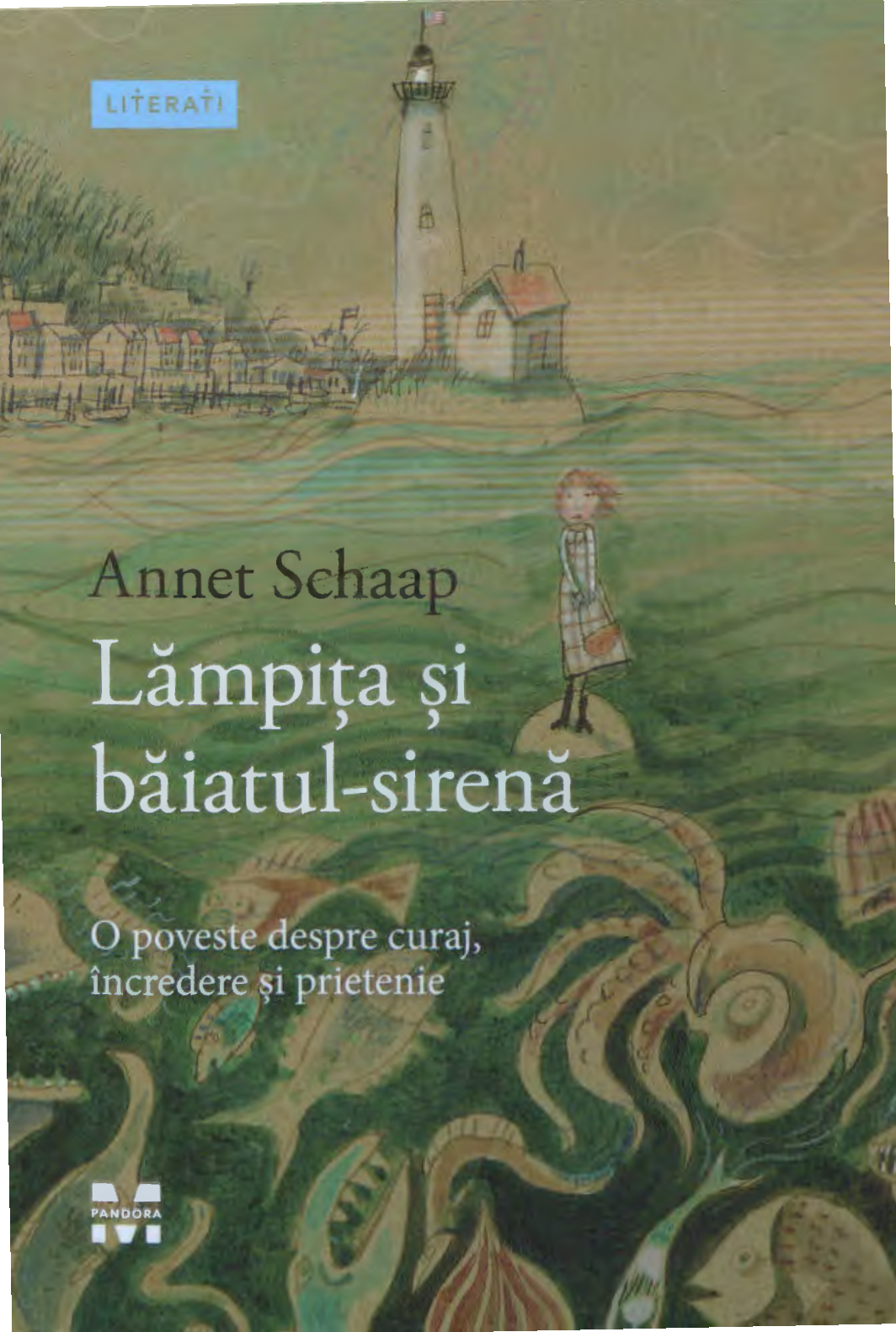

The background of the cover is a watercolor illustration. At the top, a tall white lighthouse with a red roof and a small flag on top stands on a grassy hill. To its left is a small village with several houses and a church. In the foreground, a young girl with red hair, wearing a plaid dress and a small bag, stands on a rock in the water. Below her, the water is filled with large, colorful, swirling patterns that resemble sea creatures or magical waves. The overall style is whimsical and artistic.

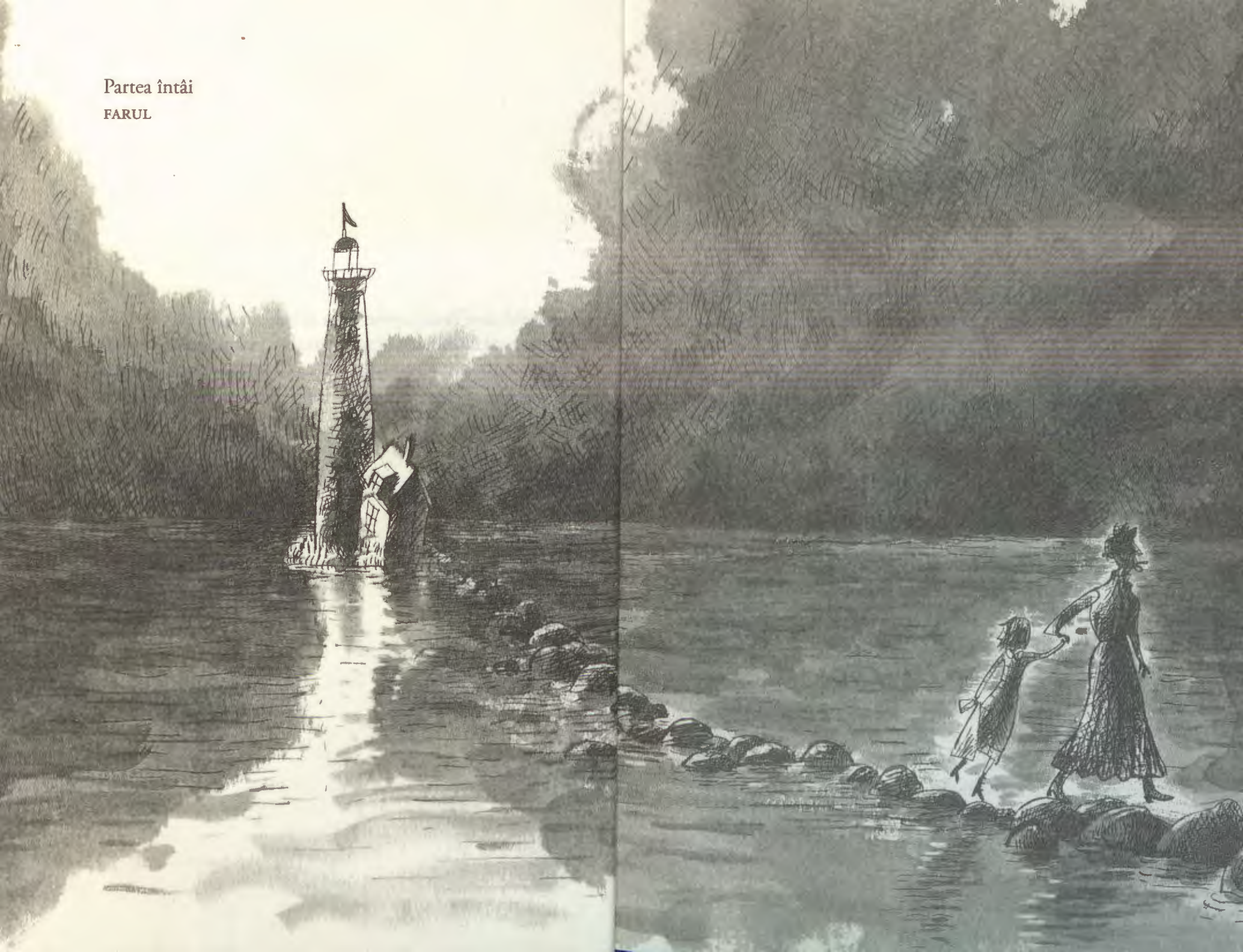
LITERAȚI

Annet Schaap

Lămpița și băiatul-sirenă

O poveste despre curaj,
încredere și prietenie

Partea întâi
FARUL

Chibritul

O insulă care mai e puțin legată de uscat, ca un dinte ce se clatină, care atârnă de un fir, se numește peninsulă. Pe această peninsulă se află un far, unul înalt și cenușiu, care noaptea își împrășteie lumina peste micul oraș de la malul mării. Astfel are grijă ca navele să nu se facă fărâme de stânca aflată, ca nuca-n perete, în mijlocul golfului. Astfel are grijă ca noaptea să pară mai puțin întunecoasă, iar întinderea de uscat și marea cea vastă, mai puțin întinse și vaste.

În casa de lângă turn locuiește paznicul farului, Augustus, împreună cu fiica lui. Au o grădină mică și o plajă stâncoasă, unde apa mării aduce mereu câte ceva la mal. Odinioară obișnuiau să își petreacă acolo toată seara, în vreme ce lumina se rotea deasupra capetelor lor. Atunci Augustus făcea un foc și din port veneau bărci pline cu pirați. Aceștia se așezau în jurul focului, mâncau pește fript și cântau noaptea întreagă. Cântau cântece de pahar și de voie bună, cântece triste de dor și de jale, dar și unele grozav de înfricoșătoare, despre Tainele Mării, care o speriau și în același timp o bucurau pe fetiță, făcând-o de cele mai multe ori să se ghemuiască în poala mamei.

Dar acum nu mai vin pirați și nici tatăl ei nu mai face focul.

Când se lasă întunericul, lumina trebuie să fie deja aprinsă. Fetița e întotdeauna cea care o aprinde. În fiecare seară urcă cele șaiszeci și una de trepte, deschide o ușiță ruginită care acoperă lentila farului, aprinde fitilul, întoarce arcul care face ca lentila să se învârtă, închide ușița și gata.

Era o muncă grea când era mai mică, dar acum brațele i s-au înzdrăvenit și picioarele urcă și coboară cu ușurință treptele de două ori pe zi. De trei ori, dacă uită chibriturile. Se mai întâmplă uneori și atunci tatăl ei o dojenește.

— Deja se întunecă și lumina încă nu e aprinsă! Dacă se rătăcește vreo corabie, fetițo, dacă se izbește de stânci din vina mea? De fapt, din vina ta. Fuga sus! Să mă apuc eu? Da, o să...

Deja dă să se ridice.

— Dar mă duc, mormăie fetița și înșfacă din sertar chibriturile.

Cutiuța zornăie încet, nu mai e decât un băț înăuntru.

„Măine să cumpăr chibrituri“, se gândește. „Să țin minte.“

Fetiței îi vine greu să țină minte. Mereu are atâtea lucruri în cap: cântece, povești, lucruri de învățat, lucruri pe care vrea să le uite, dar care tot revin. Dacă trebuie să rețină ceva, adesea uită, dar de fiecare dată ține minte tocmai ce vrea să uite.

Născocește un truc în timp ce urcă treptele. Oare ce trebuia să rețină? A, da, chibrituri. Umplesă în gând o cutie și o pune pe o măsută în mijlocul capului ei. Cu o lămpiță alături care o luminează, ca să fie primul lucru pe care îl vede mâine dimineață când se trezește. Speră. Ce fel de lămpiță? Din smalt verde, cu o margine aurie ciobită.

Mama ei avea pe vremuri o lampă dintr-asta lângă pat.
Din nou, ceva ce ar vrea de fapt să uite.

„Gândește-te la o altă lămpiță, Lămpițo“, își spune în
sinea ei. Căci Lămpița e și numele ei.

De fapt, o cheamă Emilia. Dar ăsta fusese și numele
mamei ei. Și, demult, pe tatăl ei îl deranja că de fiecare
dată când striga ridicau privirea doi oameni, iar apoi nu
a vrut să mai audă acest nume niciodată. Așa că îi spune
Lămpița.

„Dar nu sclipești de deșteptăciune, Lămpițo“, îi spune
mereu când fata uită vreun lucru sau se împiedică de câte
ceva, asta de obicei taman când aduce supa fierbinte sau
ceva asemănător.

Lămpița urcă scara cu ultimul chibrit. Trebuie să fie
foarte prevăzătoare, chibritul nu are voie să se stingă îna-
inte de a se aprinde lumina, căci atunci... Epave și un tată
mânios. Nu știe ce ar fi mai rău.

Lungește fitilul și îl scămășează puțin ca să se aprindă
bine. Apoi ia chibritul din cutie și îl privește sever.

— Dă tot ce poți! Vorbesc serios! Că dacă nu...

Dacă nu, ce? De ce fel de amenințare s-ar putea teme
un chibrit? Să se stingă? Să fie rupt în două? Nu, știe deja.

— Dacă nu, te arunc în mare, șoptește. Și o să te uzi
atât de tare, că n-o să mai arzi vreodată.

Desigur, până când este adus la mal... Undeva pe o
plajă fierbinte, se va usca la soare și...

— Lămpițo!

Vocea tatălui ei tot sună tare, chiar dacă vine de la
șaiszeci și una de trepte depărtare.

— Lumina! ACUM!

De obicei, pe la ora asta doarme de mult, sforăind în scaunul lui. Dar tocmai astă-seară nu. Scapără chibritul. O scânteie care nu-i bună de nimic. Încă o dată. Acum se ivește o flacără potrivită, însoțită de mirosul de sulf. Bun. Își face cealaltă mână căuș și le îndreaptă către fitil. Haide! Flacăra șovaie puțin și apoi crește.

Flacăra, flacăra, arde îndat'

Bea niște untură de pește

Și înghite bumbac!

cântă ea încetișor, uitându-se la lumina puternică.

Simțise un mic nod în stomac, dar a trecut.

Închide ușița, întoarce arcul, gata.

— *Chibrituri, chibrituri*, fredonează ea coborând iar treptele. Să nu uit.

Dar tot uită.

Furtuna

Și firește că a doua zi vine o furtună. Una cumplită.

Nu a bățut deloc vântul toată ziua, dar acum pescărușii țipă agitați și câinii schelălăie întruna. Simt amenințarea, spun stăpânii lor, privind îngrijorați spre cer.

Către sfârșitul amiezii, norii se adună grămadă la orizont. Deasupra mării, cerul se face plumburiu, iar soarele se scufundă în apă. *Niciun amurg azi, șoptește. Am plecat.*

Afară se lasă un întuneric ca de smoală.

Înăuntru, o fetiță albă la față de groază stă în fața unui sertar gol.

A căutat toată ziua midii printre stâncile alunecoase, fiindcă sunt gustoase și nu costă nimic. A căutat și viermi de nisip pentru pui și lemne rămase din epave pentru foc, pe care le-a pus la uscat în grădină. Apoi a mai zăbovit puțin să se uite după vreo scoică deosebită sau o sticlă cu o scrisoare înăuntru, dar n-a dat de ele. Când s-a uitat în sus, se întunecase brusc și deja trebuia să aprindă lampa. Și, dintr-odată, și-a dat seama ce nu reușise să-și amintească toată ziua.

Afară e liniște și se lasă întunericul. Orașului îi mai rămâne foarte puțin timp.

Puțin timp în care să duci rufele înăuntru și să tragi obloanele. Să închizi magazinele, să chemi copiii în casă.

— Ah, nu mai putem sta puțin, puținel de tot?

— Nu, niciun pic. În casă, acum!

Puțin timp în care pescarii cei bătrâni să dea din cap și, cu ochii strălucindu-le, să mormăie lucruri precum: „Da, da... Se apucă iar de tunat. Ca atunci și ca atunci. Când a fost furtuna de Paște, când a fost furtuna de la Capul Nord în februarie, când zburau oile prin aer și corăbiile erau azvârlite pe plajă...”. N-o să fie chiar așa de rău ca atunci, nu? Sau ba da? Își beau laptele cu înghițituri mici. Ei cunosc că odinioară totul era mai rău, dar, cine știe, se poate și mai rău. Cine știe, poate că ce e mai rău de-acum urmează...

Începe să bată vântul.

— Lămpițo? Lămpițoundeești?

Vocea tatălui face ca toate cuvintele să se lipească între ele.

— Lămpițoeaprinsălumina?

— Da, da, mormăie Lămpița. Numai puțin, să iau chibrituri.

Își înfășoară fularul în jurul gâtului, ia coșul și iese în fugă din casă. Vântul îi smulge ușa din mâini și o trânteste în spatele ei, închizând-o.

— Mulțumesc, vântule, spune Lămpița.

E mai bine să fii politicos cu furtuna. Apoi se îndepărtează în fugă, picioarele alunecându-i în timp ce străbate grădina și traversează poteca de bolovani, către oraș.

Marea se izbește de stânci, cu valuri din ce în ce mai mari.

O cărare îngustă de pietre, neregulate ca o dantură proastă, duce de la peninsula până la chei. Chiar și în

timpul fluxului, acestea rămân ridicate deasupra apei. Lămpița sare din piatră în piatră. Vântul îi suflă în față și trage de coșulețul care are înăuntru o bucată de piele de căprioară. Asta ca să nu se ude chibriturile mai târziu, la întoarcere. Trebuie să străbată și tot drumul înapoi. Deocamdată încearcă să nu se gândească la asta. Nu e atât de greu, căci vântul îi spulberă gândurile din cap.

— Mulțumesc, vântule, mulțumesc din nou.

De fapt, vântul ar putea fi un soi de prieten, speră ea.

Suflând, prietenul ei încearcă să o arunce pe Lămpița de pe stânci în mare. Pantofii îi sunt deja uzi leoarcă și alunecă pe pietre. Ici-colo se află câte un par de care se poate ține ca să-și recapete suflul.

„Nu mai am așa mult de mers“, se gândește, dar de văzut nu poate vedea bine. Îi vin în față nisip și alte lucruri pe care vântul le-a ridicat de pe plajă. O împroașcă cu alge, crengi, bucăți de frânghie.

Cadouri, Lămpițo. Uite!

Și le curăță din păr.

— Vântule drag, vântule turbat. Nu-mi trebuie, n-am nevoie de nimic. Doar de chibrituri.

Asta desigur că-l înfurie pe vânt, fiindcă începe să împroaște cu ploaie. În câteva clipe, e udă până la piele și furtuna suflă spre ea, înfrigurând-o și mai tare. Se căznește să înainteze.

— Încetează odată, gâfâie ea. Culcat, vântule! Jos!

Vântul nu e câine, nu o bagă în seamă. Își mai ia puțin avânt și vâj!

Dar acolo sunt treptele de bazalt. Lămpița alunecă spre ele, cade, se lovește la genunchi, dar se prinde

de balustradă și se trage în sus. Uite cheiul.

În port, toate frânghiile flutură izbindu-se de catarge. E o orchestră: răpăit de tobe, țipete și primele lovituri de timpan ale tunetului. Lămpița nu își aude propriii pași când traversează cheiul în fugă. Furtuna încearcă să o împingă pe strada greșită, dar ea cunoaște drumul, chiar și pe întuneric.

Nu e țipenie de om pe stradă. Casele îndură liniștite furtuna. Nu le e teamă că vor fi luate de vânt. Copacii se proptesc bine, dar pierd frunze și ramuri. O găleată de tablă se rostogolește pe acolo zornăind. Toate obloanele sunt trase, toate magazinele sunt închise.

O ia pe alei, cotește pe străzi. Când aproape a ajuns, ploaia se transformă în grindină, iar vântul i-o azvârle în față din plin. Au, au! Se apără cu mâinile și aleargă mai departe. Acolo se află strada cu magazinul domnului Rozescu. Vântul îi mai smucește pentru ultima oară coșul.

Haide, dă-l încoace. Așa un coșuleț drăguț, numai bun ca să îl arunci, să îl suflă hăt-depart, tocmai până în altă țară sau...

— Lasă-mă în pace! țipă Lămpița și îl ține strâns bine. Atunci poftim și mai multă grindină, pleosc!

Dar uite, a ajuns, acolo e magazinul. Lădițele cu legume au fost duse înăuntru, obloanele sunt trase, lumina e stinsă. Ușa e încuiată. Desigur, căci cine mai vine acum la cumpărături?

— Eu! strigă Lămpița. Sunt eu! Domnule Rozescu! Deschideți!

Vântul îi suflă chiar și vocea departe, nici măcar ea n-o mai prea aude. Lovește cu pumnii în ușă.

— Domnule Rozescu!

Prostănaco, voce pițigăiată. Să nu crezi că te aude care-va. Îți suflu vocea departe, te suflu și pe tine departe, suflu de-a dreptul prin tine. Și toate chibriturile pe care le scaperi le sting, ha, floare la ureche.

Prietenul ei, care nu este un prieten adevărat, se tăvălește pe jos de răs.

„Are dreptate“, se gândește Lămpița. „Ce tot fac?“ Îi e frig și picioarele îi tremură. Să facă acum cale-întoarsă? Fără chibrituri?

Mai țipă o dată din toate puterile.

— Domnule Rozeescuuu!!

Se aprinde o lumină slabă în spatele magazinului. Cineva se apropie de ușă cu o lumânare. E băcanul, domnul Rozescu, într-un halat și cu un fular în jurul gâtului. Când o vede pe Lămpița, se grăbește la ușă, trage zăvorul și deschide. O enormă rafală de vânt o împinge pe Lămpița înauntru. Clopoțelul de la intrare zăngănește ca un nebun.

— Bună seara, dărdâie Lămpița. Mai aveți chibrituri?

— Închide ușa, închide ușa! strigă domnul Rozescu și împreună împing ușa îndărăt, luptându-se cu furtuna, până o închid.

Imediat se așterne liniștea. Grindina izbește în geamuri, dar asta se întâmplă afară. Lămpița gâfâie, e udă learcă.

— Ce-ai zis, fetițo? Vii tocmai de la far, prin furtună?

— Am rămas fără chibrituri. Și lumina trebuie aprinsă.

Domnul Rozescu se îngrozește.

— Încă nu e aprinsă? Da, firește că trebuie aprinsă! Mai ales în noaptea asta! Dar nu te mai întorci prin furtună.

— Ba da, zău, spune Lămpița. N-am încotro.

Încearcă să pară sigură pe ea, dar vocea îi e un chițait ciudat. Își stoarce puțin fularul și vede că stă cu picioarele într-o baltă mare.

— Hai cu mine sus!

Băcanul îi pune o mână pe umărul ud.

— Haine uscate, lapte cald... Fata mea, ești bocnă. Nu poți să...

Îi împinge mâna.

— Trebuie să mă întorc! Două cutii, vă rog. Și să le treceți pe caiet.

— Ce tâmpenie! scutură din cap domnul Rozescu. Îți sapi singură groapa!

Dar, mai presus de toate, e băcan și mâinile îi caută deja în dulapul de provizii.

— Marca Rândunica, nu? Calitate extra? Dar mai întâi trebuie să te încălzești puțin. Vorbesc serios. Cine trimite un copil prin așa o...

— Frederic? Cine-i acolo?

Vocea doamnei Rozescu vine dinspre scări.

— E Lămpița, să ia chibrituri.

— Lămpița de la far?

— Câte Lămpițe știi, femeie?

— Trimite-o sus!

— Asta aveam și eu de gând să fac.

Îmbufnat, domnul Rozescu ia fularul learcă al Lămpiței, îl atârnă peste un butoi de ulei și i-l dă pe al lui.

Lâna îi gâdilă obrazul ud.

— Descalță-te aici și pe urmă poți să-ți lași sus catrafusele ude și apoi...

— Nu, mulțumesc, spune Lămpița. Trebuie să ajung acasă.

Fularul alunecă de pe ea și cade la pământ, dar nu-l ridică. Învelește chibriturile în pielea de căprioară și le pune în coșuleț. Apoi fuge afară.

Coșulețul

În tot acest timp, Augustus așteaptă acasă, unde înjură de mama focului.

A trântit toate sertarele de pământ, a scos toate hainele din dulap. Podeaua este acoperită de cratițe și maiouri, ceșcuțe și mazăre uscată. Niciun chibrit. Nicăieri.

O suduie pe Lămpița și pe sine însuși. Soba tocmai s-a stins, cuptorul e rece ca o stană de piatră. Trânțește de câteva ori prin cameră felinarul nefolositor. Grindina răpăie în geam. Ce să facă? Nu are ce să facă! Și unde e aia mică?

Se opintește în sus, șontăcâind pe piciorul cel bun, urcând toate cele șaizeci și una de trepte spre camera farului. Nici acolo nu e și vântul e cât pe ce să-l arunce peste balustradă.

Valurile izbesc turnul. Sunt înalte cât casa, monștri mari și verzi care înghit totul, vor să strivească totul. Nu se teme pentru turnul său, ci pentru navele care sunt împinse de vijelie în golf pe bezna asta. I se pare că deja aude, ridicându-se deasupra vuietului furtunii, pârâitul prorelor care se despică. Atunci el e de vină. Nu, e vina copilei ăleia, copilei ăleia nenorocite. Unde o fi?

Încearcă să străpungă întunericul cu privirea. „Te rog. Nu-mi face asta. Te rog, să nu cazi în mare, vino teafără acasă. Te rog...”

Își alungă propriile gânduri zeflemitor. Hai să fim serioși. Ce și-a dorit el cel mai mult pe lume nu s-a întâmplat niciodată. Și tocmai ce nu și-a dorit deloc, sub nicio formă, s-a întâmplat. De parcă i-ar păsa cuiva de ce-și dorește el.

Deci n-are decât să tune. Să se facă fărâme corăbiile, mda, îl doare-n cot. S-o ia vântul pe copila aia, copila aia nenorocită...

Copila nenorocită merge prin furtună către casă. Cel puțin, asta încearcă să facă.

Cu vântul nu mai vorbește. Nu mai e de mult prietenul ei, îi suflă drept în față.

Aproape că nu mai înaintează. Traversează poticnindu-se piațeta, acum împânzită de frunze și crengi, spre chei, spre treptele de bazalt care coboară către locul unde începe cărarea de bolovani.

Lămpița înghite în sec. Vântul fugărește marea peste trepte, aproape până la chei. Cărarea spre far se deslușește doar după spuma albă care e improșcată acolo unde se sparg valurile. Chiar trebuie să intre în apă? Trebuie să înoate?

Se uită la far, care se profilează ca o pată și mai neagră pe cerul întunecat. Înăuntru se află tatăl ei, care probabil că dă ture mânios, îl vede în fața ochilor întocmai cum privește, cât de supărat e pe ea, îl vede împleticindu-se și uitându-se întruna la ușa, ea vede ușa în fața ochilor, clanța, trebuie doar să-și întindă mâna, degetele ei deja o simt...

Își strânge coșulețul la piept și intră în apă.

La început mai merge cum mai merge, la început mai sunt pari și picioarele ei mai găsesc câte un punct de sprijin pe pietre. Vântul vâjâie în jurul ei.

Bună, bună, prietenă dragă, te-ai întors, chiar vii la joacă?

Fetiță, fetiță, din farul din zare

Ca vântul, ca marea vei fi tu de tare?

— Da! urlă Lămpița acoperind vuietul furtunii. Să știi că da! Chiar sunt!

Se căznește din piatră în piatră. Apa neagră ca smoala se învâlburează în jurul ei, urcă tot mai mult, își înfinge dinții reci în pulpele ei, în genunchi, în coapse. Inima îi bate nebunește în piept.

Dar când se uită în spate, e deja la mijlocul drumului. Cea mai grea parte de acum urmează, dar a ajuns deja la jumătate.

— Ai văzut, vântule? Tot nu poți să mă...

Vântul îi smulge coșul din mână. Îl suflă sus, îl lasă pentru o clipă să se învârtă deasupra capului ei, doar ca s-o necăjească, și apoi îl ia cu el, cu chibrituri cu tot. Către o altă țară cu o altă plajă, spre un alt copil, care îl va găsi a doua zi. Lămpița vede cum pata cea mică dispare în văzduhul întunecat. Țipă furioasă și se alege de îndată cu o gură plină de apă de mare. E sărată și rece, iar ei îi e deja atât de frig și acum totul e pierdut. Și lacrimile ei sunt sărate, nu simte nicio diferență.

Se uită în jur. Farul este la fel de departe ca portul, amândouă la o distanță de nestrăbătut pentru o fetiță atât de mică aflată într-o mare atât de largă. Dar nici nu mai trebuie să meargă acasă, firește, fără chibrituri.

Apa crește tot mai mult și picioarele i se desprind de pe pietre. Poate să înoate, dar nu o face.

„Mamă“, se gândește, „acum vin.“ Sigur, tatăl ei avea să fie trist, dar era așa de dinainte. Se lasă să se scufunde.

Nu simte cum trupuri reci înoată sub ea în apă, brațe reci o prind. Păr verde unduitor, ca algele, plutește în valuri. Voci chicotesc și râd pe înfundate: „Vai, săraca, un vițeluș, un vițeluș înecat...“.

Capul îi este ridicat deasupra apei, este trasă către insula farului și trântită acolo pe pietre. „Nicio ființă cu două picioare în apa noastră!“

Acolo zace acum Lămpița, lângă propria ei ușă de la intrare, în vreme ce în larg se scufundă o corabie.

Stânca

Și, ca întotdeauna, a doua zi răsare iar soarele. Apa stă încremenită în golf, de parcă se rușinează puțin.

Valuri? Noi? De unde.

Furtună? șuieră vântul îngrozitor de încet. *Păi nu, n-am fost eu.* Trece peste chipul Lămpiței, ca o mână care o mângâie.

Mamă? E puțin derutată. Mamă? Am murit?

În capul ei, o aude pe mama râzând încetișor. *Nu, puiule. N-ai murit.*

Oh. Lămpiței aproape îi pare rău. Chiar nu?

Chiar nu, încă nu ți-a sosit ceasul. Nu auzi pescărușii? Nu simți mirosul apei? Ești încă aici.

Lămpița simte mirosul apei sărate și aude țipătul pescărușilor. Mai simte și cum o înțepă pietricelele în spate și că rochia îi e udă. Deschide puțin ochii și, printre gene, vede farul înălțându-se spre nori. Nu știe cum a ajuns ea aici, dar mai ține minte restul.

Am ajuns prea târziu, mamă.

Da, puiule, ai ajuns prea târziu.

Tata e foarte furios?

Da, e foarte furios.

Pe mine.

Da, și pe tine. Și pe mine. Și pe sine însuși.

Dar n-am avut ce face! strigă Lămpița către nori.
M-am străduit din greu. Chiar m-am străduit!

Știu, îi spune mama. Ai fost foarte curajoasă.

Dar nu îndeajuns.

Ba tocmai, îndeajuns de curajoasă. Doar copilul meu putea fi într-atât de curajos. Hai, dă-i drumul, fugi înăuntru. O să te îmbolnăvești în hainele alea ude.

Da, o să mă îmbolnăvesc, spune Lămpița. Închide ochii pentru o clipă. O să mă îmbolnăvesc rău de tot și apoi o să mor și apoi o să fiu cu tine.

Vede în fața ochilor cum mama scutură din cap. *Nu merge așa. Hopa sus, puiule!*

Lămpița oftează și se ridică anevoie. Îi e frig și e înțepenită și simte vântăi peste tot. Urcă treptele de la intrare și deschide ușa.

— Tată?

E întuneric în cameră, iar podeaua e acoperită de conținutul dulapurilor și sertarelor. Ușa sobei e deschisă și scaunul tatălui ei zace răsturnat printre șosete, mazăre, cenușă. Pe tatăl ei nu-l vede însă, în patul încastrat în perete sunt doar păături mototolite.

Merge spre scări, alunecând și făcând podeaua să scârțâie.

— Tată? Ești acolo?

A urcat toate scările? Cu piciorul ăla al lui?

Sus, Augustus privește marea, cu mâinile pe balustrada roșie de rugină și albă de găinațul pescărușilor. Lămpița vine lângă el. Tac amândoi, în timp ce briza caldă le suflă prin păr.

Jos, înfîpt pieziș în stânca din mijlocul golfului, se află

un vas. Se agață de ea ca un copil bolnav de mama lui. Prora este zdrobită, catargele sunt rupte, răsar din toate părțile. Pânzele atarnă în jos dezumflate și fâlfâie în bătaia vântului. Peste tot plutesc scânduri și butoaie și bucăți de vas. În cealaltă parte, în port, răsună țipete și bărbați vin și pleacă în șalupe.

Lămpița simte că îngheață. Își mușcă buza. E vina ei. Asta e din cauza ei.

Se uită în sus la tatăl ei, la părul său roșcovan ciufulit de vânt, care deja încărunește, la firele de păr nerase de pe bărbie. Ochii îi sunt înroșiți. Nu a dormit toată noaptea? Încearcă să-i miroasă răsuflarea fără ca el să-și dea seama, dar simte doar sare și rugină. Pricepe că e foarte mânios pe ea. Poate nu o să-i mai vorbească niciodată, cât o trăi.

Dar Augustus spune totuși ceva.

— Ascultă, zice el.

Vocea i se frânge, de parcă nu a mai vorbit de mult.

— Ține bine minte. Toată noaptea am fost ocupat să repar lentila. Arcul lentilei.

— Era stricat? Întreabă Lămpița mirată. Ieri nu avea nimic.

Tatăl o apucă de braț cu putere.

— Nu te uita! spune. Ascultă! Ascultă și repetă!

Tatăl meu...

— Au... ăăă... tatăl meu, spune Lămpița.

— A încercat toată noaptea...

— A încercat toată noaptea...

— Să repare lentila.

— Să repare lentila. Cui trebuie să-i spun asta?

— Oricui întreabă. Și a reușit de abia către dimineață,

dar atunci era deja prea târziu.

— A, da, spune Lămpița. Dar...

— Repetă!

— Și a reușit ăăă... de abia către dimineață șiii...

— Atunci era deja prea târziu.

— Și atunci era deja prea târziu. Însă nu-i adevărat, nu era stricat, deci asta-i o minciună, de fapt, nu-i așa? Au!

Tatăl o privește furios.

— Ce să spun, atunci? Fata mea, asta de aici, a uitat să ia chibrituri, deci e vina ei?

— Nu, chițăie Lămpița.

— Vezi? Deci știi ce ai de zis?

Lămpița încuviințează din cap și tatăl îi dă drumul la braț.

— Eu ăăă... spune ea. Atunci pot să spun că am ajutat, ăăă... că ți-am dat șurubelnițe și patente și dintr-astea?

— Cum vrei, zice Augustus. N-ai decât.

— O, da, și putem să ne înnegrim mâinile, ca să pară că am...

Tatăl o apucă de umăr și o zgâlțâie.

— Nu e de glumă!

— Nici n-am zis că e, șoptește Lămpița.

Se uită la mâinile ei de pe bară, la nava distrusă. Oare s-o fi înecat vreun marinar?

— Ei, ai reținut?

— Da, tată.

— Mai spune-mi o dată!

— Ăăă... tatăl meu a... muncit toată noaptea să

repare lumina, ăăă... lentila, căci era stricată și nu a reușit decât ăăă...

— Dimineața.

— Dimineața. Dar era prea târziu.

— Vezi, așa trebuie.

Mâna tatălui o strânge încă pe Lămpița de umăr; o doare destul de tare, dar nu suflă o vorbă. Speră că, de fapt, cu asta vrea să spună că se bucură că ea nu s-a înecat și că s-a întors teafără acasă. Și că nu contează că mai uită lucruri din când în când. Că ni se întâmplă tuturor câteodată, chiar și lui, nu? Că nu e vina ei.

Și poate că Augustus chiar vrea să spună toate astea.

Dar nu le spune.

Vina

Augustus stă pe un scaun fără să spună nimic, cu jumătatea lui de picior pe un taburet. Lămpița i-a adus ceai, pe care nu-l bea, și mai târziu mâncare, care stă încă neatinsă. A învățat să-și lase tatăl în pace când e așa, să rămână în umbră, să nu atragă prea mult atenția.

Căci, dacă spune ceva sau face gălăgie sau râde... În ultima vreme e tot mai rău, iar uneori se bucură că el și-a pierdut un picior, că fuge mai repede decât el, că se poate ascunde și aștepta până trece, până când tatăl ei își recapătă privirea obișnuită și o poate vedea din nou.

Augustus e atât de furios, încât tremură pe dinăuntru. Și îi este și frică. Corabia aia, asta-i ceva îngrozitor. Cineva trebuie să fie de vină pentru asta, știe prea bine. Și cum stă treaba cu vina? Vina e un ou stricat care e aruncat înapoi și încolo, tot mai departe. Nimeni nu vrea să-l prindă, nimeni nu vrea să se umple de zeama puturoasă.

Cu ochii minții, poate să vadă oul zburând. Proprietarul vasului îl acuză pe transportator. Transportatorul care și-a pierdut încărcătura aruncă pe căpitan. Căpitanul acuză forța majoră. Furtuna! Valurile mari! Nenorocita aia de stâncă din mijlocul golfului! Dar da, ia dă tu o stâncă din asta în judecată! Ia stoarce-o tu încetișor, până îți recuperezi toți banii... O să-ți distrugi degetele tot storcând.

Dar atunci cine, cine prinde oul, cine e de vină? Ia stai puțin. Farul nu funcționa! Neglijența municipalității! Primarul se uită supărat la consilier, consilierul se uită îngrozit la căpitanul portului, iar căpitanul portului se uită în jur și îl caută pe cel care... Și dintr-odată se uită cu toții înspre el.

Paznicul farului. Desigur. Într-acolo trebuie aruncat oul. Îl vede sosind în zbor, aproape se sparge. Simte deja mirosul împuțiciunii.

Își dorea strașnic să fi avut ceva de băut, dar totul s-a terminat. Mai e doar apă cu rugină.

După-amiaza, Lămpița pornește pe cărarea de bolovani către oraș ca să cumpere o cutie nouă de chibrituri. N-are deloc chef, dar trebuie. Încă o noapte fără lumină nu se poate.

În port e agitație. Bărți mici și mari acostează și se lansează iar la apă. Sunt aduse la mal și lemne de la epavă, și cufere, și butoaie. Nu îndrăznește să se uite chiar așa de bine, dar nu zărește nicăieri marinari înecați. Vede în schimb oameni care strâng lucrurile aduse de valuri și hoți de lemne, care, la umbra digului, își încarcă șalupele cu tot ce plutește în jur. Deasupra lor se rotesc pescăruși și șterpelesc tot ce e de mâncare.

Lămpița urcă pe chei și străbate repede agitația, speriată să nu o recunoască cineva, să nu strige careva în urma ei: *Hei, nu ești tu cumva... De ce nu a fost aprins farul azi-noapte? Ați luat-o razna?*

Strada cu băcănia e mai liniștită. Doamna Rozescu este în spatele tejghelei. E cu câteva capete mai scundă decât bărbatul ei și o privește pe Lămpița cu ochi mici și reci.

— A, deci mai trăiești.

Nu pare să se bucure prea tare.

— A fugit ieri după tine. Frederic. Știi? Nu, așa-i? Nu l-ai mai auzit strigând? Firește că nu. Prin furtuna aia. Și grindina aia. Ca să-ți aducă fularul lui, ia aminte. Și firește că a răcit el. Nu ți-ai dat seama, așa-i?

Lămpița scutură din cap. Îl aude pe domnul Rozescu tușind sus.

— Și acum tușește la pat. Și cine trebuie să se ocupe de magazin? Și să mai aibă grijă și de el?

Poate că ar trebui să-i spună „cred că dumneavoastră”, dar Lămpița nu face greșala asta.

— Două cutii de Rândunica, vă rog, rostește ea. Și vă rog să le treceți pe caiet.

Băcăneasa se apleacă peste tejghea.

— Să le trec, zici? spune. Iară. Știi cât s-a adunat?

Lămpița dă din umeri. Știe aproximativ. Mult. De săptămâni întregi. În ultima vreme, stau prost cu banii.

Doamna Rozescu împinge spre ea o hârtiuță. O scoate la iveală de îndată, de parcă ar fi avut-o deja pregătită.

— Poftim, zice ea. Citește asta cu voce tare. Cred că și tu te vei îngrozi.

Lămpița se uită la cuvintele de pe hârtie. Vede ici și colo câte un E, litera numelui ei. Pe urmă vede liniuțe și puncte care încet se încetoșează și încep să se amestece. Nu vrea să plângă. Nu vrea să stea de vorbă cu femeia asta, vrea chibrituri și apoi acasă, să aprindă lumina și să se ghemuiască în pat.

Doamna Rozescu ia înapoi lista și își drege vocea.

— Cartofi, începe ea. Doi saci jumate. Opt litri de

lapte, nici mai mult, nici mai puțin de opt. Fasole boabe. Șase pâini, trei chifle cu stafide... De unde până unde trebuie să mâncați chifle cu stafide dacă nu vă puteți plăti nici măcar pâinea? Asta mă întreb. Și nici nu mai aduc vorba de băutură. Să vezi câte sunt trecute acolo!

Lămpița ar vrea să poată ieși din magazin. Domnul Rozescu nu-i face niciodată atâtea probleme, scrie mereu totul pe caiet când ea nu are bani. Și câteodată, pe ascuns, nici nu trece anumite lucruri. Oftează.

— O să vin mâine cu bani, spune. Serios. Dar acum îmi trebuie chibrituri, doamnă. Lumina trebuie aprinsă.

Sus aude zdrăgănit și iarăși tuse.

— Sigur că trebuie, spune doamna Rozescu. Dar de ce trebuie s-o plătim noi? Ia să-mi explici asta!

Lămpița nu spune nimic, căci nu știe ce să spună.

Doamna Rozescu ia din nou lista.

— Sunt trecute deja trei cutii de chibrituri, colac peste pupăză, și cele mai scumpe.

Atunci nu, se gândește Lămpița. Atunci încă o noapte în întuneric, încă o corabie izbită de stâncă.

— Știi, de fapt, cât costă...

— Hilda! răsună vocea domnului Rozescu de pe casa scării. Dă-i fetei o cutie de chibrituri!

— De ce aș face-o?

— Acum!

Lămpița vede niște picioare mari și goale care coboară câteva trepte și un pantalon de pijama cu dungi albastre.

— Ai luat-o razna?

— Eu? strigă femeia. Eu, razna? Poate tu! Tu îi dai fularul, îi dai jumătate din magazin, i-ai da și... Nu, rămâi

sus, ești bolnav!

Domnul Rozescu coboară și intră tușind în magazin.

— Și fără papuci de casă, arată nevasta lui. Fără fular.

Pentru așa o... Dar nu mai spun nimic.

— Ah, tușește domnul Rozescu. Ce bine ar fi.

Ia o cutie mare de chibrituri și i-o dă Lămpiței.

— Fugi.

Îi pune o mână pe umăr și o împinge ușurel către ușă.

— Se întunecă deja.

Lămpița iese pe ușă în fugă, trecând pe lângă raftul cu sticle de băutură zdrăngănitoare, dar pe astea să și le ia tatăl ei singur. Se bucură că a ieșit din magazin.

— Le trec pe caiet, să știi! aude ea vocea doamnei Rozescu din magazin. Se fac deci patru cutii de chibrituri. Patru!

Aprinde lumina cea mare afară. Măinile îi tremură puțin. Dinadins nu se uită la corabie, care e tot acolo. Privirea ei rătăcește în cealaltă parte, spre port, unde apa linge domol cheiul. În crepusculul înserării, vede mișcându-se ceva.

Acolo, pe cărarea de bolovani, se apropie un șir de oameni, aproape negri în lumina târzie. Sunt bărbați cu pălării cu boruri largi și cu bâte la ei. În urma lor, merge o doamnă îmbrăcată într-o rochie. Se hurducă și își sucește picioarele pe pietrele neregulate și rămâne puțin în urmă. Când se apropie, Lămpița vede cine e: învățătoarea de la școala la care a mers și ea pentru foarte scurt timp. Lămpița nu-i mai știe numele. Șirul vine încet în direcția farului.

Lămpița simte cum i se pune un nod în stomac. Asta au așteptat toată ziua, își dă ea brusc seama. Coboară

repede, pierzându-și echilibrul pe treptele alunecoase.

— Tată, vin niște...

— Am văzut, ți-pă Augustus stând la fereastră, cu spa-tele întors către ea. Du-te în camera ta.

— De ce trebuie să...

— Și ieși de acolo numai când te strig eu, ai înțeles?

Tatăl merge după ea și închide ușa în urma ei cu un pocnet.

— Și ai ținut minte ce am zis azi-dimineață! șoptește el prin crăpătura ușii.

„Ce anume era?“ se gândește Lămpița. „A, da.“

Lovitura

Augustus se sprijină în toiag. Piciorul îi tremură, dar nu se așază, nu vrea să fie mai scund decât bărbații care îi umblă prin cameră.

Șeriful cel gras a adus cu el doi adjuncți, doi băieți, tineri pe deasupra, cu păr cânepiu încâlcit și coșuri. Defilează prin casa lui de parcă acolo ar locui și îi pun mâna pe lucruri. Pur și simplu le este permis să facă toate astea. Și Augustus nu are voie să-i dea pe ușă afară.

Ființa aia în rochie cenușie nu pune mâna pe nimic. Doar stă acolo și se uită la el și la tot ce e în cameră de parcă s-ar teme să nu se murdărească. Asta îl calcă pe nervi pe Augustus.

La ce se gândise oare, ce să spună? Rămâi liniștit, asta e lucrul cel mai important. Respiră calm. Nu te înfură. Rămâi cuviincios. Spune „da, domnule“. Altfel, situația doar o să se înrăutățească.

Da, domnule. Desigur, domnule. Vă rog să mă ierțați, nu se va mai întâmpla niciodată. Nu țipa, nu înjura. Pleacă-ți capul.

Îi fuge gândul la Emilia, care îi spunea întotdeauna lucruri de genul ăsta, odinioară: *Nu țipa, Augustus. Nu trânti scaunele prin cameră, dragul meu. Și în niciun caz pe șerif!*

Acum e moartă și trebuie să își spună în sinea lui lucrurile astea. Oftează. Nu se prea pricepe, dar trebuie. Pentru Lămpița.

— Mda, zice șeriful. Cum spuneam. Ce mai furtună. Nu? O să o ținem minte. Și corabia aia. S-a dus zbang! de stâncă. Ai auzit?

— Văzut, spune Augustus. Din turn se vede.

— Măi să fie, scutură din cap șeriful. Măi să fie. Sigur un urcuș zdravăn, cu piciorul ăla al tău. Zbang a făcut. Troscl S-a crăpat în două! Minunea minunilor că nu s-a înecat nimeni. Știi cât costă o corabie din asta, Marine?

— Habar n-am, spune Augustus. Se întoarce și înșfăcă ceva din mâinile adjunctului blond de șerif. Nu pune mâna!

E oglinda Emiliei, agățată într-un cui, agățată acolo de când... dintotdeauna. Acolo e locul ei. O atârnă la loc și își vede propriul chip. E alb ca varul, iar ochii îi sunt holbați și speriați. Continuă să respiri.

Adjunctul șerifului își privește întrebător șeful. *Să-i dau o bătaie soră cu moartea?* desigur că vrea să spună. *Acum? Sau mai târziu?*

Mai târziu, încuviințează din cap șeriful. Avem tot timpul din lume.

Continuă să respiri. Da, domnule. Care era întrebarea, domnule? Numai să rămână Lămpița la ea în cameră.

— Cinci mii de dolari costă o corabie din asta, pe puțin.

Șeriful dă încet din cap.

— Nu am atâția bani. Îi ai tu?

Augustus râde cu dispreț.

— Nu cu ce mă plătiți voi.

— Chiar așa este, spune șeriful. Te plătim. Oare pentru ce?

— Ca să aprind lumina.

— Corect. Tu ai spus-o.

— Ceea ce e foarte important, mai ales pe timp de furtună!

Unul dintre adjuncții șerifului vine lângă șeful său și dă din cap exact ca el. Ține în mâini sertarul cu lingurițe din bucătărie.

— Corect... spune din nou șeriful. Exact. Și ce mai furtună a fost ieri. Ioi, ioi, ioi, își freacă el mâinile. Și... a fost aprinsă lumina ieri?

— Nu, domnule.

— De ce nu?

Augustus oftează. A povestit deja de două ori.

— Pentru că s-a blocat lentila, arcul... Am lucrat la asta toată noaptea ca să...

— A, da, ai zis asta.

— Și de abia către dimineață a fost gata. Și atunci era...

— Prea târziu, completează șeriful.

— Ăă...da. Și îmi pare rău. Și nu se va mai întâmpla.

Șeriful își apropie fața de cea a paznicului farului.

Augustus simte după miros că a tras deja o dușcă. Ah, ce poftă îi e și lui!

— Adjunctul meu tocmai a fost sus, spune șeriful.

Lentila aia merge ca unsă.

— Da, acum! Dar azi-noapte nu, a trebuit să repar toată...

— Se întâmplă des?

Augustus dă din umeri.

— Uneori. Chestia aia e veche.

— Și noi am știut? Ai anunțat asta vreodată la primărie? Ai trimis vreo scrisoare? Ai făcut vreo cerere să fie înlocuită?

— Trebuie să știu să și scriu? Paznic de far, asta sunt.

— Da, asta ești. Cu o singură sarcină. Să aprinzi lumina. Și să o stingi la loc. Și ai aprins lumina ieri?

— Firește.

— Cu un chibrit.

— Cu ce altceva?

— Și totuși, nu era aprinsă.

— Am zis doar, a fost din cauza...

— Ai zis, da. Arcul bla, bla, bla.

Ochii lui Augustus se îndreaptă către ușa camerei Lămpiței. O vede mișcându-se? Rămâi înăuntru, fetiço. Te rog.

— Augustus Marin, ai trimis-o aseară pe fica ta, Emilia, după chibrituri? Mult prea târziu? Când era de mult întuneric?

— Jur că nu.

Augustus scuipă o flegmă mare printre degete. Strobește pe jos. Învățătoarea cenușie din colț pufnește disprețuitor.

— Atunci cum se face că am aflat de la doamna Rozescu că fata ta a fost acolo și a primit de la bărbatul ei o cutie de, citez, Chibrituri Calitate Extra?

— Întrebați-o pe ea!

Augustus vede acum clar ușa mișcându-se. „Nu veni”,

se gândește. „Rămâi acolo.“

— Nu am trimis-o eu.

Șeriful privește cercetător în jur.

— Unde e fiica ta, de fapt? A luat-o vântul? S-a înecat? A fugit?

— Nu, ea e ăăă...

— Sunt aici.

Ușa se deschide și Lămpița intră în cameră.

Tatăl face un pas amenințător spre ea.

— Stai înăuntru, dispari de aici, nu te ames...

— Nu, nu, fata rămâne puțin aici.

Șeriful pune o mână pe umărul lui Augustus. Nu prietenește, ci amenințător.

— Ia povestește tu ce s-a întâmplat azi-noapte, fetițo!

Lămpița trage adânc aer în piept. S-a străduit foarte tare să țină bine minte propoziția. Îi dă drumul.

— Tata, spune ea, a lucrat toată noaptea să repare lentila, fiindcă se blocase, și atunci ăăă... a reușit de abia dimineața și atunci a fost ăăă...

— Prea târziu, îi sare șeriful în ajutor. Măi, măi, ce mai poveste. Și atunci te-ai dus să cumperi chibrituri.

— Nu...

— Doamna Rozescu spune că da.

— A, spune Lămpița. A, da, de fapt. Sau nu, asta a fost mai devreme, a fost taman înainte...

— Dar de ce? Tatăl tău uitase? Și atunci te-a trimis pe tine? Prin furtuna aia? Bine-ți șade, Marine.

— Nu, spune Lămpița numaidecât. Nu, eu le uitasem, a fost vina mea, de fapt totul a fost din vina mea...

Obrajii îi sunt roșii ca focul, dar ochii ei nu șovăie. Își va ajuta tatăl. Nu trebuie să facă asta de unul singur.

— Vina ta? spune șeriful. Ești tu paznicul farului?

Lămpița dă din cap că nu.

— Și unde era paznicul farului?

— Nu poate să meargă așa bine cu piciorul, așa mult, spune Lămpița. Și era și... avea... Era obosit.

— Tacă-ți fleanca, fato!

Lămpița vede cum mâna tatălui ei se deschide și se închide, ceea ce nu e niciodată un semn bun.

— Lasă-ți fata să termine de vorbit, Marine. Spune, copilă. Obosit? Sau beat?

Lămpița îl privește o clipă speriată. Nu ai voie să minți în fața unui șerif.

— Ei? Răspunde. Beat? Prea beat ca să muncească?

Lămpița se uită de la tatăl ei la șerif și înapoi.

— Ăăă...

Încuviințează din cap și, în același timp, încearcă să-l scuture. Nu îi iese.

— Dnuu... spune ea. Sau, de fapt...

Nu prea mai știe ce să spună și ce nu.

— Dar nu contează, căci tot îl ajut, îl ajut în fiecare zi. Doar că ieri uitasem chibriturile, deci a fost vina mea că...

Augustus vede roșu în fața ochilor. De departe și de demult, aude cum Emilia îl avertizează: *Nu face asta, dragă Augustus. Nu faci decât să...* Dar nu știe dacă se poate mai rău. Propria sa fiică îl dă pe mâna lor. Vita aia umflată de șerif cu asistenții lui i se plimbă prin casă de parcă ar fi a lor. Individida aia din colț, care îl privește de parcă ar fi cel

mai jegos lucru de pe lume... Își apucă mai strâns toiagul.

— Și. Acum. VALEA!

Din gura lui iese o voce imensă și mâna lui lovește cu un pocnet toiagul de masă, atât de tare încât ceștile sar în sus și unul dintre adjuncții șerifului dă drumul unui țipăt. Blondul ține din nou în mâini oglinda Emiliei și o trânteste de pământ. Oglinda se sparge și țândări țâșnesc în toate părțile. Și acum vrea să-i dea șerifului însuși una peste cap, capul ăla tont cu ochii ăia de vită, dar pe un șerif nu-l lovești, este culmea prostiei. Dar ce-i pasă, doar totul e...

— Termină! strigă Lămpița cu vocea mamei ei. Termină, tată!

Și, în locul șerifului, o lovește pe ea.

O lovește cu toiagul în obraz, care se albește pentru o clipă și apoi se înroșește foarte tare și îi curge puțin sânge din ureche, dar încă nu i-a trecut furia și ridică toiagul pentru încă o lovitură, dar...

— Revoltător! răsună prin cameră vocea învățătoarei pe care Lămpița nu mai știe cum o cheamă. Revoltător! Cum îți permiți?

În doi pași, e lângă Augustus și îi smulge toiagul din mână.

— Propriul dumitale copil. Brută ce ești.

Se întoarce către șerif și oamenii săi.

— Și voi stați cu mâinile-n sân. Își omoară propria fiică și voi stați să vă uitați.

— Păi, domnișoară învățătoare Amalia, chiar nu am fi... începe șeriful. Zău că aveam să, tocmai voiam să...

— Da, când e prea târziu, da. Ca de obicei.

Își ridică ochii în tavan de parcă ar fi cineva acolo care i-ar da dreptate.

— V-am mai spus, domnule șerif. Și acum vedeți cu ochii dumneavoastră. Dar eu n-am de gând să mai stau cu mâinile-n sân. Eu nu. Nici măcar un minut.

Fața de pernă

Lămpița își ține mâna la obraz. O să o doară foarte tare în curând, deja simte. Dar acum fiecare fibră a ființei ei arde de spaimă. A făcut și a spus numai lucruri greșite. Ochii ei îi caută pe cei ai tatălui. Vrea să spună „Am vrut doar să ajut” și vrea ca el să o privească și să o vadă din nou, cum se întâmplă mereu după o răbufnire. Poate dura o jumătate de oră sau, uneori, câteva zile. Dar apoi mereu îi pare rău. Nu o spune cu voce tare, nu are cum. Însă i se citește în ochi.

Dar înainte ca el să o poată privi, Lămpița simte în ceafă o mână rece care o împinge în față, în camera ei. Domnișoara învățătoare Amalia. Așa o cheamă, acum și-a adus aminte.

Domnișoara învățătoare Amalia e chiar în spatele ei, trebuie să se aplece ca să treacă pragul. Penele de pe pălăria ei ating tavanul.

— Câteva rochițe, spune. Chiloți, cămașă de noapte. Șosete.

Lămpița se uită la ea. Chiar nu înțelege ce vrea să spună femeia.

— Și, desigur, ceva de duminică...

Domnișoara învățătoare Amalia se întoarce spre raftul unde zac hainele Lămpiței. E doar un teanc firav. Pocnește

nerăbdătoare din degete.

— Dă-mi geamantanul! Îți fac eu bagajul.

— Nu am niciun geamantan, șoptește Lămpița.

Nu înțelege. Un geamantan? Trebuie să se întoarcă la școală?

— Sau un coș? O geantă?

Lămpița scutură din cap. Domnișoara învățătoare Amalia cercetează cu mâini iuți rafturile. Oftează enervată și aruncă de toate pe patul Lămpiței. Rochițele ei, șosetele împletite strâmb. O cămașă de noapte veche de flanelă.

— Și pe asta?

— Trebuie să plec? întreabă Lămpița. Trebuie să dorm altundeva?

— Da, fetiço.

Nerăbdătoare, domnișoara învățătoare Amalia îndeasă hainele într-o față de pernă. Veche și uzată și ea.

— Deocamdată poți să stai la mine. Până găsim o soluție.

O trage din nou pe Lămpița peste prag, ducând-o în cameră.

Șeriful și oamenii săi se plimbă prin casă și cară lucruri. Au scos o mulțime de lucruri de prin dulapuri și le-au așezat într-un colț, într-o movilă făcută la repezeală. Cratițe, cești, coșul de pâine. Peste ele e pus covorul, strâns într-un sul strâmb. Unul dintre asistenții șerifului intră cu doi pui care cotcodăcesc furioși și le dă drumul în cameră. Și peste tot sunt cioburi ale oglinzii care a aparținut mamei Lămpiței. Tatăl zace prăbușit în scaunul său. Se uită în pământ, nu la ea. E încă supărat, nu se poate altfel. Fetița culege de pe jos un ciob de oglindă.

— Nu, nu, fetiço, dă-i drumul, să vezi că te mai și tai, spune domnișoara învățătoare Amalia.

O scutură pe Lămpița de braț. Dintr-odată, Lămpița își aduce aminte cum lovea copiii peste degete în clasă când aceștia se legănau cu scaunul sau chicoteau. Că a fost, într-un fel, și ușurată când nu a mai trebuit să meargă la școală.

— L-ai aruncat?

Lămpița încuviințează cuminte față de învățătoare, dar își încleștează pumnul în jurul ciobului. O taie puțin la degete.

Mamă, se gândește. Ce-i cu toate astea?

— Atunci hai cu mine!

Femeia o prinde de încheietură și o trage spre ușă.

— Ne vedem mâine, domnule șerif. Domnilor.

Domnii își duc degetele la borul pălăriei.

— Domnișoară învățătoare Amalia, mormăie ei.

— Și nu aveți pentru ce, spune ea răspicat.

— Firește, firește, spune șeriful imediat. Vă mulțumim. Ce ne-am face fără dumneavoastră?

— Deseori mă întreb și eu, spune domnișoara învățătoare Amalia, trăgând-o pe Lămpița după ea, afară, în noapte.

Lămpița mai aruncă o privire peste umăr în cameră. Tatăl ei e în umbră, aproape că nu-l mai vede. El nu își ridică ochii din pământ.

Planul domnișoarei învățătoare Amalia

Lămpița privește pe întuneric cu ochii larg deschiși. Domnișoara învățătoare Amalia i-a pregătit canapeaua și a vârat cearșafurile bine apretate strâns sub ea. A stins lumina și i-a spus „Somn ușor, acum“. Dar Lămpița nu doarme.

Camera din jurul ei miroase ciudat, a săpun sau a ceva încă și mai curat. Nu sunt multe lucruri înăuntru: o masă cu scaune de bucătărie și un dulap, pe perete e agățată o cruce, iar în colț e un ceas mare care ticăie foarte tare, noaptea întreagă.

Își scoate cu greu o mână din cearșafurile strânse și și-o pune pe pernă, aproape de obraz. Nu chiar pe obraz, unde o doare tare. Limba îi tot fuge la locul unde își simte interiorul obrazului făcut franjuri și care are gust de sânge. Are întruna imaginea tatălui în fața ochilor. Cum s-a uitat și ce a zis și ce a spus apoi și ce a făcut după aceea. Dacă ar putea să vorbească o clipă cu el. Să-l asculte puțin cum respiră sau sforăie. O vor lăsa totuși să meargă mâine acasă?

La o casă fără mobilă. Oare or fi luat totul?

Ah, nu e chiar așa de rău, pot să stea și pe lăzi, pot mânca și de pe scânduri, poate să caute lucruri pe plajă. După ce se întoarce acasă și totul revine la normal. După

ce îi spune tatălui ei exact ce trebuie să-i zică și nu mai e supărat pe ea. După ce se gândește ce anume trebuie să zică.

Strânge ciobul din cealaltă mână, de sub cearșaf.

Mamă, nu știu cum să îndrept lucrurile.

Șst. Dormi, draga mea. Și mâine e o zi.

Aude un foșnet în întuneric și ceva greu îi sare pe picioare. Cu lăbuțe moi, o pisică trece peste Lămpița și își apasă nasul de obrazul care nu o doare. Din fericire, nu miroase a săpun, ci a pisică. Se întinde torcând lângă capul ei. Îi simte căldura și blana moale lipită de obraz întreaga noapte.

Și mama are dreptate: și mâine e o zi.

— Când pot să merg acasă?

Lămpița stă la micul dejun, iar farfuria îi e plină cu soldăței de pâine. Nu îi e foame.

— Acasă?

Peste ceașca de ceai, domnișoara învățătoare Amalia se uită la Lămpița și la obrazul ei, care s-a umflat foarte tare. Scutură din cap de câteva ori.

— Bine că ai plecat de acolo.

Lămpița încearcă să-și ascundă puțin obrazul în spatele mâinii.

— Dar când o să pot...

— Am o audiență la primărie în curând ca să hotărâm asta.

— Să hotărâți ce?

— Ce să facem cu tine. Ce e cel mai bine pentru tine.

— Vreau acasă.

— Ca să punem în balanță toate interesele. Mai ales

pe al tău, firește.

— Vreau acasă.

— Ce vrea un copil nu este întotdeauna cel mai bun lucru, spune domnișoara învățătoare Amalia și își mănâncă sandviciul cu înghițituri mici.

De cum iese pe ușă învățătoarea, Lămpița merge la oglinda din baie și se privește. Da, vânat. Pe margini e deja puțin verde și pielea obrazului este roșie și umflată. Ce noroc. Ce noroc că nu e acasă. Că tata nu trebuie să vadă asta.

Sunt foc și pară pe tatăl tău, spune în capul ei vocea mamei.

Da, dar, mamă, spune Lămpița, chiar n-a vrut.

Se prea poate.

Și sigur îi pare rău.

Sper că plânge de părere de rău, spune mama supărată.
Bietul meu copil. Bietul tău obraz.

Pisica i se învârtă pe la picioare. Lămpița o ia în poală și o mângâie toată dimineața, îi mângâie blana moale până scoate scântei.

Domnișoara învățătoare Amalia e veselă când vine acasă. Are la ea o scrisoare în care e trecut totul, spune ea. Despăturește o foaie de hârtie și o pune pe masă, în fața Lămpiței.

— Uită-te! spune. Totul s-a aranjat.

Își dă jos pălăria și merge cu ea spre hol.

Lămpița se uită un timp la hârtia cea albă cu litere negre și mângâie pisica din poală. După o vreme, aude în bucătărie apa șuierând în ceainic și domnișoara învățătoare Amalia intră ducând o tavă cu ceai și cești.

— Deci, ce părere ai?

— Când pot să merg acasă?

Învățătoarea pune tava pe masă.

— Scrie în scrisoare.

Lămpița simte cum îi iau foc obrazii. Mângâie pisica și mai tare și se uită la masă.

— Ah, pricepe domnișoara învățătoare Amalia. Da, desigur, am uitat că nu ai prea mers la școală. Mda. Colac peste pupăză. Ei bine, acum e prea târziu pentru asta.

Îi ia scrisoarea Lămpiței.

— O să ți-o citesc eu.

Lămpița ar vrea din tot sufletul să asculte, dar nu prea reușește. Totul i se amestecă în cap, prezentul, trecutul, cele două săptămâni petrecute în clasă, cu ani în urmă, în acea sală plină și înăbușitoare, unde nu pricepea o boabă din ce se spunea și doar era cumplit de tulburată. Taman ca acum. Când o va lăsa oare să se ducă acasă?

— Cinci mii de dolari, o aude dintr-odată spunând pe domnișoara învățătoare. Chiar mai mult. Și să știi că lucrurile alea ale voastre nu fac cinci mii de dolari.

De spaimă, Lămpița își îndreaptă spatele. Pisica sare revoltată jos.

— Cinci mii de dolari? Dar nu avem cinci mii de...

— Desigur că nu, spune domnișoara învățătoare Amalia. Nimeni nu-i are. De aceea, trebuie să muncești pentru ei, cu asta nu te ajută nici Dumnezeu din ceruri. Și de muncit, poți munci, nu?

— Atunci ce trebuie să fac? Unde să muncesc? Nu... nu pot să muncesc acasă?

— Nu, asta n-ar ajuta la nimic. Nu, nu.

— Aici? La dumneavoastră?

— Aici? râde cu poftă domnișoara învățătoare Amalia.
Ce idee! Firește că nu. Cum am zis, vei munci în casă la
domnul Amiral.

— La domnul cine?

— În Casa Neagră, puțin în afara orașului, sigur o
știi. Ce coincidență minunată că tocmai ieri a fost cineva
să întrebe dacă nu cumva...

— Casa Neagră?

În capul Lămpiței începe să răsună un cântec, un cântec
de sărit coarda, de demult, din piață.

Casa Neagră, a monstrului casă

Acolo au un monstru acasă...

— Dar acolo locuiește un monstru!

— Astea-s prostii.

Domnișoara învățătoare Amalia toarnă ceai.

— Domnul Amiral e un bărbat foarte respectabil.

Grozav de respectabil. Altfel, n-am trimite un copil acolo.

Împinge o ceșcuță cu floricele către Lămpița.

— Haide, nu face fața asta lungă, de fapt e foarte
firesc ca cineva de vârsta ta să muncească undeva, nu?
Pe lângă asta, am avut grijă să primești o după-amiază
de miercuri pe lună liberă, nu-i rău deloc, poți să-mi fi
recunoscătoare și...

— Dar cât trebuie să rămân acolo?

Domnișoara învățătoare Amalia începe să socotească.

— Dacă punem un dolar pe zi, atunci sunt cinci mii
de zile. Dar dacă tu faci ceva pe partea ta și tatăl tău pe a
lui, atunci dintr-odată ajungem la jumătate. Și jumătate
înseamnă numai...

O privește pe Lămpița de parcă s-ar afla din nou în clasă. Dar chiar dacă Lămpița nu ar fi fost speriată până peste cap, tot n-ar fi putut să calculeze.

— Două mii cinci sute de zile!

— E groaznic de mult, bolborosește Lămpița.

— Sunt numai șapte ani.

Șapte ani? E groaznic, cumplit, nesfârșit de mult.

Domnișoara învățătoare Amalia învârte lingurița cu un clinchet în ceașcă.

— Și șapte anișori, zâmbește ea, o să treacă repede.

Lămpița se gândește și se tot gândește, dar vede doar întinderi nesfârșite de zile. Zile fără tata, fără far, fără tot ce cunoaște. Într-o casă cu un monstru. Împinge ceaiul la o parte și scutură din cap.

— Chiar nu se poate.

— Trebuie să se poată, copilă.

Domnișoara învățătoare Amalia împăturește scrisoarea la loc cu grijă și o bagă în plic.

— Termină de băut și ia-ți lucrurile să mergem imediat!

Lămpița începe să plângă, nu se poate stăpâni. Plânge în ceai, plânge când își strânge lucrurile, când ies din casă. Plânge și se lasă trasă în urma învățătoarei și plânge tot drumul prin oraș, de-a lungul portului, prin aleile care urcă, îndepărtându-se tot mai mult de mare, până ies din oraș și o iau pe cărarea prin pădure. Atunci i se isprăvesc lacrimile.

Bătut în cuie

De departe, vântul poartă cu el mirosul mării. Și altceva: zgomotul loviturilor de ciocan. Cuie mari sunt bătute în lemn.

Lămpița nu știe, dar sunetul provine de la bârnele care sunt bătute în cuie în fața ușii farului. Augustus e înăuntru și acum nu mai poate ieși. Închis cu suficiente chibrituri pentru șapte ani, cu care să aprindă lumina sus în fiecare seară.

— Cu piciorul ăsta?

— Piciorul ăla al tău nu-i problema noastră, Marine. Și în fiecare dimineață o stingi la loc.

— Nu-i nevoie să-mi spunei asta, o fac de zece ani deja.

— O puneai pe fata ta să o facă, asta e altceva.

Șeriful râde de propria glumă. Adjuncții lui râd împreună cu el și continuă să bată cu ciocanul.

— Și mâncarea? Vreți să mănânc cumva chibrituri?

— Ne vom îngriji ca cineva să-ți aducă ceva în fiecare seară, spune șeriful. Dar nu te aștepta la nimic special, ha, ha.

Augustus își apasă fața de fereștră din ușă. Abia îi încape nasul, nimic mai mult.

— Și fata mea?

Nu primește răspuns.

— Și copila mea? Ce-o să se întâmple cu ea? Hei!

Augustus nu poate să facă altceva decât să-i scuipe pe bărbați pe sub fereastră. Flegme mari de ură.

— Hei, v-am întrebat ceva!

Ultimul cui primește un ultim ciocan și bărbații se grăbesc să își strângă sculele. Strâmbându-se de dezgust, își curăță gurilele. Apoi fac cale-întoarsă pe poteca de bolovani din mare, înapoi spre oraș.

Augustus îi înjură în urmă.

— Răspunde! Când îmi văd din nou copila?

Șeriful continuă să meargă netulburat.

— Ăsta-i un drept pe care va trebui să-l câștigi,
Marine! strigă el peste umăr. Pe urmă mai vedem noi.

Marta

Casa Neagră se înalță în afara orașului, sus pe faleză, ca să poată cuprinde marea cu privirea. Dar copacii care o înconjoară au crescut tot mai înalți în ultimii ani, atât de înalți încât de la majoritatea ferestrelor poți vedea doar crengi și frunzele iederei negre care înăbușă întreaga casă. Cineva ar trebui la un moment dat să curețe bine copacii, dar nu o face nimeni. În iederă e foșnet și viață, acolo trăiesc bufnițe și păianjeni, gândăcei și păsări de noapte.

Oare locuiesc oameni înăuntru? Nu se vede nici urmă de ei. Supărată și morocănoasă, casa stă întoarsă cu spatele la mare, cu obloanele trase, cu ușile zăvorâte, înconjurată din toate părțile de un gard înalt cu țepușe ascuțite. *Ce se întâmplă aici nu e treaba nimănui, spune. Nu te apropia.*

Casa Neagră, a monstrului casă

Acolo au un monstru acasă...

Lămpița se poticnește pe cărarea plină de hârtoape. Domnișoara învățătoare Amalia e mult mai înaltă și trebuie să alerge puțin ca să țină pasul cu ea. Fața de pernă cu hainele ei înăuntru o lovește întruna peste picioare și aproape c-o face să se împiedice.

Și în cap continuă să-i răsune cântecul:

Cât ai clipi, capul ți-l înghite,

Și ai murit, sângele a țâșnit,

Holul s-a înroșit, s-a zis cu tine.

Apoi ajung în fața unui gard. E înalt și ruginit și acoperit de plante agățătoare, urzici și câte și mai câte. Domnișoara învățătoare Amalia zgâlțâie poarta. Nu se deschide.

— Încuiată de tot... spune ea mânioasă.

Mai zgâlțâie o dată.

— Și niciun clopoțel, nimic. Cum intrăm?

Tufișurile se mișcă și dintr-odată în spatele gardului apare un bărbat, un bărbat slab într-o haină lungă de piele. Fără să scoată o vorbă, deschide poarta și, după ce trec cele două, o încuie la loc în urma lor cu un scrâșnet.

— Vă mulțumesc din suflet, spune domnișoara învățătoare Amalia cu voce tare.

Păsările zboară din tufișuri, speriate de vocea ei.

— Spune „mulțumesc“, Emilia!

— Mulțumesc, mormăie Lămpița, dar, când se uită în urmă, bărbatul deja nu mai e.

Merg spre casă printre tufele înalte de gard viu.

Domnișoara învățătoare Amalia apasă pe sonerie, în timp ce cealaltă mână îi atârnă greu pe umărul Lămpiței. Hăt-departe, într-un hol lung, se aude zornăind ceva. Ele așteaptă, dar nu vine nimeni la ușă. Nerăbdătoare, învățătoarea mai sună o dată. Aud soneria și de asemenea un crâmpeli de schelălăit sau lătrat. O voce mânioasă. Dar niciun zgomot de pași care să se apropie.

— Asta-i culmeal!

Degetele domnișoarei învățătoare Amalia bat nerăbdătoare darabana pe gulerul Lămpiței. Încearcă să tragă cu ochiul prin geamul de la ușă și, când nu reușește,

face câțiva pași în spate, coborând treptele de la intrare, și privește în sus de-a lungul fațadei.

— Doar aud clar că e cineva acasă.

Lămpița se uită alături de ea: trei etaje de geamuri negre, printre iederă, îi întorc privirea. Par să fie ochi mânioși.

Pleacă, copilă, spune casa. Ce cauți aici? Taine trăiesc aici, taine întunecate și monstruoase...

— Oameni buni!

Domnișoara învățătoare Amalia se apleacă la nivelul cutiei de scrisori.

— Poate să vină cineva să deschidă? Sunt aici cu un copil!

Se întoarce mânioasă către Lămpița, de parcă ar fi vina ei.

Poate nu e nimeni acasă, speră Lămpița. Poate că n-o să trebuiască să rămână aici. Doar poate câștiga banii ăia și altfel, acasă sau la un magazin, la domnul Rozescu, de exemplu, dacă se va ocupa, foarte bine și minuțios, de...

În broască se învâрте o cheie și ușa cea mare începe să se miște încet, gemând de parcă i-ar fi greu. În crăpătura dintre ușă și toc apare o față de femeie. Se uită supărată, iar ochii ei sunt înroșiți.

— Păi, era și vremea, începe domnișoara învățătoare Amalia. Bună ziua, doamnă. Vin...

— Nu ne trebuie nimic, mormăie femeia. Abia săptămâna viitoare.

Vrea să închidă ușa la loc.

— O clipă!

Domnișoara învățătoare Amalia oprește ușa cu

brațul întins.

— Nu sunt măcelarul. Am venit să aduc copilul. Pe acest copil, ca să fiu mai exactă. Emilia Marin. Totul e cum am stabilit și scrisoarea asta e...

Femeia încearcă să închidă ușa la loc.

— Nu e un moment potrivit, spune. Deloc.

Domnișoara învățătoare Amalia flutură plicul cel alb.

— Această scrisoare este pentru domnul Amiral și aș dori să-l...

— Domnul nu e acasă.

— Și când se întoarce?

— Nu știu. Nu prea curând.

Femeia încearcă să închidă din nou ușa.

— Doar am zis că acum nu e un moment potrivit.

După-amiaza asta, nu.

— Nu e un moment potrivit, nu e un moment potrivit...

Domnișoara învățătoare Amalia împinge iar ușa să o deschidă.

— Puteți cel puțin să ne lăsați să intrăm. Nu e un urcuș de ici, de colo. Hai, Emilia, treci odată.

O împinge pe Lămpița pe lângă femeia uluită, înăuntru, în Casa Neagră.

Lămpița intră pe hol. E răcoare, un lung șir de uși dispăre în întuneric. Peretele se simte rece și umed la atingere, iar când își trece un deget de-a lungul lui, acesta se murdărește de alb. Primește imediat un bobârnac de la domnișoara învățătoare Amalia.

— Termină! Ce impresie trebuie să-i fi lăsat doamnei de aici!

Femeia în negru nu se uită la Lămpița sau la degetul ei. Ia scrisoarea din mâinile învățătoarei și pleacă cu ea cu mintea în altă parte, îndepărtându-se pe hol.

— O să i-o dau, spune. Domnului. Când vine acasă. Dar acum nu e. Și nu e un moment potrivit.

— Se prea poate, spune domnișoara învățătoare Amalia cu o voce care răsună pe hol. Dar las acest copil aici, în grija dumneavoastră, ăăă... doamnă...?

— Marta, mă cheamă Marta.

Gesticulând violent, le arată vizitatorilor în ce parte să o ia, dar domnișoara învățătoare Amalia încă nu a terminat.

— Și sunt convinsă, doamnă Marta, că îi veți oferi hrană și un loc de dormit. Nu-i așa? Și poate și altceva de îmbrăcat, căci copila nu prea are decât zdrențe. Nu e nicio rușine, dar nici nu e plăcut la vedere, firește. E vreo problemă?

Marta o privește uimită.

— Doar n-o lăsați aici!?

— Dar totul e trecut în scrisoare. Puneți-o doar să muncească din greu! E în stare să o facă și munca nu a omorât niciodată pe nimeni.

— Nu-mi trebuie niciun copil. Ce să fac cu un copil?

— Păi...

Domnișoara învățătoare Amalia își lasă privirea să alunece peste tavanul holului. Ungherele sunt negre de la pânzele de păianjen, care suie pe toate lămpile.

— După cum se vede, v-ar prinde bine o mână de ajutor. Nu-i așa? La... curățenia generală, să spunem.

Marta se înroșește de mânie.

— Asta nu... Nu-i un moment...

— Nu-mi bag nasul în treburile dumneavoastră...

Domnișoara învățătoare Amalia arată cu mâinile praful, mizeria, plăcuțele de gresie crăpate.

— Mi se pare numai că v-ar prinde bine o mână de ajutor.

— De una singură mă ocup de toate! răbufnește vocea Martei. Toți au plecat, nimeni nu rămâne aici, mai ales după ce...

De la mare depărtare, din hol, răsună iar sunetul ace-la. Plânset sau lătrat sau așa ceva.

Lămpița caută în buzunar după ciobul de la mama. Îl lasă să-i alunece de-a lungul degetelor. Nu, mamă. Zău. Nu vreau să rămân aici.

Marta face câțiva pași în direcția zgomotului.

— Terminați! strigă ea. Lucă, ține-i!

Se face liniște și ea se întoarce cu pași târșâiți în hol, scuturând din cap că nu.

— Doar am tot spus: nu e un moment potrivit!

O lacrimă de supărare i se prelinge pe obraz.

— Trebuie să-l îngropăm, trebuie să îmi schimb și hainele, doar nu pot să-l îngrop cu asta pe mine! arată ea spre șorțul ei zdrențuit. Trebuie să le fac singură pe toate!

— Ia te uită, spune veselă domnișoara învățătoare Amalia. Atunci Emilia sigur v-ar putea ajuta. E un copil cuminte.

O bate ușor pe umăr pe Lămpița.

— Ei bine... Sunt convinsă că-ți va fi bine aici, Emilia. Că cei șapte ani vor trece ca vântul.

— Cum? Cine? Șapte ani?

Marta se uită la Lămpița și apoi la însoțitoarea ei.

Oricât de tare ar displăcea-o Lămpița pe domnișoara învățătoare Amalia, acum ar vrea din tot sufletul să se lipească de ea și să o întrebe dacă pot să meargă împreună înapoi la casa aceea curată cu pisica cea drăguță.

— Dacă aici chiar e un monstru? încearcă ea. Dacă mă mănâncă?

Domnișoara învățătoare Amalia râde din toată inima, iar sunetul răsună cu ecou lovindu-se de pereți.

— Ce copil mai ești și tu, Emilia. Muncește din greu, numai, dă-ți toată silința, atunci o să-ți dispară fricile astea din cap.

Se întoarce spre ușă.

— Nu trebuie să mă conduceți, spune către Marta, care nici nu dă vreun semn că ar avea de gând.

Domnișoara învățătoare Amalia îi aruncă o ultimă privire Lămpiței.

— Și nu trebuie să-mi mulțumești, chiar nu trebuie, fetiço. Nu de asta o fac.

Deschide ușa și iese în lumina târzie a soarelui. Lămpița vede cum lumina cade pe gresie și pe sutele de mii de firisoare de praf care plutesc deasupra ei. Apoi ușa se trănțește.

Când se întoarce, Marta a dispărut și e singură pe hol. Lămpița nu are habar ce să facă sau încotro să se îndrepte.

Partea a doua
CASA NEAGRĂ

Înmormântarea lui Iosif

Lămpița se uită de jur împrejur prin bucătărie. E mare și întunecoasă și destul de murdară. Intrase pe singura ușă întredeschisă.

Nu e nimeni aici, niciun monstru, nicio Marta, nici țipenie de om. Arde un foc care dă puțină căldură; tavanul e jos, cu bârne negre necioplite. Vede o grămadă de vase nespălate, pe masă, pe blatul de bucătărie; unele lucruri sunt puse chiar și pe jos. Ar putea să le spele și să facă ordine. Nu asta era ideea? Să se apuce oare? Sau să aștepte? Cu cât se apucă mai repede, cu atât trec mai repede cei șapte ani.

Așteaptă o vreme, mai întâi stând pe un picior, apoi pe celălalt. Nu se întâmplă nimic. Nu vine nimeni.

Lămpița își pune fața de pernă pe un scaun, ia o ceașcă de pe masă și se duce cu ea spre blatul de bucătărie. Ochii îi caută deja un robinet, un ibric, un lighean, când podeaua scârțâie în spatele ei și intră Marta. Se sperie amândouă, iar Lămpița dă drumul ceștii. Toarta se sparge, iar restul se rostogolește cu un clinchet în fața picioarelor Martei.

— O, îmi pare rău, doamnă!

Lămpița își mușcă încheietura degetului.

Parcă o aude pe domnișoara învățătoare Amalia mormăind: *Ce impresie trebuie să-i fi lăsat doamnei!*

— Am... am vrut să spăl vasele...

Femeia o privește pe Lămpița de parcă ar fi uitat de ea cu desăvârșire.

Exact așa se întâmplase. Marta merge bombănind dintr-o parte în alta. Deodată e un copil în bucătăria ei. De parcă ziua de azi nu le-ar fi adus destule pe cap. O noapte plină de vaiete, mâncare arsă, nimeni care să îndrăznească să intre în camera de sus. Nici ea, acum că Iosif nu mai e... Ce-o să se facă fără Iosif? Și acum, dintr-odată, un copil, copilul ăla palid cu obrazul vântat și fața aia de pernă...

„Să spăl vasele, doamnă?“ întreabă. Ce idee i-a trecut prin cap!

— Acum nu e momentul potrivit! O să-ți povestesc totul, dar nu acum. Nu în după-amiaza asta. După-amiază noi trebuie să... trebuie să...

Marta vrea să se așeze, dar nu o face, și poate că ar vrea să plângă, dar nici asta nu face. Mai degrabă se înfurie.

— Da, fetișo, ce mai stai? Valea din bucătăria mea! Du-te la tine în cameră, hai!

Îi dă Lămpiței un ghiont către ușă.

— Nu știu unde mi-e camera, doamnă...

— Marta! Mă cheamă Marta!

— Marta.

— Ăăă... nu. Bineînțeles că nu știi.

Marta arată furioasă spre ușă.

— Urcă scara, a doua ușă de pe stânga, nu, a treia, ia-o pe aia, acolo e făcut patul. Dispari, acum, noi trebuie... trebuie să mă schimb. La ce mai stai acolo?

Scara înaltă de lemn scârțâie, a treia ușă de pe stânga scârțâie și ea. Lămpița intră în camera ei și privește în jur.

E frig și cam miroase a mucegai. Înăuntru sunt un scaun, o măsuță, un dulap.

Deci aici trebuie să locuiască. De una singură. Șapte ani. Scutură puțin din cap. E o idee pe care poate să o gândească, dar nu și să o înțeleagă.

O fereastră fără perdea dă înspre grădină. Vede o terasă mare și năpădită de verdeață și, dincolo de ea, o explozie de gard viu, tufișuri, urzici și copaci noduroși, care își întind crengile în toate părțile. Lămpița de abia poate vedea un petec mic de cer. Depărtarea nu, marea nu. Începe să plouă, întâi încetișor și apoi mai tare.

Dar mai e și un pat, un pat de aramă strălucitoare cu așternuturi albe și moi. Mult mai moi și mult mai albe decât acasă. Lămpița le mângâie și dă puțin la o parte așternutul. Pentru prima oară de când e aici, îi înflorește un zâmbet pe chip. Atât de curat! Imaculat!

— O să mă spăl pe picioare imediat, îi șoptește ea patului. Atunci nu te murdăresc.

Când aude afară o ușă scârțâind, Lămpița se duce la geam. Își pune coatele pe pervaz și se uită în jos. Ies doi bărbați cu un sicriu negru. Unul mărunț și slab, îmbrăcat într-o haină mare, ridică partea din față: cel care le-a deschis poarta la venire. Partea din spate e cărată de un tânăr mătăhălos și osos. Ploaia răpăie pe sicriu – cât ai clipi, amândoi sunt uzi până la piele.

Marta iese și ea. A deschis o umbrelă și și-a pus un șal negru. Gesticulează enervată către cei doi bărbați. Da, haideți. Haideți odată!

Micul cortegiu se pune în mișcare, traversează terasa și coboară treptele. Din cauza diferenței de înălțime,

bărbații duc sicriul foarte strâmb. Marta merge cu pași mici în urma lor și încearcă să țină umbrela deasupra capului băiatului din spate, dar are brațul mult prea scurt.

Bărbatul din față aproape scapă sicriul din mâini și Lămpița o aude pe Marta urlând:

— Idiotule! Ai grijă!

Aleargă spre partea din față a sicriului și începe să-l ridice. Își lasă umbrela să cadă în iarbă și băiatul se împiedică de ea. Târâș-grăpiș, cei trei dispar în spatele unui gard viu.

Lămpița așteaptă, dar cei trei nu se mai întorc. Umbrela rămâne în iarbă. Se-întunecă tot mai mult și în cele din urmă se lasă noaptea de tot.

Nu știe cum să aprindă lampa aici, nu vede chibrituri. În casă e o liniște de mormânt.

Nu vine nimeni să-i aducă de mâncare.

Noaptea

Când s-a îmbolnăvit, mama Lămpiței și-a pierdut vocea. Nu mai putea merge bine de ceva vreme. Mai întâi a trebuit să se sprijine de fiica ei și, când i-a fost prea greu, a rămas așezată. Putea să apuce tot mai puține lucruri, lăsa să cadă tot mai multe și într-o zi a început să se poticnească și la vorbă. După o vreme, nu a mai putut să rostească nimic inteligibil. Nimeni nu știa cum se întâmplase. Dar nu se putea face nimic. Sunete ciudate îi ieșeau din gură ca niște bile de sticlă, părea o femeie beată, o nebună. De aceea, a preferat să nu mai vorbească deloc. Zăcea pe pernă și se tot uita.

Dar, în mintea ei, Lămpița încă o auzea vorbindu-i în tot acel timp. Și, după ce a murit mama, vocea ei a rămas alături de ea. De obicei spune lucruri drăguțe. Uneori severe.

Hopa sus, spune acum. Cămașa de noapte pe tine, spală-ți picioarele și în pat! Nu te mai mocăi atât!

Lămpița nu se supără când mama e severă, căci astfel pare că cineva mai are un pic grijă de ea. Când vrea să-și dea rochia jos, găsește ciobul în buzunar. Îl mângâie o clipă și apoi îl pune pe măsuta de lângă pat. Când începe să își dezlege șireturile, aude ceva pe hol. Ceva care foșnește sau adulmecă. Se sperie și ridică privirea, dar apoi nu mai aude. Poate nici n-a fost.

Nu vrea să se gândească la monștri. Are capul plin ochi de lucruri la care nu vrea să se gândească. Dar acum, că se întunecă și nu mai poate să vadă nimic afară, nu mai reușește și se gândește totuși: propriul ei pat. Murmurul mării în jurul farului. Tata, care sforăie acasă, noaptea. Trage de șireturi, care s-au cam înnodat și atât de tare încearcă să nu se gândească la toate astea, încât parcă le poate auzi. Sau chiar le aude.

Ca și când, departe în casă, cineva sforăie.

Sau mârâie.

Mamă? Doar n-o fi un monstru de-adevăratelea?

Mama râde de ea. *Un monstru? Nici vorbă, prostii. Atunci nu i-ar fi mâncat și pe Marta și pe bărbații ăia cu sicriul?*

Dar ce-o fi fost de fapt în sicriul ăla? se gândește Lămpița. Oare acolo să fi fost tot o fetiță, o fetiță exact ca ea? Să fie ea următoarea masă a monstrului, un monstru care pofteste doar fetițe? Cu gheare și dinți, cu labe păroase, un om cu șase brațe și fără milă. Lămpița poate născoci de toate.

Smucește tot mai tare, dar șiretul nu se desface. Pe întineric nu poate vedea nodul, iar mâinile prea îi tremură. Miroase și puțin altfel decât înainte. A pește împuțit, care zace undeva de foarte multă vreme.

Așa mirosea singurul monstru pe care l-a văzut vreodată în realitate. Îl prinsese un pescar și jumătate de orăș a ieșit să-l vadă: o punte plină de șerpi negri, cu doi ochi mari și morți în mijloc. Toată lumea striga „Aaa“ și „Oo“ și „Câh“, iar aerul de deasupra era negru de muște.

Dar dacă o creatură dintr-alea ar mai trăi... Dacă

brațele acelea moarte ar avea mușchi care s-o tragă în noaptea cea neagră...

Termină, Emilia! spune mama. Când mama îi spune „Emilia“, vorbește serios. *Ajunge! Pantofii jos, spală-te pe picioare și treci imediat la culcare!*

Da, dar mamă, chiar am auzit ceva.

Prostii. Nu există monștri.

Mârâitul se schimbă într-un lătrat gutural. Departe. Sau se apropie?

Lămpița nu mai îndrăznește să se spele pe picioare. Nu îndrăznește să se dezbrace. Nici măcar nu îndrăznește să se întindă în pat, ci se târăște dedesubt, încălțată cu un pantof și o șosetă. Dacă intră ceva, poate nu o găsește.

Nu doarme. Iar nu doarme.

Se ghemuiește în jurul fricii și rămâne acolo, pe podeaua rece, ascultând. Uneori lătratul răsună departe, alteori ceva mai aproape. O singură dată aude mergând pe hol ceva cu labe greoaie și gheare care țacăne. Când acel lucru se apropie, ea se face și mai mică și se târăște în cel mai îndepărtat colț, cu spatele lipit de perete.

Își dorește să se fi uitat dacă poate încuia ușa. Acum poate intra orice. Dar labele trec mai departe și țăcănitul dispare în holul cel lung. Apoi se face liniște.

Se apucă atunci să caute scoici, într-o plajă din mintea ei. Găsește unele foarte frumoase, roz și verzi, sclipitoare și ude. Le clătește de nisip și le pune la uscat pe o stâncă, la soare.

Când s-a umplut toată stânca, adoarme și ea.

Prima zi din cei șapte ani

Pe Lămpița o trezește o voce care spune „Oh”. Lumina palidă pătrunde în spațiul dintre pat și podea. Vede trecând niște picioare, picioare în ciorapi cu striatii și pantofi negri.

— Oh, spune vocea. Oare am visat? Sau nu?

Picioarele se duc spre geam, cineva zdrăgănește. Nu se deschide.

Oare ale cui sunt picioarele alea? se gândește Lămpița. De ce oare nu sunt acasă? A, da. A, da, Marta.

— Ei, poate că e mai bine așa, spune Marta.

Merge la scaunul cu fața de pernă a Lămpiței și îl zgâlțâie. Lămpița vede cum hainele ei cad cu o bufnitură. O șosetă făcută ghem se rostogolește.

— Ah, mormăie Marta. Deci e o fată aici. Dar atunci unde e? Doar nu a... Chiar din prima noapte? Nu...

— Aici sunt, spune Lămpița și se târăște de sub pat.

Doamne, ce se sperie Marta. De parcă Lămpița ar fi un șarpe sau un crocodil. Sau un monstru. Își ține mâna la inimă și gâfâie.

— Nu vă speriați, eu sunt, spune Lămpița.

— Să știi că nu-mi place ce faci, zice femeia mânioasă. Să te ascunzi și să te furișezi. Să nu te mai prind că faci

asta aici, pricepi?

Se îndreaptă furioasă spre Lămpița și se uită la rochia ei.

— Ai dormit pe jos? În asta? ȚȚ.

Mi-era frică, vrea să spună Lămpița. Am auzit ceva. Vrea să întrebe: chiar e un monstru aici? Umblă liber? O să mă mănânce, de asta m-au trimis aici? Vrea să întrebe o sută de lucruri. Dar cuvintele par brusc ciudate în lumina dimineții. Iar Marta privește atât de mânioasă, aproape și mai mânioasă decât ieri. Și ochii încă îi sunt foarte roșii.

— N-ai alte haine?

— Ba da.

Lămpița arată la grămăjoara de pe jos. Marta ridică vreo două lucruri, o rochie și un maieu.

— Mda, spune. Nu merge așa, evident. O să-ți fac eu ceva, de parcă n-aș avea și așa destule pe cap.

Apoi o apucă pe Lămpița de bărbie, îi întoarce fața spre lumină și se uită la obrazul ei. Lămpița simte cum se înroșește; ar prefera să-și întoarcă capul. Obrazul o doare puțin mai tare decât ieri, așa cum se întâmplă de obicei.

— Am citit scrisoarea, spune Marta. Nu s-a întâmplat cum aș fi vrut eu, dar așa s-a stabilit, se pare. Peste capul meu, firește. Dar când se ține cont de mine?

Oftează.

— Nu știi dacă e înțelept... Chiar nu știi, ăăă...
Amalia. Așa te cheamă, nu?

— Emilia! tresare Lămpița. Mă cheamă Emilia.

Închipuie-ți!

— Bine, cum zici tu. Micul dejun e în bucătărie,
Emilia.

Marta se întoarce către uşă.

— Ți-e frică de câini?

— Păi... spune Lămpița. Sunt mari?

Sunt foarte mari. Când Lămpița intră, dulăii aleargă spre ea, împiedicându-se și plini de bale, și îi latră în față cu răsuflarea lor caldă de câini. Ea își ține ochii strâns închiși și îi lasă să-i adulmece mâinile. I le-ar putea reteza cu ușurință dintr-o mușcătură, dar nu o fac. Băiatul mătăhălos și osos pe care l-a văzut ieri în grădină îi trage de zgărzi în spate și îi lovește cu palma peste capetele tari. Nici pe el nu-l mușcă, îi ling mâinile, vede Lămpița ușurată. Îl lasă să-i împingă mai încolo, merg cu labe care țacăne spre vatră și cad moleșiți pe covoraș. Asta a auzit azi-noapte? Doar câini, doar animale? Nu monștri?

— El e fiul meu, Lucă.

Marta îl împinge pe băiat puțin înspre ea.

— Dă mâna, Lucă!

Mai rostește o dată, mai tare, când Lucă, roșu la față, își ține mâinile pe lângă el.

— Hai odată!

Băiatul e mult mai înalt decât mama lui, dar are o privire de copil. Îi cresc deja tuleie pe obraji, dar e din cale-afară de rușinos și nici măcar nu îndrăznește să se uite la fetiță. Atunci Lămpița îl apucă ea de mâna lui mare și i-o scutură puțin.

— Bună, Lucă.

În spatele ei, mai intră cineva în bucătărie.

— Așa deci, spune Marta supărată. Ai mai venit și tu.

Fără să răspundă, bărbatul cu haina cea mare își trage scaunul la masa de bucătărie, ia și el un castron și își toarnă cafea.

— Țsta-i Nick.

Marta ridică o cratiță de pe aragaz și vine cu ea la masă.

— Se pare că știe să vorbească, dar uneori n-ai spune asta. Să mai rămâi puțin după, vreau să te întreb ceva, Nick!

Nick amestecă în cafea și nu dă vreun semn că ar fi auzit.

— Ea e Ama, nu... Emi... Cum era?

— Emilia, spune Lămpița. Sau ăăă... Lămpița, așa mi se spune...

Vrea să zică „acasă“, dar simte un nod în gât.

— Poftim terciul.

Marta așază cratița cu un pocnet pe masă și începe să pună în farfurii.

Lingurile se ciocnesc de farfurii și scot un clinchet în cești. Cafeaua este sorbită zgomotos. Mestecat, clefăit, clinchet, nimeni nu scoate o vorbă. Căinii din fundul bucătăriei scheaună în somn.

Lămpița nu prea știe unde să se uite, la fețele străine, la gurile care mestecă, la ochii mari și albaștri ai băiatului din colț, care îi tot aruncă câte o privire și pe urmă se uită repede la el în farfurie. Marta îl hrănește de parcă ar fi un bebeluș și îi aruncă Lămpiței o privire ursuză când observă că privește înspre ei. Lămpița se uită iar țintă la castronul ei. La petele de pe fața de masă. La lingura ei plină de terci.

Scâr-bos. Nu o spune, dar o gândește.

Terci! spune mama în mintea ei. *Pe vremuri îți plăcea la nebunie.*

Lămpița nu crede o boabă. Lasă terciul să i se scurgă din lingură. Cleios.

*Îți dădeam mereu când erai bebeluș, nu mai știi?
Gustă numai, miam!*

De cealaltă parte a mesei, bărbatul cel slab bagă în gură îmbucături mari din chestia aia, care i se scurge pe bărbie. Ea își pune lingura la loc în castron. Stomacul ei e ferecat.

*Trebuie să mănânci ceva. Mama nu renunță. Haide.
Un strop de curaj pentru ziua care vine.*

Prima zi, se gândește Lămpița. Doar prima zi din șap-te ani. Micul dejun aici în fiecare zi. Cu oamenii ăștia care nu scot o vorbă. Cu câinii ăștia înfricoșători. Cu terciul ăsta greșos.

Haide, spune mama. Unde e copila mea vitează?

Lămpița strânge din dinți și încearcă să-și înfrâneze lacrimile, dar una îi scapă și cade în castron. Pleosc.

Fiindcă e atât de liniște, toată lumea ridică privirea.

Lucă stă cu gura căscată. Buza începe să-i tremure.

— O, arată el și imediat începe să plângă puțin alături de Lămpița.

Asta o sperie și propriile ei lacrimi se usucă numaidecât.

— A, da, păi...

Marta își pune jos cafeaua și oftează.

— Ce să zic...

Îi desface șervetul lui Lucă și îi șterge lacrimile.

— Pur și simplu apucă-te de treabă, copilă. Nu? Ce să facem altceva?

Lucă își trage nasul și mai suspină puțin.

— Nu voiai să speli vasele?

Lămpița ridică din umeri și apoi încuviințează din cap tremurând. Nu ține neapărat, dar trebuie să înceapă de undeva.

— Atunci îți aduc îndată un lighean.

Marta îi face semn fiului ei să-și sufle nasul.

— Și mănâncă ceva, fetițo, îi spune ea Lămpiței. Un strop de curaj pentru ziua care vine.

Lămpița o privește și Marta îi întoarce pentru o clipă privirea. Fără pic de dușmănie. Apoi se sucește către Lucă, care a uitat iarăși că, de fapt, plângea și care începe să lovească în terci. Stropii zboară în toate părțile, Marta trebuie să-i smulgă lingura din mână. Asta nu-i deloc ușor, căci băiatul e puternic și îi place să împroaște. Din cealaltă parte a mesei, Nick se uită la încăierare. Mănâncă ultimul duminic, își golește castronul și se ridică. Îi face ușor cu ochiul Lămpiței, le întoarce spatele și iese tăcut din bucătărie.

— Stai puțin, strigă Marta în urma lui. Nick, mai vreau, trebuie...

Dar el a ieșit deja din bucătărie.

Furioasă, Marta începe să șteargă cu șervetul terciul și mucii de pe fața lui Lucă. Și de pe masă, căci sunt peste tot.

Nu e o imagine plăcută, dar Lămpița ia totuși o gură din terciul ei. Și încă una. Nu-i place, însă o încălzește cât de cât. Și poate că gustul îi aduce aminte, puțin de tot, de vremurile de odinioară.

Gălețile și cârpele

Așa încep zilele Lămpiței în Casa Neagră. Două, trei, patru zile se scurg încet, mai degrabă plictisitoare și lipicioase decât înspăimântătoare și nesuferite.

Dimineața, după spălatul vaselor, Marta îi dă o găleată, o perie și o cârpă și îi arată de unde poate să înceapă. Lămpița mătură și spală gresia din holurile lungi, unde e tot timpul curent.

Casa e mare și murdară, suflă vântul prin toate crăpăturile, e plină de mucegai și miroase urât și prea mult nu ajută ce face ea. Poate să spele doar câte o porțiune mică de podea o dată și apoi iar trec câinii cu labele lor murdare peste gresia curată. Încă îi e cam teamă de ei și se ridică îndată în picioare până ce trec de ea cu pasul lor târșăit, îndreptându-se spre grădină, unde vânează șobolani. Apoi se întorc la bucătărie, cu labe și mai murdare, ca să mestece bucățele de șobolan și să doarmă.

Uneori Lucă iese bălăngănindu-se din bucătărie ca să se uite la Lămpița și s-o încurce. La început rămânea liniștit într-un colț, dar acum nu se mai sfiește și se așază lângă ea, cu fundul pe gresia udă, și privește tot ce face. Nu-l înțelege când spune câte ceva, dar nu e grav. El plescaie în apă și uneori răstoarnă găleata, dar nici asta nu e grav. După o vreme, Marta vine iar să-l ia și-l duce înapoi

la masa de bucătărie. Acolo decupează cu foarfeca toată ziulica ziare vechi. Le taie în bucățele, cu grijă în jurul coloanelor, până le reduce la un teanc de litere și poze alb-negru, și, când e gata, din teanc face la loc puzzle-ul ziarului. Dacă o bucățică e luată de vânt sau se pierde, plânge. Atunci Lămpița îl ajută să caute, se pricepe la asta. Găsește chiar și cele mai mici bucățele în crăpăturile prăfuite dintre scânduri.

La prânz fetița primește o altă găleată și o cârpă curată și șterge praful foarte vechi de pe lămpi, pervazuri și geamuri. Păianjeni obraznici se furișează peste cârpa de praf, în sus de-a lungul brațului ei, ca să-și tragă puțin sufletul înainte de a se apuca de o pânză nouă. De obicei, Lămpița îi lasă în pace și îi simte toată după-amiaza gâdilând-o din când în când la ureche sau în păr.

Erau păianjeni și acasă, în far, și piciorușele lor moi o alină. Le cântă cântece de păianjeni și seara le dă drumul în grădină.

Apoi caută o vreme o crăpătură printre crengi și tufișuri, un loc de unde să vadă marea și farul. Dar nu o găsește: tufișurile se întind în toate direcțiile și copacii au crengile până la cer. Cu cât se adâncește mai mult în grădină, cu atât aceasta devine mai de nepătruns. Începe să o înțepe cu urzici și tufe de mure și câteva clipe mai târziu se ciocnește de gard.

N-o să trec niciodată de el, se gândește Lămpița. Dacă vreau să plec, cum ies? Țepușele sunt alunecoase și înalte și nu te poți cățara pe ele. Dar după ce caută o vreme, găsește un copac cu o creangă groasă care se întinde până aproape sub vârfurile țepușelor. Dacă are mare

grijă, pesemne s-ar putea cățara astfel spre partea cealaltă a gardului, și-ar putea da drumul acolo, sperând că ajunge cu bine jos și...

Se sperie când un stol de pescăruși își ia brusc zborul cârâind în spatele ei. Lămpița se întoarce și străbate drumul înapoi peste gazonul de odinioară, acum un câmp acoperit de bălării, trecând de iazul din mijloc, unde un strat gros de frunze putrede acoperă apa. Ferestrele Casei Negre sunt toate întunecate. Doar acolo, sus de tot, unde e un fel de turn, vede ceva mișcându-se. Sau e doar în închipuirea ei?

Lămpița se oprește puțin în loc și privește, dar nu mai vede nicio mișcare. Sigur a fost o perdea care flutura sau așa ceva sau...

Turnul ăla, se gândește brusc. Să fie destul de înalt? Ar putea vedea de acolo, pe deasupra copacilor, marea?

Poate că da. Și, dacă întreabă, sigur i s-ar da voie să se uite. De ce nu?

Pușintel mai ușoară, își continuă drumul.

Jos, în bucătărie, se aprinde lampa. Probabil că terciul e deja pe masă, căci Marta nu gătește aproape niciodată altceva. Lămpița oftează.

Din camera lui din turn, monstrul o vede mergând, o mică pată albă pe iarba întunecată. O urmărește cu privirea până copila intră în casă și apoi se lasă să alunece la loc pe jos. Cine era, nu știe și nici nu-i pasă. Îi e foame.

Taina

— De ce nu?

— De aia. Nu și cu asta basta. Acum pune masa!

— Da, dar... spune Lămpița. Chiar îmi doresc foarte tare!

Marta îi împinge în mână un teanc de farfurii. Cu furculițe deasupra.

— Ei, dă-i zor! Și unde o fi și Nick ăsta?

Lămpița o vede cum își face de lucru agitată. Merge de la blatul de bucătărie la masă și înapoi, lasă furculițele să cadă, le ia din nou, le pune în sertar, o nu, totuși pe masă. Deși nu e deloc nevoie. Lucă se îndeletnicește liniștit cu niște bucățele de ziar, câinii rod oase clefăind, mâncarea e gata de mult.

— Vă rog?

— Hei, fetiço, nu mă mai încurca. Pune masa, dă-i drumul! Și pregătește lapte pentru cafea! Nu-i nimic în turnul ăla, ce treabă ai tu acolo?

— Niciuna, spune Lămpița. Pur și simplu.

— Păi atunci... spune Marta. Nu. Grăbește-te, îmi trebuie lapte în cafea, altfel ziua mea e compromisă.

O împinge pe Lămpița înspre cămara de sub scară, unde miroase întotdeauna atât de tare a pește.

Lămpița rămâne nemișcată.

— Să văd casa noastră, spune. Să mă uit dacă tata...

— Tatăl tău? Cel care te-a lovit așa peste față? De ce ai vrea să-l vezi?

Lămpița ridică din umeri. De aia, se gândește, de aia, de aia.

— Puțin de tot? Vă rog?

— Nu te uita așa la mine cu ochii aia de cățeluș.

Marta îi întoarce spatele fetei.

— Am spus *nu*. Nimeni nu se duce acolo. E încuiat și cheia s-a pierdut.

Pur pariu că nu-i așa, se gândește Lămpița supărată, sigur nu e adevărat. Și tatăl ei îi întorcea mereu spatele așa când mințea. Când îi spunea că nu știe unde sunt banii, că nu trebuie decât să-i caute mai bine. În vreme ce ea știa ce se întâmplase după damful care-i ieșea din gură.

Deschide cu furie ușa de la cămară. Chiar duhnește groaznic, a pește din port, vechi și împuțit, care nu mai e de mult bun de mâncat. Marta nu simte mirosul? Ia puțină cu lapte. Goală.

— Nu mai e lapte, spune.

Marta nu pare să audă. Stă la aragaz și învârte atât de aprig în cratiță, încât stropește în toate părțile.

— Să-ți scoți asta din cap, mormăie ea.

Marta ar vrea să fie ea însăși în stare să își scoată asta din cap, să se poată gândi o clipă la altceva. Dar toată ziua se gândește la camera aceea de sus. Se gândește la ea, dar de mers nu merge într-acolo.

Măine, își spune în fiecare seară în sinea ei. Măine merg. Dar nu merge. Ziua întreagă simte mirosul peștilor din cămară, împachetați în ziare. Put tot mai rău. Chiar e

vremea să îi ducă. Dar nu merge.

Știe prea bine că, neducându-se, înrăutățește lucrurile. Că îl face mai mânios și, deci, mai periculos. Că ar fi mai bine, așadar, să strângă puțin din dinți. Pur și simplu să meargă, poate să ajungă într-o clipă înapoi jos. Deschide ușa, așază farfuria, închide ușa la loc. Dacă se grăbește, sigur se poate.

Dar iar se face amiază și seară și tot nu s-a dus sus.

Firește că o poate trimite pe fata cea nouă. Marta se uită la ea, cum îl ajută pe Lucă să facă puzzle, cu vârful limbii răsărind puțin printre dinți. Așa o mititică, așa o pișpirică. N-ar fi drept.

Nu că viața ar fi dreaptă.

Și Lucă... asta nu merge așa, iar Nick...

Când ai nevoie de el, ia-l de unde nu-i, iar când apare, nu face ce îi spune. Uneori nu se arată câte o săptămână la masă, pentru ca apoi să-l vadă iar furișându-se undeva în grădină ca să facă cine știe ce... Poate să-l strige până vede negru în fața ochilor, dar nu vine. Nu vede niciun ajutor din partea lui.

Deci nu e nimeni altcineva. Dacă nu o face ea, moare. Și, dacă moare chestia aia de sus, poate să-și ia adio de la serviciul ei și de la a locui aici împreună cu Lucă. Și atunci? Ia o gură de cafea. Amară, viața a devenit amară.

Poate încă n-a murit, dar e slăbit și mai puțin periculos. Poate. Se duce mâine. Ba nu, diseară. Poate atunci va reuși în sfârșit să doarmă.

Sângele

Briza mării suflă în jurul casei, crengile zgârie peste geamuri. Lămpița le ascultă supărată. Își dorește atât de tare să știe dacă poate vedea farul din acel turn, dacă lumina e aprinsă. Își vede tatăl în fața ochilor, șontăcâind pe scări. Sau alunecând, căzând, rupându-și celălalt picior. Și ea e aici, nu-l poate ajuta.

Tatăl tău știe să-și poarte singur de grijă. Vocea mamei sună sever.

Nu, se gândește Lămpița. Știe că nu e așa. Dacă lumina iar nu e aprinsă? Dacă iar o corabie...

Chiar și așa, spune mama. Nu ai ce să faci în privința asta. Ești aici.

Nu vreau să fiu aici!

Ești unde ești. Dormi, drăguț.

Lămpița se zvârcolește puțin în pat, de la stânga la dreapta pe pernă.

Nu pot să dorm aici.

Încearcă totuși.

Nu pot să dorm dacă nu aud marea!

Ascultă, atunci, ea e acolo. E mereu acolo.

Nu, spune Lămpița. Unde? Nu pot să o văd nicăieri.

Dar ea este. Dincolo de copaci. De fapt, foarte aproape. Ciulește-ți urechile.

Lămpița ascultă și aude într-adevăr foarte slab plescăitul valurilor, hăt-departe, sub faleză.

Nu e același lucru.

Nu, spune mama. Nu e același lucru. Să-ți cânt cântecul de leagăn?

Nu, mulțumesc, spune Lămpița.

Dar mama tot o face.

Corăbii albe, corăbii cenușii

De-a lungul îndepărtatului Chei de Nord

Vase cu numele de Aurora

De mult numele și l-au...

Odinioară, acel cântec o ajuta întotdeauna. Dar nu acum. Lămpița se ridică în capul oaselor supărată. De ce să nu fie voie?

Aude ceva deasupra ei pe scări. A fost unul dintre câini sau a țipat acolo cineva?

Aude ceva? Vine în sfârșit cineva? Monstrul se ridică în capul oaselor.

Nu. Doar i s-a părut.

E obișnuit să fie singur, dar de data asta durează o veșnicie. Apa chiar s-a terminat acum. Mâncarea, de mult, dar asta nu i se mai pare așa de rău, cel mai rău lucru e uscăciunea, nu, cel mai rău e faptul că l-au uitat.

Însă nu se poate, nu? Doar n-au cum să uite de el! La un moment dat o să urce cineva acolo, nu? Nu au plecat cu toții, căci aude câinii lătrând, uneori vede pe cineva în grădină. Nu au plecat cu toții, deci într-o zi, curând, trebuie să urce cineva la el, nu?

Și atunci trebuie să fie gata.

Gata de ce, Eduard? De departe, de demult, îl aude

pe Iosif vorbind. Mereu aceleași lecții, aceleași cuvinte:
Nu mușca, nu țipa, nu-i da drumul monstrului. Nu ești un monstru, băiete.

A, nu? Atunci ce?

Un cavalier cu o inimă de cavalier, un muschetar, mândru și drept ca un stejar.

Ei, acum chiar că nu mai e. Au mai rămas doar foamea și furia și uscăciunea și...

Monstrul își ciulește urechile.

A auzit totuși ceva pe scări. Cineva urcă treptele.

Măinile Martei tremură, farfuria și paharul zăngănesc încetișor. Peștele s-a împuțit deja binișor și duhnește. Ei na, să fie mulțumit. El. Chestia aia. Ce știe ea. Trăiește aici de atâta timp și nu l-a văzut niciodată. De auzit, însă, l-a auzit. Și l-a visat, coșmaruri întregi. Sânge și solzi și mai rău de atât. Firește, Iosif cobora mereu teafăr și nevătămat, chiar vorbea despre el cu un soi de căldură.

Mda.

Dar tot i-a venit de hac până la urmă. Și celor doi bărbați de săptămâna trecută, majordomul și meseriașul, bărbați zdraveni cu bâte solide, care au coborât sângerând și îngroziți de moarte. Au luat-o la fugă numaidecât pe ușă afară și duși au fost. Nu te mai gânde.

Își lipește urechea de ușă și ascultă. Nimic. Dar trebuie să fie acolo, desigur.

Trage încetișor cele două zăvoare, scoate cheia din buzunarul șorțului și o bagă în broască. Ceva dinăuntru se târăște pe jos. Îl aude. Îl aude foarte aproape.

— Pleacă de la ușă! spune cu cea mai severă voce de care e în stare.

Îl aude râzând încet înăuntru.

— Pleacă de acolo, altfel nu primești nimic.

Râsul se transformă în sâsâit. Dar se aude, într-adevăr, puțin mai departe.

— Deschid ușa, spune Marta. Dar ai grijă sau o să...
Am o bătă!

N-are nicio bătă. Ce prostie, data viitoare să nu uite să ia o bătă cu ea. Sau câinii. Doar că ei nu cutează să vină aici, rămân scheunând și dând ture sub scară și nu vin să-i pici cu ceară...

— Am o bătă, vorbesc serios! Acum deschid!

Își aude propria voce ascuțită. Asta o să facă impresie. E o femeie bătrână neputincioasă, fără bătă, doar cu o farfurie cu pește. Nu e de ea, se înfurie iarăși pe Nick, asta e până la urmă treabă de bărbat. Lașul, lașul...

Marta trage adânc aer în piept, învârte cheia cu scrâșnet și întredeschide ușa. E întuneric beznă și pute. Simte miros de alge putrezite, de pește mort. Respirația i se precipită. Tava jos și șterge-o de aici.

Din întuneric, ceva se rostogolește către ea, ea țipă și sare în spate, aproape cade peste prag, paharul cade, farfuria se face țandări pe jos. Simte dinți ascuțiți în pulpă și îl lovește cu piciorul, lovește până îi dă drumul, își croiește drum afară, trănțește ușa, o încuie și, șchiopătând, o ia pe hol, coboară treptele, o șterge.

Niciodată! Serios, nu o să mai facă asta niciodată.
Atunci trebuie... Atunci altcineva trebuie... Dar nu ea.

Întâmplă-se ce s-o întâmpla, atunci trebuie să plece de aici, atunci Lucă trebuie... atunci ea și Lucă trebuie să...

Se poticnește și își trage nasul, iar sângele se prelinge

de-a lungul pulpei în pantof.

Farfuria rămâne în urmă pe hol. Nici în seara asta monstrul nu primește de mâncare.

Monstrul

Prost, prost, prost, nu e bun de nimic, nu poate face nimic, e un monstru de nimic.

Așa o ocazie, așa o femeie bătrână și s-a lăsat îndepărtat cu lovituri de picior ca un bebeluș. Și nici măcar nu avea o bătă la ea.

S-a dus apa, s-a dus mâncarea și acum n-a rămas cu nimic. Ba da, cu foamea și setea. Și mai ales cu uscăciunea.

Își simte trupul chircindu-se și strângându-se și tânjind, a lins tot de pe covor, nu mai e nicio picătură, nicăieri. Nu-i stă gândul decât la apă: curgând, gâlgâind, răpăind ca o cascadă, în care se scufundă apoi, bând-o pe toată.

Ha, ha, nici măcar n-are voie, niciodată n-a avut.

Dezvăță-te odată de asta, băiete. Uită! Vocea tatălui îi răsună în cap.

Gândește-te, doar nu ești pește. Treci peste. Mintea e mai tare decât corpul.

Încearcă, tot încearcă, dar își simte până și creierul uscat.

Uscat? Asta nu-i uscat. Kalahari, Sahara, abia acolo e uscat. Acolo ne ia șapte săptămâni ca să străbatem deșertul și să ajungem pe cealaltă coastă. Acolo bem nisip șapte săptămâni și râdem de asta. Așa fac bărbații.

Încearcă să râdă, dar râsul nu face decât să-i zgârie gâtul. Oare ce gust o avea nisipul?

Afară marea împroașcă, aproape fără zgomot, la poalele falezei. Se târâște sub pat, în umbra cea mai neagră. Oare va mai veni vreodată cineva sus?

Sigur că nu.

Pentru că le e frică, firește.

Și pe bună dreptate. Dacă vin, îi mușcă. Este un monstru groaznic.

Nu ești, băiete. Te cunosc eu. Iosif clatină din cap.

Nu te amesteca, bătrâne. Ești mort.

Căci oamenii pot pur și simplu să moară. N-a fost vina lui, zău că nu.

S-a prăvălit dintr-odată la pământ, în timp ce vorbea, îi explica ceva despre punctele cardinale și busolă, lucruri pe care le știa de mult timp, terminase toate cărțile, dar Iosif venea sus tot mai rar, deci îl lăsa să termine de vorbit. Era plăcut doar să asculte și să încuviințeze din cap și să zică ceva inteligent din când în când.

Bravo, spunea atunci bătrânul. Bravo, Eduard. Faci progrese, băiete. Serios, în curând o să știi mai multe decât mine. Sau așa ceva.

Dar nu a apucat să o facă, deoarece la jumătatea cuvântului nord-nord-vest i s-a frânt vocea și a oftat, și-a oftat ultima suflare, dus a fost și ce a lăsat în urmă a alunecat pe jos lângă Eduard. S-a speriat de moarte.

Chiar nu a fost vina lui. Zău că nu.

A strigat, a scuturat, a urlat, dar afară se pornise o furtună cu grindină. Jos, marea se izbea de stânci, nu-și putea auzi nici măcar propria voce. Iosif nu mai mișca. Pusese o

pătură peste el, ce să facă, fiindcă era atât de rece, dar n-a ajutat, ceea ce știa deja. Dacă sângele nu mai curge, inima nu mai bate, totul se răcește și înțepenește. Asta se cheamă *rigor mortis*.

Bravo, bravo, Eduard. Ce învățat ești, băiete. Data viitoare când se întoarce tatăl tău acasă, o să-i spun, poți fi sigur de asta.

Deci n-o să-i mai spună. Niciodată.

Ce-s astea, lacrimi? spune zeflemitor tata. *Ăștia-s muci? Sper totuși că nu. Bărbații își înghit lacrimile, doar știi.*

După ce furtuna se potolise de mult, a mai trecut o zi întreagă până au venit. Aproape că nu se mai aștepta la asta, dar apoi i-a auzit pe scară. Nu cutezau. „Du-te tu primul!“ „Nu, du-te tu!“

Atunci încă se gândea că vin să-l ajute. Și-a îndulcit privirea cât a putut, ca ei să nu se sperie prea tare. Atunci încă se gândea că le va părea rău de el, că vin să-i aducă ceva. Apă, poate ceva de mâncare. Ha, ha.

Au venit cu bate, doi oameni uite atât de mari, amândoi cu bate. Și au lovit numaidecât.

A vrut să strige: n-a fost vina mea, zău că nu, pur și simplu a murit! Dar ei loveau și l-au alungat de lângă trup.

A vrut să spună: aproape că mi s-a terminat mâncarea, apa la fel și în fiecare zi trebuie să... Dar au strigat: „Îndărăt, monstrule, pocitanie!“. Și l-au pus pe bătrân pe o pătură, repede-repede. „Ia te uită, voia să-l devoreze, Doamne, Dumnezeu!“ Și-au făcut cruci mari pe piept.

Firește că nu, a vrut să strige, am vrut doar să fiu sigur că nu se mai mișcă, niciodată nu aș...

Dar l-au mai lovit cu picioarele o dată și încă o dată, pentru că nu riposta.

Ei bine, atunci a început să sâsâie și să urle și să muște. I-a mușcat de glezne unde e moale. Le-a curs sânge și au țipat, asta a fost amuzant.

Dar au luat pătura cu bătrânul pe ea, au trântit ușa. A auzit cum se trag zăvoarele și duși au fost.

Și pe urmă nimic, foarte mult timp nimic. Mai mult ca oricând, până la femeia bătrână de aseară și acum... Acum n-o să mai vină nimeni niciodată, firește, s-a zis cu el, o să moară aici de foame, de sete, de uscăciune. N-o să învețe niciodată să meargă, n-o să stea niciodată pe o corabie, n-o să devină niciodată un om al mării.

Închide ochii și se lasă să se prăbușească în întuneric.

Duhoarea

— Nu-mi sta așa în cale!

Marta ridică o mână, dar Lămpița o șterge la timp. E învățată de acasă, desigur.

Nu a mai văzut-o pe Marta așa până atunci: poartă un bandaj în jurul piciorului și merge șchiopătând, se așază, se ridică din nou, lasă apa de ceai să se evapore de tot, tresare la cel mai mic sau neînsemnat lucru — un câine care latră, chicotelile lui Lucă —, după care se dezlănțuie. O lovitură câinelui, o vorbă mușcătoare pentru fiul ei, care după aceea stă la masă toată dimineața cu buza de jos tremurând.

Lămpița îl mângâie pe cap și îi aduce ceai și sandvi-ciuri, căci nici asta nu face azi Marta. Fetița rămâne în umbră cât poate. La prânz se duce cu gălețile sus. Nu că jos ar fi curat sau că n-ar mai avea ce să facă acolo, dar azi n-o bagă nimeni în seamă și nici nu îi spune că n-are voie.

Pe holul de sus duhnește îngrozitor, la fel de rău ca în cămară, iar după colț e și mai rău. Aici ușile sunt mai late și pereții sunt plini de coarne de cerb, prinse de lemn în șuruburi. Și un cap de rinocer e atârnat printre ele, cenu-șiu și zbârcit. Are ochi mici și triști și un fir lung de pânză de păianjen agățat de corn. Lămpița deschide încetișor ușa de lângă el. Vede o cameră plină de animale împăiate

și etajere de sticlă pline de fluturi și de cărăbuși, înfipți în ace. Nicio aripă nu se mișcă. O blană goală de tigru e întinsă pe podea și pe perete atârnă portrete de oameni în uniformă. Se holbează la ea cu ochi mânioși. *Ce face copila asta aici?*

Lămpîța închide iute ușa la loc.

Merge mai departe, urmându-și nasul, până unde duhoarea devine din ce în ce mai cumplită. La capătul holului e o ușă, dincolo de care niște scări duc în sus, dispărând în întuneric. De acolo vine. Și undeva pe acolo trebuie să fie și camera în care nu are voie să intre.

Dar nu ar trebui să curețe puțin sus? Să spele de pe jos ce putrezește acolo?

Odată, când era mult mai mică, chiar în afara portului plutise în derivă o corabie, împinsă de valuri ca o minge, încoace și încolo, fără să meargă nicăieri. Nici nu avea cum, căci pescarul murise pe drum și zăcea mort în cală, în vreme ce captura lui se împușca pe punte. Fusese o captură frumoasă, munți de pește în soarele arzător. Pescărușii orașului o luaseră razna, zburau în stoluri deasupra corabiei și se ghiftuiau.

Bătrânul pescar se numea Petre. Toată lumea cam râdea de el pe la spate, fiindcă spunea lucruri ciudate și nu se spăla niciodată. De o viață întreagă pușea. Nu putea convinge pe nimeni să-l însoțească în larg.

Corabia lui a rămas să plutească în fața portului, peștele era departe de a se termina, iar vântul bătea exact cum trebuie. Timp de două zile, întregului oraș i-a fost rău.

Șeriful și oamenii săi au vâslit atunci până la corabie și au aruncat peștii prinși peste bord. Și numaidecât și

pe pescar. Au aruncat pe punte găleți întregi cu apă, dar duhoarea a rămas.

Căpitanul portului n-a vrut să primească la cheiul său corabia și a poruncit să fie arsă pe mare. Și asta a puțit, mult mai rău. Fumul s-a dus drept înspre oraș și a plutit acolo vreme de trei zile fără vânt.

Toată lumea a numit acea perioadă răzbunarea lui Petre.

Oamenii mergeau de colo-colo cu batiste la gură, nimeni nu mai mânca nimic și domnul Rozescu și-a aruncat proviziile. Pe atunci mama Lămpiței încă trăia și nu putea să vorbească sau să meargă, însă putea mirosi, iar Lămpița îi dădea batiste ude și săculeți cu lavandă care nu ajutau la nimic și nu știa dacă trebuie să deschidă geamurile sau, dimpotrivă, să le lase închise. Tata nu o ajuta niciodată, era mereu plecat, dar nici băutura nu ajuta împotriva mirosului și, de fapt, nimeni nu mai voia să respire. Dar da, tot trebuiau să o facă.

Atât de tare duhnește sus.

Lămpița se uită în jur. Nimeni. În vârful picioarelor, urcă scara spre turn. După colț mai e o scară. Picături mari și întunecate formează o dâră pe lemn. E sânge, știe sigur, și e cât pe ce să se întoarcă. Încă o cotitură, trebuie să urce și mai sus, iar scara se tot îngustează. Trebuie să-și destupe nasul, altfel nu mai primește destul aer. Căh.

La capătul scărilor, în penumbră, vede o ușă cu zăvoare. Pe jos zace ce pute în halul ăsta: o farfurie spartă cu bucăți de pește împuțit. Și încă ceva. O cheie.

De jos răsună deodată zgomot; Lucă țipă, câinii latră și vocea mânioasă a Martei îi strigă numele. Lămpița

înșfacă cheia, o ascunde în rochie și tropăie în jos pe scări în graba mare.

După ce mâna lui Lucă a fost unsă cu balsam pentru arsuri, ceaiul a fost șters de pe jos și Lămpița a pus altul la fiert, Marta o privește supărată.

— Unde erai? Ai fost sus?

— Numai puțin, spune Lămpița cu obrazii în flăcări. Am crezut... puțea așa de tare acolo, am vrut...

— Lasă să pută, spune Marta. E ceva de-al casei, se duce.

O prinde brutal pe Lămpița de încheietură.

— Să nu te duci în turn! Ce am spus?

— Să nu mă duc în turn.

O, însă firește că se duce. Nu te pui cu ce vrea inima, iar inima ficei paznicului de la far vrea să vadă farul. Atunci capul ficei paznicului de la far poate foarte bine să spună lucruri înțelepte, dar asta nu prea ajută.

Nici mamei nu i se pare o idee bună. Vorbește și tot vorbește toată seara.

Chiar dacă vezi ceva, ce poți face să-l ajuți?

Lasă-l pe omul ăla, e destul de bătrân și de înțelept. Mă rog, bătrân în orice caz.

E ceva acolo, Emilia, nici eu nu știu ce. Dar e ceva, ceva primejdios.

Tu însăși ai spus că monștrii nu există, zice Lămpița.

Nici nu există.

Păi atunci.

Sunt mama ta, spune severă mama. Și chiar nu-mi place. Îți interzic, Emilia!

Lămpița se ridică și trage adânc aer în piept.

— Da, dar știi, mama, zice ea. De fapt ești moartă.

La asta, mama rămâne fără cuvinte. Lămpița o simte cum dispare din capul ei, încet, puțin tristă. Pentru o clipă, se simte groaznic și singură, dar, de fapt, deja era așa. Pur și simplu e aici. Pur și simplu singură.

Lămpița se așază pe pat, cu picioarele încrucișate, și așteaptă până se întunecă de tot. Măinile ei se joacă cu cheia.

Ceata de vânătoare

— Nick! Nick!

Vocea Martei răsună peste grădina unde niciodată nu răsună nimic. Păsări deranjate se ridică în zbor, ciori negre cârâie în urma zgomotului.

— Nick!

E încă devreme, soarele de-abia a răsărit. Și deja un asemenea tămbălău.

Țopăie într-un picior în sus și-n jos pe terasă și mai strigă o dată, și mai tare.

— Vorbesc serios, Nick! Vino! Acum!

Măinile ei sunt pumni încheștați, gata să-l lovească. N-o ajută cu nimic omul ăsta, niciodată nu e acolo când are nevoie de el. Dar acum trebuie să vină aici.

— Nick!!

În cele din urmă, vede cum tufișurile se dau la o parte și bărbatul slăbănog cu haina lui enormă iese la iveală, nebărbierit, cu ochii cârpiți de somn.

— Ce e?

— Monstrul ăla...

Vocea Martei se frânge.

— Monstrul ăla!

— Ah, femeie... ridică din umeri Nick. Monstru...

Termină!

— E vorba despre fata aia, omule, vită ce ești! Ascultă odată! Fata aia, Emilia, nu mai e, nu e în camera ei, nu e nicăieri, a...

— Fugit. Mă gândeam eu. Dar e mai bine așa.

Nick cascadează și vrea să-i întoarcă la loc spatele, să intre în grădină.

Marta scapă cea mai cumplită sudalmă pe care o știe.

— A fugit? Cum? A zburat peste gard? Toate lucrurile ei încă sunt aici, pantofii, totul. S-a dus sus, știu eu. Asta își dorea. A prins-o. Pricepi, a prins-o acolo.

— Oh, se scarpină în cap Nick. Aha.

Marta oftează. Cum stă el acolo, cu brațele bălângă-nindu-i-se pe lângă corp, în vreme ce în capul ăla pătrunde încet ce s-a întâmplat. Dacă ea n-ar face nimic, n-ar spune nimic, omul ăla s-ar apuca vreodată de ceva? Desigur că nu. De nimic. Niciodată.

— Nu pricepi?

— Ba da...

— Nu pricepi. Fetița a fost adusă aici. Toți știu că e aici, șeriful, tipa aia groaznică, învățătoarea aceea, în curând va ști și domnul, nu poate pur și simplu să dispară. O să avem necazuri. Nu putem pur și simplu să... Trebuie să... Va fi o tevdură cât toate zilele...

— În plus... spune lent Nick. E o drăgălașă.

— Da, o drăgălașă, da, și monstrul ăla sau ce-o fi acolo o devorează pe drăgălașa asta, exact în această clipă, dacă nu o fi ros-o deja. E sălbatic, uită-te, uită-te la piciorul meu. Nu mă mai duc niciodată. Am zis-o: niciodată în viață! Dar nu avem încotro și trebuie să vii și tu cu mine. Trebuie să mă ascuți o dată în viața ta și să faci ce îți zic eu!

Vrea să-l înșface, să-l zgâlțâie bine, să-i țipe în ureche.

Dar Nick spune:

— Așteaptă!

Se întoarce și pleacă, intrând din nou în tufișuri. Des-
tul de repede, fiind vorba despre el.

Marta se prăbușește pe o bancă din piatră crăpată. Încă nu poate să stea atât de mult în picioare, piciorul o chinuie și e atât de îngrijorată. Copila aia netoată, zăpăci-
tă. Ba și ei i se pare o drăgălașă, de fapt, atât de serioasă și
atât de drăguță cu Lucă. N-are cum, n-are cum să fie ade-
vărat. Dar altfel cum se explică? E prea de tot, cu așa ceva
în casă. De-ar veni odată acasă Amiralul. Sau nu. Sau,
poate, dimpotrivă, de n-ar mai veni niciodată, atunci nici
nu ar vedea ce dezastru a făcut ea. Și unde o fi afurisitul
de Nick? Nimeni nu o ajută, nu se poate baza pe nimic,
o să se ducă ea din nou. Trebuie doar să aibă și o bătă de
data asta, o bătă zdravănă...

Atunci tufișurile se dau la o parte și Nick iese la iveală.
Urcă treptele cu pași hotărâți. Dintr-odată are pe cap un
fel de căciulă de blană care îi e mult prea mare și o coa-
dă în dungi i se bălângănește pe spate. Are cizme mari
în picioare, iar în mâini, o pușcă de vânatoare lungă din
lemn. Se îndreaptă spre ușa de la bucătărie și îi face semn.
Uimită și puțin ușurată, Marta șchioapătă în urma lui.

Câinii nu vor să meargă cu ei decât dacă îi însoțește
Lucă, or Lucă nu îndrăznește, Marta nici nu-i dă voie, dar
nici nu vrea să rămână singur în bucătărie. Plânge și se tot
învârte în jurul mesei de bucătărie și îi agită pe toți și mai
tare. Nick își trece un braț peste umerii lui.

— Ascultă, Lucă, spune el serios. Suntem vânători.

Mergem la vânătoare. Și tu la fel.

Lucă se uită mirat la Nick și apoi la mama sa.

Vânători?

— Vânători, spune Nick și gesticulează cu pușca.

Bang!

O, da. Lucă încuviințează grav din cap. Bang. Ia cu grijă băătorul de covoare pe care i-l dă Nick și și-l pune pe umăr.

— Bang! zâmbește Nick.

— Niciun bang!

Marta nici nu vrea să audă.

— Băiatul nu e... Nu se poate, Nick. Mergem noi doi.

Bang! Bang! Lucă împușcă entuziasmat în jur. Câinii aleargă lătrând și plini de bale în jurul lui. Nick îi face Martei un semn din cap.

— N-o să pățească nimic, spune el. Vreau doar să am câinii cu mine.

Întoarce capul făcându-și coada să se învârtă.

— Ce zici, Lucă? Hai la vânătoare, la vânătoare de monștri! Sus în turn.

Marta nu-l mai auzise niciodată să spună atâtea cuvinte unul după altul.

— Și șșt! Fără zgomot, Lucă. Vânătorii merg tiptil.

Șșt! îi face semn drept răspuns Lucă, având un deget la buze. Câinilor, șșt! Câinii se opresc îndată din lătrat.

Minunat, se gândește Marta. Mereu îl ascultă. Nu poate să facă multe fiul ei, dar asta da. Apucă mătura cu cea mai groasă coadă și cei mai tari peri și înghite în sec.

— Nick, zice. Știi că nu ai voie să-l omori de-adevăratelea, nu-i așa?

E o ceată de vânătoare bizară care merge pe hol. Un bărbat slăbănog care aproape dispare sub căciula lui de blană, o femeie care șchioapătă cu o mătură în mână, doi câini mari maronii cu pas greoi și un băiat cât un uriaș care împușcă în jurul său cu un bățator de covoare fără să facă zgomot. Când ajung la scara care duce la turn, câinii își dau seama încotro se îndreaptă de fapt și se trag înapoi scheunând și scâncind. Și Lucă șovăie. Cum adică? Doar nu se duc acolo! Unde a fost cândva, o singură dată, și a văzut ceva la care nu vrea să se mai gândească niciodată, niciodată în viața lui... Nici vorbă.

— Lucă, șoptește Nick. Vânători, știi?

Lucă se uită la el temător. Încă?

— Da, încuviințează din cap Nick. Ca s-o ajutăm pe Emilia. Fata aceea, ea e sus, în camera aia. Și noi...

— Nick! șuieră Marta. Lasă-l dacă nu se încumetă! Nu pricepe nimic, doar vezi!

Ce se petrece în capul lui Lucă? Nimeni nu știe, căci nu poate vorbi. Dar pricepe anumite lucruri. Taiat cu foarfeca, improșcat, câini, câini dragi, dragă mamă. Și de câteva zile și fată dragă. Care îl ajută uneori. Care îl alintă uneori. Și e sus? Și are voie s-o ajute? Niciodată nu are voie să ajute, niciodată să facă ceva, niciodată să care ceva. Ai grijă, Lucă, nu face asta, Lucă! Du-te în colțișorul tău, mai taie ceva cu foarfeca și te rog să nu atingi nimic! Și acum i se dă voie să ajute. Asta e ceva ce înțelege. Și, zâmbind cu gura până la urechi, urcă scările trăgând câinii în urma lui. Să ajute fata! Nu-și mai încape în piele de bucurie.

— Șșt, Lucă! Mai știi? Fără zgomot!

A, da, șșt, încuviințează din cap Lucă și se furișează pe scări în sus, bocănind.

Pe ultimul palier e penumbră, iar ușa e întredeschisă. Pe hol plutește ca un vâl mirosul de pește împuțit. Nick le face celorlalți semn să aștepte, își pune pușca pe umăr, ridică cizma și lovește ușa cu piciorul. Aceasta zboară de perete scârțâind. Camera din spatele ei este întunecată și tăcută ca mormântul.

— Emilia? strigă Nick. Ești acolo?

Nu se aude nimic.

— O, Doamne, șoptește Marta. Am ajuns prea târziu.

Lucă ține câinii strâns de zgărzi, pentru că iar vor să se furișeze îndărăt, să coboare scările, să plece. Scâncesc și scheaună.

— Lămpițo?

Nick face șovăind un pas peste prag.

Se aude o voce din camera întunecată.

— Șșt, liniște! șoptește Lămpița. Nu faceți zgomot!

Doarme.

Partea a treia
BĂIATUL DE SUB PAT

Monstrul de sub pat

Lumina e aprinsă. Lămpiței parcă i se ridică o piatră de pe inimă.

Farul e foarte mic și foarte departe, o dunguliță neagră profilându-se pe cerul negru. Dar lumina e puternică și trece pe lângă nori, valuri, port, case, pe lângă tot ceea ce Lămpița cunoaște atât de bine. Își lipește obrazul de sticla rece.

Șoptise la ușă: „Bună?“ și „E ceva acolo?“. Dar nu era nimeni și nimic nu se mișcase. (Vezi, mamă?)

Se furișase spre fereastră în vârful picioarelor, udându-și șosetele deoarece covorul era ud. A numărat cinci ferestre în odaia aproape rotundă, draperiile aveau spații între ele și prin a cincea crăpătură a zărit o lumină slabă mișcându-se și atunci a știut.

S-a suit pe pervazul ferestrei în spatele unei draperii, și-a ridicat picioarele și a privit.

Așadar tatăl ei e încă acasă, poate să aprindă lumina ca de obicei, poate, într-un fel sau altul, să urce scările șontâc-șontâc seară de seară. Și să coboare la loc de asemenea, ceea ce e și mai greu. Poate să mănânce și să doarmă ca de obicei.

Fără ea.

Așadar, de fapt, nu are nevoie de ea.

Poate n-are nimic împotriva ca ea să stea aici. Poate se gândește: „Călătorie sprâncenată! Ah, copila aia. La ce-mi folosește?”.

Sau...

Sau nu mai locuiește deloc acolo, l-au închis undeva unde nu-l va mai găsi niciodată. Într-o pivniță plină de șobolani, doar cu pâine și apă. Sau nici măcar atât. Iar în turnul lor locuiește de mult altcineva, un alt paznic de far, unul cu două picioare și nicio fică. Sau, din contră, cu o fică, una mult mai deșteaptă, care știe să scrie și să citească și se gândește mereu la chibrituri și care acum doarme în patul ei, sub pătura ei în carouri. Sau...

Nu știe nimic. A urcat tocmai până aici și tot nu știe nimic.

Ceva se mișcă în cameră.

Sub pat se mișcă ceva și mârâie stins.

Până la urmă e ceva aici.

Proastă mai e, trebuie să plece de aici, trebuie să plece numaidecât! Mamă, ajutor!

Dar mama nu e deloc acolo, doar îi spusese „ești moartă, nu te amesteca”. Până și ciobul de oglindă e jos, două scări sigure mai jos, lângă patul ei cald, lângă scaunul cu fața de pernă cu șosete uscate.

Sari pe podea, Lămpițo, și fugi, fugi jos!

Dar picioarele ei nu vor. Stă pe pervazul ferestrei și nu îndrăznește să se miște.

Proastă, e atât de proastă.

E atât de prost.

A adormit și a intrat cineva. Nu știe cine sau ce, dar cineva stă pe pervazul geamului. Cineva care respiră.

Atacă! Sfâșie-l! strigă în mintea lui monstrul.

Să-i ieși dușmanului în cale, fără milă și autoritar! Sfâșie acolo, sfâșie aici, mândru și drept ca un stejar...

Dar nu mai poate deloc să stea în picioare și îi e atât de sete. Ar putea seca un lac întreg și încă două pe lângă. Îl ustură gâtul, îi crapă pielea, sigur are febră sau așa ceva.

Acum e acum, de asta îi depinde viața, și el rămâne întins sub pat. Ce pământău mai e.

Seamănă mai mult a geamăt decât a mârâit, dar Lămpița nu e pe deplin sigură.

E aici de ceva timp și încă nu a fost mâncată. Dar chiar e ceva acolo.

Un monstru, deci. Un monstru care încapă sub pat.

Dar monștrii nu există.

— Monștrii nu există! șoptește ea.

Chestia de sub pat deodată râde, sâsâind stins. Lămpița se sperie și își trage și mai sus picioarele.

Deci chiar există și sună ca un șarpe.

E un șarpe sub pat și ea nici măcar nu e încălțată.

Cum o să ajungă vreodată la ușă?

Se gândește la piciorul bandajat al Martei. La urmele de sânge de pe scară.

Își cuprinde picioarele cu brațele și se face foarte mică.

Nu e decât un copil, se aude, o fetiță chiar, speriată și lipsită de apărare, firește, trebuie să fie în stare să-i vină de hac cu ușurință.

Dacă n-ar fi atât de obosit și nu i-ar fi atât de cald ar putea cu ușurință să o...

Ce, Eduard?

Să o muște, să o sfâșie, să-i sugă sângele? A, nu,

mai degrabă...

Să-i ceară apă, să strige după ajutor, să o implore...

Nu! Niciodată! E monstru și monștrii inspiră groază și supunere: „dă-mi apă sau te...“. Oare ce voiam...

— Monștrii nu există, chițăie ea.

Îi vine să râdă. Ce știe ea despre asta? Până și tatăl său îl numește așa, deci așa trebuie să fie.

Vin imediat să te mușc, se gândește Eduard. Stai un pic, să-mi trag numai o clipă sufletul. Îi e atât de cald și atât de frig...

În mintea ei, Lămpița este mușcată de moarte de mult, dar în realitate nu se întâmplă de fapt nimic. Nu îl mai aude.

Dar monștrii sunt vicleni. Așteaptă să facă ea ceva, desigur. Și atunci...

N-are decât să aștepte. N-are de gând să se clintească, iar la asta se pricepe de minune.

Prin crăpăturile dintre draperii, privește în camera întunecată. Unde bate lumina, abia poate să distingă câte ceva. Podeaua e plină de cărți și pretutindeni sunt împrăștiate hârtii, scrise în întregime, rupte, cu pete. De-a lungul pereților se întind rafturi cu și mai multe cărți, în șiruri strâmbe. Un fotoliu, o măsuță joasă cu niște călimări, un taburet cu picioarele în sus. Într-un ungher se află un obiect întunecat, care după formă pare să fie o cadă de baie. Și în mijloc un pat mare de lemn cu cearșafuri în dezordine. Și cu un monstru sub el.

Un monstru care citește cărți? Un monstru care știe să scrie?

Îl vede o clipă în fața ochilor, cu solzi și tot, în bancă

la domnișoara învățătoare Amalia, care îi dă cu rigla peste tentacule când varsă cerneală sau așa ceva și, neputându-se stăpâni, chicotește puțin.

Lute își duce o mână la gură.

Sub pat, monstrul începe să urle.

Râde de el! Nu îi e frică de el câtuși de puțin. Pur și simplu râde de el!

Nimeni nu râde de el!

O să, o să... vrea să scoată cel mai înspăimântător urlet de monstru, doar că sunetul care-i iese din gâtlee e hârâit și răgușit.

Dar pune el mâna pe ea. N-o poate vedea, dar e acolo, la fereastră, urechile lui funcționează de minune. Trebuie să-și aștepte șansa. Atât de sus nu poate să ajungă bine, dar uite, coboară de una singură. Mulțumesc, copil tont, te-am prins...

Merge în șosete, nici măcar are pantofi în picioare, floare la ureche pentru un monstru ca el. O să muște de-a dreptul prin oscioarele alea, o să...

O armă, îi trebuie un fel de armă. Lămpița nu vede nicăieri o bâtă sau un ciomag, însă vede pe jos o carte mare și lată și dintr-odată nu mai e stană de piatră, ci sare de pe pervazul ferestrei, înșfăcând cartea, și când vede ieșind ceva de sub pat, nu mare, mult mai mic decât crezuse, îi dă cu ambele mâini cu cartea în cap, atât de tare încât lovitura îi face brațele să tremure și fata cade pe podea. Dar și monstrulețul, care se rostogolește pe o parte și rămâne lat.

Nu se așteptase ca ea să lovească atât de tare; simte lovitura vibrându-i în cap, în întregul corp, și cade în

întunericul nopții și se lasă să cadă, e atât de obosit.

Să moară lovit de o fată... pufnește tatăl său de foarte departe. Foarte încet, aproape că nu-l aude. Și pe urmă nu mai aude nimic.

Un cântec pentru monstru

Lămpița se adună iute de pe jos și aleargă pe covorul ud către ușă.

Bună, clanță, ce dor mi-a fost de tine, bună, ușă frumoasă și groasă prin care nu poate să treacă niciun monstru, bună, holule...

Continuă să țină strâns clanța, dar se întoarce, numai puțin, să vadă ce era de fapt sub pat.

Crăpătura dintre draperii e mai mare acum, iar lumina farului alunecă peste cărți și hârtii și peste mica fință pipernicită care stă pe podea printre ele. Zace acolo cu ochii închiși și nu se mișcă.

E... e de fapt un fel de băiat, vede Lămpița. Un băiat cu un cap cam mare. Fața îi e cenușie și solzoasă, iar părul său încâlcit pare aproape verde. Poartă o cămașă albă murdară. Și, sub ea, picioarele îi sunt unite într-o coadă de culoare închisă. Ca a unui pește.

Mai rămâne puțin.

— Hei, băiete, șoptește Lămpița. Hei? Pește? Ești mort? Te-am omorât?

Nu vine niciun răspuns. Doar nu a dat atât de tare. Sau da?

Se apropie de el cu mare grijă, cu mușchii pregătiți de fugă. Îl dă un bobârnac cu vârful piciorului. Nu se mișcă.

Pare că abia respiră. Se apleacă și îi atinge puțin mâna. Pielea îi e uscată și fierbinte la atingere. Deci nu e mort.

— Ești bine? Ai nevoie de ceva? Mâncare? Apă?

La cuvântul „apă”, ochii i se deschid brusc. Lămpița face un pas în spate, în timp ce inima îi bate în gât. Sunt ochi fără albul ochilor. De un negru scânteietor, ca ai unui diavol sau ai unui animal. Apoi se închid la loc.

— Țsta trebuie să fi fost un „da”, ciripește ea. Deci apă?

Se trage încet înapoi târâindu-și picioarele până când simte din nou ușa în spate.

— Bine, aduc.

Apoi se strecoară pe hol și închide ușor ușa în urma ei. A scăpat.

Jos, imediat! Încuie ușa și valea de-aici!

Dar mai rămâne să asculte puțin. Nu aude niciun sunet.

Vede zăvoarele mari pe ușă. Nu sunt acolo degeaba, firește. E un monstru cumplit de primejdios, chiar dacă seamănă puțin cu un băiat. Un băiat căruia îi e sete. Care are febră. Și căruia i-a promis apă.

Jos e un robinet cu o chiuveră și o găleată lângă el. Cunoaște toate robinetele din casă.

— Poftim apă, spune punând găleata lângă el pe podea. Ia.

Băiatul nu se mișcă, zace și ca până atunci.

Lămpița umple cana și i-o duce la buze, dar el nu bea. Când îi atinge puțin mâna, pare și mai fierbinte. Ochii nu i se mai deschid, nici măcar când îl scutură ușurel încolo și înapoi.

Lămpița oftează. Ar vrea să plece, dar nu poate. E ceva care o reține aici și o împinge să facă lucruri pe care de

fapt nu prea are curaj să le facă.

Se aşază pe jos lângă el. Pieptul i se ridică şi coboară foarte repede.

O să moară, se gândeşte. Dacă nu fac nimic, o să moară.

Găsise cândva un pui de pasăre în iarbă, umed şi pufos, proaspăt ieşit din ou. Şi altă dată un pui de iepure sălbatic. Trebuise să descopere de una singură cum să-i salveze, ţinând atârnată întruna râme în faţa cioculeţului şi fire de iarbă la boticul care fremăta. Cu toate astea, puiul de pasăre murise. Dar iepurele, nu, cel puţin nu atunci.

Lămpiţa se ridică şi apucă nişte cearşafuri de pe pat. Sunt foarte murdare şi mucegăite. Cu grijă, aşterne un capăt curat deasupra băiatului şi lasă puţină apă să curgă peste: aşa poate se răcoreşte puţin. Pune o bucată udă pe fruntea lui, partea cea mai fierbinte din tot corpul. Apoi îi picură apă pe buze de pe degetele ei, după cum le dăduse şi animalelor. Merge: buzele i se întredeschid şi înghite puţin.

— Bravo, şopteşte Lămpiţa. Băieţelule Peşte, nu-i aşa că-i mai bine acum?

Gura lui dă să înghită mai mult şi ea îi dă şi mai varsă şi nişte apă pe cearşaf, care parcă s-a uscat deja. E ca şi când băiatul ar sorbi apa prin piele. Mai face asta de câte-va ori şi apoi se aşază lângă el, cu spatele rezemat de pat.

Trupul de sub cearşaf începe să respire ceva mai liniştit. Mâna lui e puţin mai rece şi, când i-o atinge pentru o clipă, degetele lui le apucă pe ale ei.

— *Dormi, Peşte, cântă ea încetişor. Băieţelule Peşte. Băieţel care nu e monstru.*

Nu e monstru. Dar atunci ce?

Femei care au coadă

Pirații povesteau uneori despre ele. Odinioară.
Pe când încă treceau uneori pe la ei.

Când era încă mică și totul era încă frumos.

Se numeau Bill și Corb și Julius și mai erau și alții, pe care i-a uitat. Miroseau a băutură și sudoare și Lămpița avea voie să-i ajute să înfigă bucăți de pește și creveți pe bețigașe. Apoi le frigeau și le devorau, cu solzi și mustăți și tot. Aruncau midii în foc până făceau „plop”. Cântau și bălmăjeau, jucau jocuri de cărți nemiloase și istoriseau povești pe care fetița le asculta cu gura căscată.

Firește că se făcea mult prea târziu și de mult trebuia să fie în pat. Dar nu scotea niciun sunet și se așeza în nisip puțin în afara cercului din jurul focului, unde umbrele întunecate pălpăiau sălbatic.

Era vorba despre nave distruse, prăzi pierdute, ghinion cu carul. Despre lupte cu animale marine, lupte sângeroase, cu pești mari cât casele. Și despre lupte între ei, firește, căci nu erau niște pământuri. Hârșt! O mână. Pac! Un nas, un ochi, câteva degete: toți aveau câte ceva lipsă.

Propriul ei tată cel mai mult dintre toți, desigur. O jumătate întreagă de picior!

Dar povestea asta nu voia s-o spună niciodată și, dacă cineva insista, se înfuria, iar mama ei devenea foarte

tăcută. Atunci Lămpița era întotdeauna trimisă la culcare.

Dar câteodată, câteodată, unul singur navigase mult mai departe decât toți ceilalți, chiar dincolo de Stâncile Albe. Și acolo le întâlneau.

Femei ca niște pești.

Femei care aveau coadă.

Femei cu ochi care...

Atunci bălmăjeala se oprea și bărbații începeau să șoptească sau nu mai scoteau niciun cuvânt și îl priveau pe singurul care le văzuse.

Dar nici acela nu spunea prea multe, își înghițea limba și bălbăia ceva.

— Hai, spune, ziceau ei. Dă-i drumul!

El încerca, dar se încurca în detalii și încheia povestea bâiguind și ridicând din umeri.

— Nu se poate povesti, zicea el în cele din urmă.

Și apoi încuviințau cu toții din cap, lupii de mare. Și continuau să tacă și lăsau focul să se stingă.

Genul ăsta de creatură. Asta să fi găsit aici, în casa asta?

Dar ce face aici?

Lămpița se reazemă de pat și cască. Încearcă precaută să-și desprindă mâna, dar a lui nu vrea să-i dea drumul. Atunci rămâne așezată și cântă pentru el toate cântecele de odinioară, unul câte unul.

Sunt atât de multe, că încă nu a terminat când se crape de ziuă și Nick deschide ușa izbind-o cu piciorul.

Grupul se apropie încet cu pași târâiți. Lucă se ascunde în spatele mamei sale, câinii, la rândul lor, în spatele lui. Nick coboară pușca, iar Marta, mătura. Se uită la creatura mică ce zace pe jumătate ascunsă sub cearșaful

murdar. Monstrul. Ei acum, monstru...

Marta scutură din cap, aproape că îi vine să râdă. De el îi fusese atât de frică, de-a lungul tuturor acelor coșmaruri? Ia uite, dacă vrea poate să îl înghesuie într-un colț și să-i tragă un șut.

Nick se întoarce către ea și ridică din umeri.

— Vezi, ți-am zis doar.

Imediat ea se înfurie la loc.

— Tu? Tu nu zici niciodată nimic!

Băiatul se ridică brusc în capul oaselor și ochii i se deschid larg.

Cu toții fac un pas în spate. Lucă fuge pe hol. Ochii aia. Nu e un copil, e...

— Faceți liniște, spune Lămpița. Încet, e bolnav.

Îl împinge pe Pește înapoi și trage cearșaful peste el.

— Și patul e ud, totul e murdar. Îmi trebuie cearșafuri curate și niște mâncare, ceva cald și ceai sau așa ceva.

— Da, desigur, da.

Marta e deja pe hol. Se prea poate să fie bolnav, dar încă îi simte dinții în picior. Valea de aici. Îl împinge pe Lucă în față să coboare scările. Căinii îi urmează, de îndată ce au înfulecat tot peștele împuțit de pe covor.

— Și tu, haide! îi spune ea supărată Lămpiței.

Acum, că vede că fata e în siguranță și încă întreagă, ar vrea din tot sufletul să o scuture bine și să-i dea un șut pe scări în jos, către bucătăria cea sigură. Ce mai dimineață! Și nici măcar n-a apucat să-și bea cafeaua.

— Da, spune Lămpița. Vin imediat.

Nick stă cam stângaci cu pușca cea mare în mâini. Cu un aer rușinat, și-o atârnă precaut la loc pe umăr.

— Să știi că nu era încărcată, mormăie.

Se plimbă puțin înapoi și-ncolo prin cameră, apoi merge către băiat, ridică puțin cearșaful cu mare grijă, se uită sub el și dă din cap de parcă se aștepta la așa ceva. Apoi se întoarce și dispare jos.

Băiatul deschide iarăși ochii. Sunt atât de ciudați, atât de negri. Lămpița se vede reflectată în ei.

— Mai vrei niște apă? întreabă. Nu? Atunci mai dormi puțin, Pește.

Se apleacă deasupra lui ca să îndrepte cearșaful.

— NU MĂ CHEAMĂ PEȘTE! țipă el deodată și apoi o mușcă de încheietură.

Adânc. Imediat sângerează tare și ea face un pas în spate poticnindu-se.

— Fir-ar să fie! înjură Lămpița.

Băiatul se strecoară de sub cearșaf și dispare sub pat.

— Puști afurisit! De ce-ai făcut asta!

— Așa îți trebuie, șoptește el din umbră.

— De ce? Nu făceam decât să te ajut! strigă Lămpița.

Își ține strâns încheietura, dar sângele continuă să îi picure printre degete și lasă pete roșii pe covor.

— Nu provoca monstrul!

— Nu ești un monstru! șoptește și Lămpița. Nu cred o boabă. Copil afurisit.

Bocănind cu pași mari, iese din cameră și trântește ușa în urma ei. Zbang!

Îl aude mormăind înăuntru. Încetișor, apoi mai tare.

— Hei! Voiam... Întoarce-te, în curând trebuie să... Hei!

Lămpița îl aude, însă merge mai departe. O dără de sânge o urmează pe scări în jos.

La cafea cu Marta

Când se oprește sângerarea, rana nu e atât de gravă precum credeau. Un semicerc de găurele roșii. Cu degetele ei aspre, Marta o unge cu o alifie care duhnește puțin și înțepă puțin și înfășoară o fâșie de pânză albă în jurul încheieturii Lămpiței. Face asta pe jumătate prietenoasă, pe jumătate supărată și mormăie lucruri precum: „Nu merge așa...” și „Oare cum se vor sfârși toate astea?”.

— Cine e ăla de sus? întreabă Lămpița când e gata.

— Nur l-ai văzut? o privește aspru Marta. Păi atunci...

— Un băiat cu o...

— Un băiat? Nici vorbă! E un monstru!

Ridică încheietura Lămpiței. Puncte roșii apar încet prin bandaj.

— Fac asta băieții? Monștrii fac asta!

Apoi pune de cafea, cu gesturi repezite. Totuși nu, totuși nu. Se gândește pentru o clipă că acest copil îi va face viața aici puțin mai ușoară. Dar nu, desigur că nu. Odată o să și primească ceea ce speră. Cu un pocnet, pune cafetiera pe masă.

— Lapte și zahăr?

— Nu, mulțumesc, spune Lămpița. Tatei i se pare mereu păcat să pui lapte în cafea.

— Nu știe ce pierde, soarbe Marta și își mai toarnă

puțin lapte într-a ei.

Lucă primește și el o ceșcuță, aproape numai cu lapte și foarte mult zahăr. Stă cu ea tăcut în colțișorul său de masă și se uită întruna la încheietura Lămpiței.

Suflă în cești.

— N-are voie să moară, începe Marta. Nu trebuie să înceapă să pută prea tare. Și lucrurile după care urlă... trebuie să i le dăm.

— Cine spune că trebuie? întreabă Lămpița.

Marta arată în sus.

— Dumnezeu?

— Nu, domnul Amiral, spune Marta cu privirea ațintită în cafeaua ei. Iosif făcea mereu totul. Știa totul. Îl hrănea, îl îngrijea, îl ținea acolo sus. Nimeni altcineva nu avea voie să-l vadă. Desigur că umblau multe vorbe și nimeni nu voia să lucreze aici, cel puțin nu pentru mult timp. Aici te alegi cu vise urâte.

Lămpița încuviințează din cap. Vrea să spună că lucrurile pe care le-a visat și la care s-a gândit, singură în cămăruța ei, au fost de fapt mai înfricoșătoare decât ființa din turn, dar trage de bandaj și n-o zice.

— Am putut angaja doar personal prost, care niciodată nu pune osul la treabă, niciodată nu făcea ceva. Ei bine, vezi și tu ce dezastru e aici. Și deja de atâta vreme. Dar întotdeauna ne descurcam, ne descurcam cumva. Până săptămâna trecută, până când Iosif...

Înghite în sec.

— Până când, într-o noapte, nu s-a mai întors. Și nici a doua zi. Până când ăla a început să urle și să țipe sus. O zi și o noapte. Nimeni n-a închis un ochi. Nimeni nu

îndrăzneă să meargă sus. A trebuit să mă rog și să implor și de-abia atunci s-au dus. L-au luat pe Iosif de acolo. Mort, desigur, nici nu mă așteptam la altceva. Și apoi... oftează adânc. După ce l-au adus jos, și-au făcut bagajele. Cu toții: camerista, grădinarul, meseriașul. Nimeni n-a vrut să mai rămână aici. Nici măcar ca să... Ah, nu le-o iau în nume de rău. Atunci m-am dus să întreb în oraș dacă nu pot trimite pe cineva să ne dea o mână de ajutor. Aveam în fața ochilor imaginea unui ins mare și zdravăn. Care să-i poată face față netrebnicului ăluia de sus. Dar nu m-am făcut înțeleasă, se pare. Da, eram puțin tulburată. Ei bine, și atunci cine a venit...

— Eu, spunea Lămpița și mai ia o înghițitură amară.

— Da, fetiço, oftează Marta. Ei bine. Mai primești de la mine o ceașcă de cafea și apoi îți iei lucrurile. O să întreb mâine dacă ne pot trimite pe altcineva. Și apoi o să te poți întoarce la mama ta.

Pentru o clipă, Lămpița își imaginează ce bine ar fi dacă ar putea. Dar imediat își vede în fața ochilor tatăl și podeaua plină de cioburi. Se gândește la cei șapte ani. Nu poate pleca. Și mai e și altceva. Vrea să știe, vrea să știe mai multe despre fapta aia ciudată de sus. A stat noaptea întreagă lângă el și nu pricepe nimic. Ce face băiatul ăla singur în turn?

Lămpița își lasă jos cafeaua.

— Nu plec nicăieri, spune ea.

— Nu vorbești serios, își varsă Marta jumătatea ei de ceașcă pe masă. Nu se poate să vorbești serios.

— Vorbesc serios, zice fetița.

— Însă nu merge. Un copil nu poate să...

Dar se uită deja pe jumătate ușurată la fetiță.

Din colțul mesei, Lucă o privește pe Lămpița cu ochi mari, de parcă ar fi înțeles ceea ce tocmai a zis. Probabil așa și este: își lasă capul pe spate și aruncă o mână de fâșii de ziar în aer. Cad pretutindeni, legănându-se, îi cad și în gură și în nas și îi vine să strănute și să tușească și după aceea Lămpița trebuie să îl ajute să culeagă la loc toate fâșiile. Când sunt gata, o privește grav și o mângâie cu un deget peste bandaj.

— Nu mă mai doare, Lucă, spune ea. Zău că nu.

— Ei bine...

Marta își mai toarnă o ceașcă.

— Aș minți dacă aș spune că nu mă bucur că rămâi.

Dar ești absolut sigură, fetițo? Nimeni nu rămâne aici. Și eu aș pleca dacă aș putea. Și domnul e plecat de atâta timp, de data asta. Poate că nu se mai întoarce acasă niciodată. Rămânem pentru totdeauna pe cap cu... Cu acel...

— Are un nume? întreabă Lămpița. I-am zis Pește, dar atunci s-a înfuriat.

— Ei, da... spune Marta. Oare cum îi zicea? Hai, îl cheamă... O, minte scurtă ce sunt. Ah, Eduard, desigur. Eduard Robert George Evans. La fel ca pe domnul.

— La fel ca pe Amiral? întreabă mirată Lămpița. De ce?

— O, credeam că ai înțeles, o privește Marta pe Lămpița pe deasupra cafelei. E fiul lui.

Îmblânzirea

Deci Eduard, se gândește Lămpița, în timp ce urcă scara. Nu Pește, Eduard. I se pare că Pește i se potrivește mai bine. Castronul și farfuria zdrăngănesc pe tavă pentru că tremură puțin.

Iepurele ei nu avusese niciodată un nume. Născocise o grămadă: Pufuleț, Urechi-lungi, Alex... Dar „Nu face asta“, spusese mama. „Nu-i da niciun nume, să nu cumva să te atașezi prea tare de el.“

Ceea ce tot se întâmplase, firește. Îl ținuse și îl mângâiasse atâta timp și cu atâta dragoste până s-a îmblânzit, până a dormit cu ea și n-a mai vrut să fugă.

Dar mama clătinase din cap. „Numai să nu ajungi să ții prea mult la el.“

— Ba da, spusese ea. Ba asta o să fac.

Trebuie să se miște domol și să nu-l sperie. Să zâmbescă. Să vorbească încet cu o voce amabilă. Așa trebuie să facă, așa o să-l îmblânzească. Nu e un monstru, știe sigur. Și iepurele ei mușca la început.

Trage lin zăvoarele de la ușă.

— Nu te speria, eu sunt, spune ea de când deschide ușa.

În cameră încă pute puțin. O să deschidă o fereastră, o să spele cearșafurile, o să...

— Nu știi să bați la ușă? rostește o voce mânioasă.

Nu știe sigur din ce parte vine.

— Ăăă... ba da.

Lămpița privește în jurul ei. Perdelele sunt trase la loc. Prin crăpături aproape că nu pătrunde soarele, camera e întunecată.

— Păi atunci fă-o, spune vocea.

— Acum?

— Nu, nu acum. Las-o baltă. Pune aia jos. Aici.

Lămpița se întoarce, dar tot nu vede pe nimeni. Vocea aceea, oare e Pește, adică Eduard?

— Aici. Hei. Ești oarbă sau surdă?

Atunci Lămpița îl vede, e aproape de tot sub pat, cu o carte pe jos, în fața lui, și o privește cu ochii lui negri ca smoala.

— Sau pur și simplu ești proastă?

— Ah, acolo erai, spune ea cu vocea ei prietenoasă.

Nu te...

— Ce-i asta? Ce ai adus?

— Micul dejun, spune Lămpița veselă.

— Miroase incredibil de grețos. Ei bine, pune-l jos.

Bate nerăbdător cu degetele în podea.

— Sigur ți-e foame.

Se apleacă și pune tava pe jos, în fața patului acoperit de mușgai.

— Cred că deja ai...

— Ce vrea să fie asta?

— Ăăă... păi, Marta a zis că mănânci doar pește, dar nu avea, o să cumpere câțiva în după-masa asta, spune iute Lămpița cu vocea încă prietenoasă. Dar nu ai mai

mâncat nimic de atâta timp, că m-am gândit: poate niște ouă. Asta...

— Ia-le de-aici!

Băiatul împinge farfuria, iar ouăle alunecă de pe pâine.

— Și asta? E lapte? Nu beau lapte.

— Dar de atâta timp n-ai mai...

— Mai aștept o zi. Doar niște apă proaspătă, te rog, într-un pahar. Într-un pahar curat.

Lămpița se uită de jur împrejur prin cameră, unde totul e jegos și mucegăit.

— Un pahar curat, spune ea. Bine. O să...

— Apoi poți să te apuci să cureți patul și la trei și jumătate trebuie să vină cineva, căci atunci trebuie să fac baie.

— Baie?

— Baie, da. În fiecare după-amiază la trei și jumătate trebuie să fac baie. Crezi că poți ține minte?

— Da. Desigur.

Lămpița se apleacă în fața patului ca să ia din nou tava de pe jos. El se uită o clipă la bandajul de la încheietura ei, dar nu spune nimic. De aproape, fata vede că pielea lui nu mai e atât de cenușie și de solzoasă. Arată cu totul altfel decât azi-noapte, nu mai e atât de fragil, alb și febril. Acum, că nu-i poate vedea coada, chiar pare un băiat obișnuit. Cu păr verde și ochi diavolești negri ca smoala și un bot plin de dinți ascuțiți.

— Ce? La ce te uiți?

— La nimic, spune iute Lămpița. Nu mă uit deloc.

Așază tava pe un dulap mare cu sertare, plin de cărți și de hârtii. Acolo sunt cești vechi, pe care le va duce îndată la bucătărie. Începe să tragă draperiile una câte una.

— Ți-am spus eu să faci asta?

— Nu, zâmbeste Lămpița cât de drăguț poate. Dar soarele strălucește atât de frumos astăzi, că...

— Urăsc soarele. Trage-le!

— Oh, spune Lămpița. Bine.

Trage la loc draperia. A fost mai ușor să împlânzească un iepure sălbatic, se gândește. Dar și asta a durat mult. La a cincea fereastră se oprește o clipă să se uite afară. Acolo, în depărtare, se profilează dunga farului pe cerul senin de primăvară.

— Ești surdă? spune băiatul. Sau pur și simplu încetă? Pocnește nerăbdător din degete.

— Ai zis ceva? se întoarce spre el Lămpița.

— De două ori deja, da. O să mai spun o dată. Atlasul, te rog. Pune-l aici!

— Ce anume?

— Nu știi ce e?

— Sigur că da, spune Lămpița. Pur și simplu nu am auzit.

Îi vine tot mai greu să-și păstreze un glas prietenos.

— Atlasul. At-las.

— Ăăă...

Lămpița privește în jur.

— La litera A.

— Litera A?

— Pe raftul cu cărți, spune el printre dinți.

— Oh, zice Lămpița. E o carte?

— Da! E o carte, da!

Brusc urlă.

— O carte! Cu hărți înăuntru! Hărți geografice! Hărți maritime! N-ai mai văzut niciodată o hartă, țăranțuțo?!

Își arată dinții și ochii lui împroașcă otravă.

Lămpița se trage în spate, nu știe ce să facă. Aici sunt cărți pretutindeni. Merge la perete și se uită la șirurile de pe rafturi, toate din piele cafenie, toate cu spatele întors spre ea, de parcă ar râde de ea.

— E cumva aaa... o carte cafenie din asta?

Litera E — poate să citească doar E-ul, dar nu-l vede nicăieri. Băiatul de pe podea se uită la tot ce face. Ea apucă șovăind o carte, una la nimereală.

— Asta?

Băiatul nu zice nimic, așa că poate a nimerit-o. Se întoarce și vede că o privește neîncrezător.

— Nu știe să citească, spune. Nu știi să citești, așa-i?

Lămpița nu răspunde. Pune cartea lângă el pe jos.

— Nu e cea bună.

— E o carte, nu-i totuna?

— Nu-i deloc totuna!

Târându-se în coate, iese o bucată bună de sub pat, încât aproape că poate să-i vadă coada.

— Cum se face că nu știi să citești? N-ai mers la școală?

— Ba da.

— Dar sigur ai fost prea toantă.

— Două săptămâni. Am mers la școală doar două săptămâni.

— Două săptămâni? Și pe urmă?

— Pe urmă... Alte lucruri.

— Ce alte lucruri?

— Nu e treaba ta!

De pe masă ia tava cu ouăle reci, care zdrăgănește și zornăie.

— Ei, duc asta jos. Și aduc cearșafuri. Și prosoape. Și un pahar curat. Și mă întorc la trei și jumătate, căci atunci trebuie să faci baie. Pentru că, da, pot să țin minte asta și, da, pot să citesc și ora, dacă vrei să știi.

Cu pași mari, Lămpița merge spre ușă. Uită complet să facă mișcări lente și calme, dar de ce s-o mai facă.

Când pășeste afară, îl aude spunând ceva.

— Stai puțin!

— Ce e?

— N-ai cum să fii tu.

Vede că s-a târât la loc sub pat, aproape că nu-l mai poate vedea.

— Ce nu sunt?

— Cel care... vine de acum înainte.

— Ba da, încuviințează din cap Lămpița. Ba eu sunt, Eduard. Te cheamă Eduard, nu?

Încearcă din nou să zâmbească, dar nu prea îi mai reușește. Oricum n-o poate vedea.

— Nu există altcineva?

— Nu, spune Lămpița. Nu există altcineva.

Apoi iese, coborând scara.

Într-o dimineață îi dispăruse iepurele, desigur. Doar îi spusese mama.

Nu mai era în patul ei și l-a găsit după-amiaza spânzurat în magazie, cu capul tăiat și jupuit de piele.

Da, nu prea erau bani și trebuiau totuși să mănânce. Lămpița înțelegea prea bine.

O durea, dar înțelegea prea bine.

Fata aia toantă

Când în sfârșit a plecat, răsuflă. Cum pot să-i facă una ca asta? Așa o fată toantă, așa o țărăncuță analfabetă.

Ea trebuie să aibă grijă de el? Să facă tot ce făcea Iosif? Nu se poate, nu se poate în vecii vecilor, dacă mai vine o dată o mușcă până o omoară.

A stat cu el să-i cânte toată noaptea? Sau a visat? Na, și ce dacă.

Sigur altcineva n-a vrut sau, mai degrabă, n-a îndrăznit, firește, și atunci au trimis-o pe copila aia.

Dacă ar ști tatăl său, ar, ar... N-ar fi niciodată de acord, ar azvârli-o pe ușă afară și ar căuta pe altul, un alt Iosif sau altcineva suficient de bun pentru fiul său.

Sau nu? Oare nu i-ar păsa?

Firește că da.

Atunci unde zăbovește, de ce nu se întoarce?

Nu vine mereu o dată pe an acasă? A pierdut numărătoarea, a trecut deja un an?

Eduard se întoarce pe o parte, vede hamul din colț, barele de sprijin pentru mers, iarăși n-a mai făcut exerciții de zile întregi, desigur, din cauza tuturor întâmplărilor.

Pentru asta trebuie să mă întorc tocmai din Japonia? Îl aude pe tatăl său spunând. Pentru un fiu care nu dă tot ce poate, care nici măcar nu încearcă?

Am fost bolnav, se apără. Era să mor.

Bolnav? Asta numești tu bolnav? Șapte săptămâni de malarie, asta înseamnă să fii bolnav. Să dârdâi de febră, să-ți iasă umflături roșii cu puroi, asta numesc eu...

Daa! strigă el. Termină odată, știu prea bine. Îl doare capul. Și desigur că tot nu a mâncat încă nimic. De-ar fi mâncat totuși ouăle alea scârboase...

Se așază pe spate. Mâine va face exerciții. Mâine dimineață numaidecât. După-masă, baie, în sfârșit baie.

Asta dacă se întoarce fata aia toantă.

La baie

Firește că se întoarce, exact la trei și jumătate. Are la ea chiar și o farfurie cu pește, pe care Marta se dusesese repede să-l ia de la piață.

— Poate ai cum să-l duci sus în curând. Dacă te mai duci. Din partea mea nu trebuie.

Lămpița a încuviințat din cap.

— I-am promis să-i fac baie la trei și jumătate.

— Pff, râse Marta. Un monstru care știe să citească ora?

— Nu e un monstru, mai spusese Lămpița.

Dar nu e atât de sigură de asta. E un fel de monstru, totuși.

— Am adus pe cineva, spune Lămpița către patul mucegăit.

Încă nu l-a văzut sau auzit pe Eduard, dar sigur e iar sub pat.

— Lucă de jos. E bine, nu?

Niciun răspuns. Pune teancul de cearșafuri curate peste cele murdare.

— E puțin aaa... încet. Dar e și foarte puternic și o să mă ajute, intră treizeci de găleți în cada aia, nu am chef să fac de treizeci de ori...

— Nu.

— Dar...

— Nimeni n-are voie să mă vadă, asta e una dintre reguli. Pricepi? Există reguli.

Vocea vine de sub pat, dar băiatul nu iese.

— Dar te-a văzut de mult, Pește. Eduard.

Se apleacă și pune jos farfuria cu bucățile însângerate de pește.

— Azi-dimineață. A văzut deja că ai coadă.

Țâșnește de sub pat și dintr-odată e deasupra ei.

Lămpița se izbește cu capul de podea și i se taie respirația de groază. Ochii lui negri ca smoala sunt aproape, îi simte respirația pe obraz.

— E! șuieră el. O! Alipire!

— Ce? Ce vrei să spui?

— Nu e coa... Nu e ce-ai zis tu! O alipire! Pur și simplu picioarele mele s-au lipit între ele! Spune-o!

Încearcă să scape, dar a prins-o de brațe și i le ține strâns.

— Ăăă... Dar...

— Spune-o!

— Foarte bine, spune ea. Bine. E o alipire. Dă-mi drumul!

Îi dă drumul și se strecoară la loc sub pat.

— Încă pot să cresc și să scap de ea. Se poate. Dacă fac multe exerciții. Un doctor a spus-o.

— Oh, spune Lămpița.

Se freacă cu mâna care o doare peste ceafa care o doare.

Ce mai slujbă!

— Și ce exerciții trebuie să faci?

Eduard nu răspunde.

Să care treizeci de găleți de apă e floare la ureche pentru Lucă. În odaie, se uită întruna temător în jurul său și varsă bălți întregi pe podea, dar, nevăzând nicăieri monstrul, se liniștește. Golește o găleată după alta în cada grea de fier. Pe apă plutesc bucăți din stratul negru depus pe fund și țăntări morți. Totul aici e murdar, se gândește Lămpița. Schimbă așternutul în tăcere. Se va întinde vreodată în el?

De sub pat, aude cum mănâncă băiatul, cum sfâșie cu dinții bucăți de pește și le mestecă.

— Regula numărul unu: n-am voie să ajung cu capul sub apă. Regula numărul doi: trebuie să rămân în apă o sută treizeci și cinci de secunde. Fix o sută treizeci și cinci de secunde, nici mai mult, nici mai puțin. Și trebuie să numeri, știi?

— Da, oftează Lămpița. Nicio problemă. Dar de ce așa puțin?

— Puțin e bine, iar și mai puțin e și mai bine.

Băiatul e încă pe jumătate sub pat, și-a dat jos cămașa. E palid și slab, i se văd omoplații sub piele.

— Dar nu-i mai plăcut să...

— Poți să faci ce ți se spune?

— Da.

— Super. Și trebuie să numeri tu, pentru că eu uit.

— Cum adică uiți?

— Și să nu te uiți la mine, când sunt înăuntru nu ai voie să te uiți la mine. Asta e regula numărul trei. E clar? Te întorci cu fața la perete și numeri. Cu voce tare.

Lămpița încuviințează din cap. Zâmbește către Lucă, care o așteaptă după ușă.

— Și când e vremea, trebuie să mă ajuți să ies. Chiar dacă nu vreau. Tot trebuie să ies. Clar?

— Da.

Atunci iese de sub pat și străbate camera târându-se, cu coada întunecată, nu, cu alipirea șerpuind în urma lui. Pe marginea căzii, trage adânc aer în piept și încearcă să se ridice. Nu reușește. Mai încearcă încă o dată. Și încă o dată.

— Pot, gâfâie el. Reușesc de fiecare dată.

— Să te ajut puțin?

— Te uiți.

— Atunci nu.

Lămpița se întoarce și îl aude căznindu-se și ocărându-se în șoaptă. „Haide, molâule, nătăfleată! Hai odată!”

— Ai fost bolnav, spune ea. Aproape c-ai murit azi-noapte, mai știi?

— Ei și? Țăsta nu-i motiv să...

Aude cum alunecă din nou din cadă pe jos.

— Pur și simplu trebuie să pot. Nu, du-te! Nu te uita!

Lămpița nu ascultă, merge spre băiat și îl prinde de mijloc. E atât de ușor, încât îl urcă în cadă fără probleme. Coada lui o atinge pentru o clipă, rece și netedă ca pielea unei broaște. Apoi se cufundă în apă și se ridică din nou la suprafață împrășcând și urlând.

— Nu! Nu Cu Capul Sub Apă! Ți-am zis doar! Ascultă!

— A, da, am uitat.

— Mă înec dacă nu, ți-am zis doar! N-ai minte sau ce?

Lămpița oftează. Măi-măi iepurașule, dragă iepurașule.

— Și du-te! Nu te uita! Și numără: șapte, opt...

— Deja de acum?

— Da, toanto. Zece, unsprezece...

— Dar, de fapt, de ce... Bine, o fac, număr deja!
Tot se sperie de fiecare dată de ochii lui negri.

— Ăăă... treisprezece, paisprezece...

Numărând pe îndelete, Lămpița merge la ușa de unde
Lucă se uită de după colț.

— Șaisprezece, șaptesprezece... numără ea. Mulțumesc, dragă Lucă. Optsprezece, nouăsprezece. Sunt gata imediat, dar poți foarte bine să te duci jos dacă vrei. Douăzeci și unu.

Îi zâmbește, dar apoi vede că băiețandru nu se uită deloc la ea, ci se holbează cu gura căscată dincolo de ea, în cameră. Lămpița se întoarce.

Eduard zace în cadă, cu capul pe jumătate deasupra și jumătate sub apă. Ochii i se deschid încet și Lămpița vede cum ei își schimbă culoarea.

Negru maro verde închis oclu portocaliu auriu. Ochi plini de aur, din care curge aur.

Gura i se cascadează de uimire. Lângă ea, îl aude pe Lucă oftând și se holbează împreună la colțul întunecat al camerei, care dintr-odată e mult mai luminos. Uită că nu are voie să privească. Uită să numere.

Cad, se gândește Eduard. Cad și nimeni nu mă prinde.

Nu are încredere nici cât negru sub unghie în ea, în fata aia. Iosif a zis-o de o mie de ori: puțin e bine, iar și mai puțin e și mai bine. Să nu stai mai mult în apă, băiete. Niciodată. Mai mult e periculos.

Sigur nu știe să numere, sigur se încurcă. Nimeni nu are grijă de el, trebuie să le facă pe toate de unul singur, trebuie să se concentreze. Continuă să se țină cu îndârjire

de marginea căzii. Cât e, la cât a ajuns?

Simte apa pe piele, în sfârșit. Atât de răcoroasă, atât de catifelată, a trecut atâta timp, poate de data asta are voie puținel mai mult? *Uită de copila aia toantă! Uită numărătoarea, uită de toate, uită cine ești! Simte cât de răcoroasă, simte cât de catifelată...*

Nu! Tocmai asta e, tocmai de aceea! Nu e voie! Se încordează să audă câte secunde au trecut. Sigur trebuie să iasă deja, de ce nu îl scoate?

Simte cum cade, cade și nimeni nu îl prinde.

Te prind eu, șoptește apa. Dă-ți drumul. Haide.

De abia când capul băiatului se scufundă lin sub apă, bărbia, gura, nasul, de abia când ochii aurii amenință să se stingă șuierând, Lămpița tresare speriată. Câte secunde au trecut? Nu are habar, sigur mai mult decât...

— Ăăă... o sută treizeci și cinci! strigă ea iute. Hai afară!

Băiatul nu se mișcă, se scufundă și mai mult, mâinile îi alunecă de pe marginile căzii în jos. Lămpița se duce repede la el, își bagă mâinile în apa rece și încearcă să-l ridice. Nu merge, pare mult mai greu decât adineaori.

— Ajută-mă puțin, Lucă!

Lucă nu prea vrea, o, deloc n-ar vrea, dar când fetița îi mai cere încă o dată intră iar în cameră, foarte prudent, și îl ridică pe băiatul șiroind de apă. Își trage capul cât mai în spate și își ține ochii strâns închiși de parcă ar ține în brațe un cuib de șerpi veninoși. Îl aruncă pe Eduard pe pat cu o bufnitură și fuge iute la loc spre holul cel sigur.

Ochii aurii s-au închis, băiatul zace pe cearșaf, iar pieptul i se ridică și coboară liniștit. Coadă lui e atât de

clar o coadă, se gândește Lămpița, acum că îl poate vedea bine de tot. O cicatrice subțire și albă șerpuiește de-a lungul ei de sus în jos, de parcă cineva ar fi încercat cândva să o secționeze. Așterne cearșaful alb curat peste el.

— A fost mai mult.

Vocea lui pare să vină de departe.

— Nu, a fost...

— A fost mai mult.

— Am uitat pentru o clipă să număr, numai o clipită, m-am uitat la...

— Nici măcar asta nu știi să faci.

— Data viitoare o să... Măine o să...

Aruncă cearșaful de pe el și se strecoară sub pat, în întuneric.

— Acum pleacă! sâsâie el. Lasă-mă singur!

Cum decurg lucrurile

Deci așa decurg lucrurile de acum înainte.

Fata vine în fiecare dimineață cu micul-dejun, așteaptă până când el termină de mâncat și duce tava jos.

Încă e cât poate de prietenoasă și de veselă, deși aproape că nu mai crede că l-ar putea împlânzi.

Încearcă să-i dea ce vrea, dar de obicei greșește. Cartea greșită, harta greșită. Africa dacă trebuie să fie Japonia. Groenlanda în locul Indoneziei. Ce știe ea? „Dar nu scilipești de deșteptăciune, Lămpițo“, îi spunea mereu tata. Ei bine, se dovedește a fi adevărat.

— Nu vrei să te învăț să citești? a tot întrebat-o băiatul mânios. Chiar e cel mai simplu lucru de pe lume.

— Nu, mulțumesc.

— Numai dacă nu ești toantă, firește.

Da, numai dacă nu e.

Când poate, se strecoară în spatele draperiei și privește în depărtare, la vechea ei casă și la peticul de mare care în fiecare zi are o altă culoare, verde, cenușiu, verde-cenușiu, albastru-petrol, și tânjește amarnic după vântul pe care să-l simtă în jurul capului, după treptele reci ale scării farului sub picioare.

— Mai ești aici? Ce tot faci acolo, la ce te uiți?

Nu îi spune.

După-amiaza vine să-i facă baie. Lucă o ajută, duce apa murdară jos, aduce apă curată-sus și îl ridică pe băiat punându-l și scoțându-l din cadă, dacă e cazul. E cazul de fiecare dată. Eduard anunță în fiecare zi că nu mai e nevoie, că mușchii deja i se întăresc și că se descurcă de unul singur, dar tot trebuie ajutat în fiecare zi.

Lucă nu se supără. Așteaptă cuminte pe hol și se uită de după ușă la fetiță, cât de mult poate.

Lămpița numără cu grijă până la o sută treizeci și cinci, nu se mai încurcă. Îi numește alipirea alipire, și nu coadă. Îi spune băiatului Eduard, și nu Pește. Suflă praful de pe cărțile de pe rafturi și le pune la loc, la locul greșit, desigur. Culege flori din grădină, le pune într-o vază lângă farfuria lui. După care le ia înapoi, fiindcă lui i se pare ridicol, nu e vacă. Spală ferestrele murdare, foarte încet și cu grijă, mai cu seamă geamul acela. Se gândește la tatăl ei și își face griji. Uneori intră în grădină și privește o vreme copacul, copacul cu creanga care crește până aproape de gard.

Deci așa decurg lucrurile de acum înainte.

Vine în fiecare dimineață fata aia și în fiecare dimineață el trebuie să se obișnuiască din nou cu faptul că vine ea, și nu Iosif. Că nu e liniștită și calmă și nu știe exact de ce are el nevoie, ci trebuie să îi explice totul de fiecare dată și că, de cele mai multe ori, nici așa nu pricepe. Că e toantă și nici măcar nu știe să citească și continuă să dea ture în jurul patului lui până îl scoate din minți și pur și simplu nu pleacă, ci se strecoară în spatele draperiei ca să se uite pe geam sau mai știu eu ce. Până se răstește la ea să iasă din cameră, atunci de obicei pleacă.

După ce pleacă, face exerciții. Nu vrea ca ea să-l vadă.

Face exerciții până se învinețește, își prinde singur hamul cu cataramă, se ridică pe barele lui de sprijin și încearcă să-și pună mușchii la treabă, le urlă că trebuie să fie mai puternici, nu trebuie să se plângă așa, trebuie pur și simplu să-l care odată! Dar merge atât de încet, atât de încet – de fapt, nu merge deloc.

Înainte ca Iosif să... Când încă era Iosif, putea să facă cinci pași unul după altul. Uneori chiar șase. Și acum? Doi, trei cel mult. Sunt sărituri stângace, care nici măcar nu seamănă a pași. Și apoi iar intră ea, țopăind cu picioarele alea, de parcă n-ar fi mare lucru, de parcă ar râde de el.

Atunci vrea doar să o muște și să o chinuie și să o facă să plângă.

Asta îi reușește abia când spune că nu mai are voie să se uite pe fereastra aceea. Draperia rămâne trasă de acum înainte, hotărăște el. Și, când termină, trebuie să coboare imediat. Să se uite în altă parte, de la o altă fereastră.

— Pot să mă uit la ce vreau, strigă.

Dar deja vede lacrimi acolo, ha, ha.

— Nu, spune el. Trebuie să faci ce zic eu.

— A, da?

— Da. Eu sunt șeful.

Și așa și e, până la urmă casa e a tatălui său.

— Halal șef, strigă ea. Închis într-o cămăruță! Halal șef, ghemuit sub pat!

El urlă și vine după ea, dinții lui îi caută picioarele și ea părăsește camera sărind în spate.

— Monstrule!

Asta și e! E un monstru înfiorător! Pieptul i se umflă

triumfător. Ce crede ea? Așa o copilă toantă. Atât de toantă.

În dimineața următoare, pentru prima oară, nu vine. Întreaga zi. Și nici seara.

Gardul

Lămpița hoinărește deja de o oră prin grădină. Toată lumea crede că e sus, dar nu e. Azi nu. Nici mâine. Merge printre urzici lovindu-le cu picioarele. Niciodată, câte zile o avea. E sătulă până peste cap. Acolo e copacul pe care îl caută.

Îi lasă pe toți de izbeliște, desigur. Marta n-o să se bucure. Lucă... Lucă deloc. Și ce dacă? Sigur vor găsi pe altcineva. Cineva care să se potrivească mai bine cu netrebnicul ăla mic de sus. Cineva care să nu fie deranjat de înjurături. Cineva care să știe să scrie și să citească bine, nu așa o nătângă ca ea.

Copacul are multe crengi laterale folositoare. Imediat se suie în el și se cațără prudentă spre ramura care crește până aproape de gard, aproape până la vârfurile țepușelor înalte de fier. Dacă e foarte precaută, trebuie să fie în stare să treacă peste ele fără să se rănească prea tare.

Lămpița se târăște până unde creanga e aproape prea subțire, trage adânc aer în piept, apucă strâns gardul și încearcă să își facă vânt peste el.

Simte imediat că nu o să-i iasă. Nu e deasupra lui, ci alunecă în jos și poate să se prindă doar de fierul scorjit de sub țepușe. Picioarele ei caută și se zvârcolesc, dar nu găsesc niciun sprijin.

Acolo rămâne atârnată. Dacă își dă drumul, cade. Dacă nu-și dă drumul, se mai bălăngănește aici o vreme și apoi tot cade. N-are nevoie să se uite să vadă cât de sus e și cât de cumplit de înțepător și cu spini e pământul aflat la atât de mare distanță. Și apoi, tot nu a ajuns dincolo de gard.

Mai încearcă o dată, scoate un răcnet sălbatic ca să prindă puteri și își întinde piciorul cât de sus poate, dar nu e destul de sus, nici pe departe.

— Emilia! Emilia Marin! Pentru numele lui Dumnezeu! Ce faci acolo?

Lămpița nu-și poate crede urechilor. Nu cunoaște vocea aceea? Nu e cu puțință. Dar apoi aude pași grăbiți și vede, departe sub ea, silueta înaltă a domnișoarei învățătoare Amalia, care vine alergând la partea cealaltă a gardului.

— Ai înnebunit? Treci imediat jos! strigă. Nu! Nu face asta, rămâi acolo! Rămâi atârnată, îți mai și rupi ceva!

Lămpița nu prea mai poate să facă altceva decât să rămână atârnată.

— Bună ziua, domnișoară, mormăie ea. Degetele îi amorțesc, nu mai rezistă mult așa.

Cu brațele ei lungi, domnișoara învățătoare Amalia încearcă să prindă piciorul Lămpiței printre țepușe. Fetița urlă când o apucă de un pantof, simțind cum este trasă în jos. Învățătoarea îi dă iute drumul.

— Hei! zgâlțâie nervoasă gardul. Poate să vină cineva să ne ajute? Mă aude cineva? Copilă toantă. Copilă toantă și nerecunoscătoare. Și am mai și venit să-ți aduc ceva, ar trebui să-l iau înapoi.

Dincolo de țepușe, merge încoace și încolo ca un tigru

în cușcă.

— Ce-i cu personalul de aici? Atât de prost, atât de indolent, așa cum mi-a sărit în ochi încă de dinainte. Îmi vine să te bat, știi asta, Emilia? De ce nu vine nimeni? Oameni buni!

Degetele Lămpiței o dor atât de tare, încât nu mai rezistă. Se uită sub ea: nimic care să o prindă.

Ei bine, m-am dus, se gândește. Mamă, prinde-mă! Își închide strâns ochii.

— Haide, spune o voce, chiar în spatele ei. Dă-ți drumul.

Cade, doar câțiva centimetri, până când picioarele ei găsesc sprijin pe umerii unei haine de piele maronii. Nick o prinde de glezne și, când ea se lasă să alunece în continuare în jos, cu brațe tremurând și mâini ca niște gheare roșii și dureroase, o prinde, coboară cu ea pe scara de lemn care dintr-odată e rezemată de gard și o pune ușurel pe picioare. Lămpița se uită uluită la Nick și apoi la scara lui. De unde a apărut deodată?

— Ei bine, încă o clipă și ar fi fost prea târziu!

Domnișoara învățătoare Amalia bate nerăbdătoare cu degetele în gard.

— Strig deja de o jumătate de oră. Dormeați?

— Ești întreagă? întreabă Nick în șoaptă.

Lămpița încuviințează din cap și își șterge mâinile de rochie. De pe ele se iau rugină și urme de vopsea și sânge.

— Ai mai mult noroc decât meriți, Emilia. Poate ai fi învățat mai multe dacă chiar ți-ai fi rupt ceva. I-ai mulțumit frumos domnului, nu?

— Mulțumesc, mormăie Lămpița, totuși în culmea

fericirii că e încă întreagă.

— Da, e în regulă, spune Nick, apoi scoate un mănunchi de chei din buzunar și le leagă o clipă în fața Lămpiței. Dacă mai vrei să pleci vreodată, îi șoptește încetișor la ureche. Vino numai să le iei din atelierul de scule.

Din ce? se gândește Lămpița.

— Alo? zgâlțâie din nou gardul domnișoara învățătoare Amalia. Mai veniți să deschideți sau cum stă treaba?

Rochițele

E ca și când n-ar fi trecut deloc timpul: Lămpița pășește din nou pe poteca dintre tufișuri, cu mâna rece a domnișoarei învățătoare Amalia pe ceafă. Iată-le din nou împreună pe treptele de la intrare ale Casei Negre și din nou răsună strigăte și lătrat din hol înainte să se apropie pași de ușă și o Marta uimită, cu păr ciudat și turtit de la somnul ei de după-masă, să deschidă. Lămpița vede că gândește același lucru: iarăși?

— N-aveți, desigur, cel mai mic habar, începe de îndată domnișoara învățătoare Amalia, de ce se întâmplă pe la spatele dumneavoastră.

O împinge pe Lămpița pe hol, pe lângă Marta.

— Dormeam, spune Marta. Dorm în fiecare amiază la ora asta.

— Și ea știe asta al naibii de bine, firește. Așa e bucă-tăria? Bine.

Marta merge în spatele celor două.

— Ce s-a întâmplat? Lămpițo?

Brusc, Lămpiței i se face rușine. Îi place de Marta, ar fi trebuit să rămână.

— Emilia, aici de față, încerca să evadeze, spune vocea tăioasă a domnișoarei învățătoare Amalia. Cel puțin, presupun că nu era după-amiaza ei de miercuri liberă. Și în

mod clar nici nu-și terminase încă treaba.

Se uită de jur-împrejur prin bucătărie, unde încă sunt vase murdare, masa e pe jumătate pusă și în aer plutește un miros de câine ud.

Marta ridică o ceașcă, dar apoi nu face nimic cu ea.

— Dacă pleacă, pleacă, spune ea. Aici nu-i închisoare.

— Poate că nu, spune domnișoara învățătoare Amalia. Dar dumneavoastră chiar răspundeți pentru această fetiță. Cu siguranță va trebui să raporteze asta, doamnă.

— A, da?

— Da, doamnă. La timpul său, mă tem că va trebui să îl anunț despre asta pe însuși domnul Amiral.

— Anunțați-l.

Lămpița încearcă să prindă privirea Martei și să-i facă un fel de semn de „îmi pare rău“, dar Marta nu se uită la ea.

— Și acum pentru ce am venit, de fapt...

Domnișoara învățătoare Amalia dă la o parte o farfurie și câteva cești și pune un pachet maroniu pe masă.

— Ar trebui să le iau pur și simplu înapoi, Emilia, căci nu le meriți. Dar eu nu sunt așa. Haide, deschide-l odată!

Când Lămpița nu mișcă niciun deget, rupe ea singură hârtia. În pachet, Lămpița vede un teanc de material maro închis în carouri. Cu gulerașe albe și nasturi.

Marta privește îndârjită.

— O, nu. Nu e nevoie, deja mă apucasem eu de ceva...

Domnișoara învățătoare Amalia ia o rochiță din teanc și o ține în fața pieptului Lămpiței. Pare mult prea mare.

— Să ne apucăm putem cu toții, spune, zâmbetul ei rămânând extrem de amabil. Dar ce contează în viață este ceea ce am dus la bun sfârșit, nu-i așa?

Lămpița văzuse că Marta cosea ceva seara, dar nu știa că e pentru ea. Ce drăguț! Nu mai primise niciodată o rochie nouă. Și acum, un teanc întreg! Mângâie materialul maro-închis, care imediat o înțepă tare.

Domnișoara învățătoare Amalia îi dă mâna la o parte.

— N-o murdări. Hopa-așa, dă-ți jos rochia!

Zâmbește și mai larg.

— Suntem între fete. Doamna sigur nu se supără.

Marta nu îi răspunde la zâmbet.

Domnișoara învățătoare Amalia atârnă rochia Lămpiței, plină de pete de sânge și de rugină, pe speteaza unui scaun și îi trage pe cap una nouă. Rochia e tare și țeapănă, fetița se îneacă în materialul întunecat.

Marta ia una dintre mâneci, care îi trece mult de palmă, și zâmbește fals.

— Poate să intre de două ori în asta.

— Nici vorbă.

Domnișoara învățătoare Amalia apucă cealaltă mânecă și îi suflecă manșeta.

— O fetiță de vârsta ei crește îndată. Cel puțin dacă primește niscaiva mâncare decentă.

— În privința asta nu e nevoie să vă faceți griji.

Marta trage și mai mult de mânecă.

— E doar micuță pentru vârsta ei.

— Asta cu siguranță.

Lămpița se uită în stânga și în dreapta la cele două femei, care o țin amândouă de câte o mânecă a rochiei și

se uită la ea de parcă ar fi o vițică la târg.

— Încă o văd stând aici pe hol, izbucnește brusc în râs domnișoara învățătoare Amalia. Se temea de monstru!

Lămpița tresare speriată și simte cum Marta încremenește lângă ea.

— Cum stau lucrurile, Emilia?

— Ăăă, mormăie Lămpița. Păi...

Marta dă drumul mâncii și se întoarce spre blatul de bucătărie.

Domnișoara învățătoare Amalia îndreaptă rochia. Îi ajunge Lămpiței aproape până la glezne.

— Foarte drăguț, dar nu vreau să mă laud singură. Ei bine? Nu sunt monștri, nu?

— Eu... începe Lămpița.

Marta așază cu un pocnet un ceainic pe aragaz.

— Cafea. Pun de cafea.

— N-o lăsați pe Emilia?

— Îmi fac singură cafeaua, zice Marta, cu spatele întors la femeie. Lămpițo, condu-o pe doamna!

— Foarte amabil din partea dumneavoastră să mă invitați, spune domnișoara învățătoare Amalia. Dar nu beau niciodată cafea.

Mai trece o dată cu privirea peste bucătăria neîngrijită.

— Acum nu trebuie să vă mai faceți griji în legătură cu hainele Emiliei. Asta vă lasă timp pentru... alte îndeltniciri necesare. Sigur mai trec, doamnă. Bună ziua!

Marta mormăie ceva care nu prea seamănă a „Bună ziua“.

Lămpița observă că nu îi e chiar atât de ușor să meargă în noua ei rochie. Materialul greu i se încolățește în

jurul picioarelor, iar mânecile i-au alunecat din nou în jos, trecându-i de mâini, și îi flutură încoace și încolo când merge.

La jumătatea holului, învățătoarea se oprește.

— Totuși... spune ea. În ciuda...

Arată în jur spre gresia crăpată și pânzele de păianjen din colțuri.

— Cred totuși că ți-am găsit un loc bun. Ai stat doar foarte puțin la școală, firește. Dar suficient de mult ca să văd că era o pierdere de timp pentru tine. Nu? Să scrii. Să citești.

— O, spune Lămpița. Dar asta s-a întâmplat pentru că... A trebuit să plec pentru că a trebuit să am grijă de ma...

— Învățătura nu e pentru orice copil. Pur și simplu așa stă treaba.

Lămpița se îndreaptă de spate.

— De altfel, e cineva aici în casă care vrea să mă învețe. Să citesc și să scriu.

A spus-o înainte să-și dea seama și speră din tot sufletul ca domnișoara învățătoare Amalia să nu spună: „A, da, cine?”.

Dar râsul domnișoarei învățătoare Amalia umple tot holul.

— Ah, Emilia... Nu te amăgi! Există broaște și există boi. Și o broască nu trebuie să încerce să se umfle cât un bou, căci așa ceva duce doar la dezamăgiri.

Se întoarce și se îndreaptă către ușă.

Lămpița simte că se înfurie atât de tare, încât vede negru în fața ochilor. Vrea să străbată în fugă holul cel lung

și să-i tragă învățătoarei una în picior, preferabil tare de tot, dar e ca și când rochia țepănă, mult prea calduroasă, o oprește. Probabil nici n-ar fi o idee bună. Rămâne deci pe loc și se uită la femeia cea înaltă care aproape a ajuns la ușa de la intrare, clătinând din cap la impertinența fetei — și atunci Lămpiței îi vine altceva în minte. Ceva mult mai important.

— Stați!

Aleargă pe hol cât de repede poate în cămașa de forță maro închis.

— Tata! strigă ea. Cum e, unde e, știți cum îi merge?

Îi vine să-și tragă două palme. Doar era primul lucru despre care ar fi vrut să întrebe. Singurul.

Domnișoara învățătoare Amalia se oprește pe preșul de la intrare.

— Ah, spune ea. E musai să-ți spun asta acum?

— Da, gâfâie Lămpița. Da, e musai.

Gura nopții

Cu un cap greu de la toate gândurile, Lămpița se întoarce la bucătărie. Rochia i se freacă de picioare. Nu crede că a urât ceva vreodată atât de mult ca pe învățătoare și cadoul ei. De fapt, vrea să dea fuga numaidecât sus, vrea să privească pe fereastră, fie că puștiul ăla e de acord sau nu. Dar mai întâi Marta. Care firește că e, la rândul ei, supărată pe ea.

Marta stă la masa murdară de bucătărie cu cafeaua ei. Când o vede pe Lămpița, scutură din cap, dar apoi începe să râdă. Chiar în hohote.

— Dumnezeule, copilă, ce rochie groaznică. Parcă ești o călugăriță. Dă-ți chestia aia jos, te rog!

Îi aruncă Lămpiței vechea ei rochie.

— Încă două seri de lucru și apoi primești una nouă de la mine. Cu siguranță doamna aia o să aibă o grămadă de comentat, dar n-are decât.

Ușurată, Lămpița lasă materialul greoi și închis la culoare să cadă pe podea și își trage peste cap din nou rochia ei veche, murdară și moale. Apoi o privește pe Marta.

— Chiar n-am vrut să fug, spune ea sfioasă. Sau ăăă... Nu știu, dintr-odată a fost... Îmi pare rău.

— Nu trebuie.

Marta împinge spre ea o ceașcă, în care toarnă lapte.

— Și eu aș pleca dacă aș putea. Dar pur și simplu n-am cum.

— Nu? Întreabă Lămpița.

— Cu Lucă? Unde să mergem?

— O privește pe fetiță.

— E atât de rău sus? Face... Ce face?

— Ah, nimic, spune Lămpița. De fapt, totul merge bine. De obicei.

— Dacă ăăă... mă duc și eu o dată?

— Nu e nevoie.

Lămpiței i se pare drăguț din partea Martei să se ofere, știind că femeia nu vrea să meargă sus cu niciun chip.

— Strigă-l atunci pe Lucă. Stă deja de o oră tremurând în debara.

Lămpița deschide ușa și câinii năvălesc lătrând înăuntru și un Lucă cu o față speriată se hurducă în urma lor.

— A plecat, Lucă. Vino!

Băiatul se așază prudent la masă și pune mâna pe foarfecă.

— Mă mai duc puțin sus, spune Lămpița după masă.

— La ora asta? Întreabă uimită Marta.

— Da, spune Lămpița. Numai puțin.

Urcă scările bubuind, abia bate la ușă și nici nu așteaptă răspuns, ci aleargă imediat la fereastră, se strecoară după draperie și privește.

Se înserează, întunericul se ridică lin din mare. Mama ei numea asta pe vremuri *gura nopții*. Și, în vreme ce privește, acolo, în depărtare, se aprinde o luminiță. Devine tot mai clară și începe să se învârtă încet. Acolo e el, știe acum. Nu are voie să iasă, poate nu are destulă mâncare

și sigur nu are o picătură de băutură. Poate îi înjură pe toți și cel mai mult pe ea, dar lumina aceea e tatăl ei. El o aprinde.

— Ce faci acolo?

Vocea care vine de sub pat e supărată și somnoroasă, ca și când l-ar fi trezit.

— Nu ți-am zis că nu mai ai voie să te uiți pe geamul ăla? Și tot o faci. Și unde ai fost azi? N-am făcut baie. Nu știi ce se întâmplă dacă nu fac în fiecare zi...

— Măine, spune Lămpița, mai rămânând câteva clipe în spatele draperiei să se uite. Măine dimineată la prima oră. Promit.

— Dar trebuie mereu...

— Și știi ce, Pește?

— Eduard.

— Știi ce o să faci apoi?

— Ce?

Lămpița sare de pe pervaz. Uite-l acolo pe podea, pe jumătate sub pat, făptura slabă și albă cu un cap prea mare. Brusc îi vine să zâmbească.

— Ce? mai spune el o dată, supărat.

— O să mă înveți să citesc.

Aprobă din cap fiindcă dintr-odată e foarte sigură de ceea ce spune.

— Să scriu și să citesc.

Partea a patra
VARA

Regretul

Augustus îi visează chipul în fiecare noapte.

Îl vede atât de clar, mai că îl poate atinge. Părul care-i vine în ochi. Obrazul ei catifelat. Firișoarele de pe el, ca puful.

Apoi îl izbește cu bâta și visul se destramă.

Se trezește, sufocându-se de regret. În fiecare dimineață, din nou și din nou.

Augustus mijește ochii în fața luminii și își aude gândurile dezlănțuindu-i-se în cap. Ce n-ar fi trebuit să facă niciodată, ce ar trebui să facă acum, ce va face mereu de acum înainte, numai să i se dea șansa. Care nu i se dă. El singur e de vină.

Nu își poate îneca gândurile, fiindcă nu are nimic de băut în casă și ușa e încuiată.

Tot ce ar putea să facă țândări e deja țândări.

Și-a spus deja toate ocările de o sută de ori. Netrebnic. Fraier. Ratat.

Ratat ca om, ca marinar, ca tată. Ratat ca paznic de far.

Deși poate că ultimul lucru încă nu de tot. Acolo mai poate face ceva pentru a îndrepta puțin lucrurile. Nu pentru sine, de el nu-i pasă. Pentru Lămpița.

Deci se opintește în sus, în fiecare amiază, treaptă după treaptă, pe un singur picior și un ciot. Îi ia o

jumătate de oră. Uneori mai mult. Aprinde lumina pe întuneric și rămâne uitându-se cum aceasta trece peste apa cea neagră.

Vine, trece, vine. Apare puțin și apoi iar s-a dus, de parcă niciodată n-ar fi fost lumină.

Vine, trece. Vine lumina, vine întunericul. Acum ai o nevastă, ai un copil, ai o slujbă, un picior. Și apoi, hopa, nu mai ai nimic. De parcă nu ar fi existat niciodată.

Când se face ziua, stinge lumina și își lasă privirea să alunece peste marea cu stânca. Stânca aia blestemată.

De obicei rămâne sus, ziua întreagă. Vede soarele rotindu-se deasupra lui, vede cum umbra turnului se scurtează și se lungește din nou. Până se face vremea să aprindă iarăși lumina.

Seara vine o vecină să-i aducă o cratiță cu mâncare. O cratiță de fier care nu se poate sparge. Nu că n-ar fi încercat.

Vecina trebuie să străbată cu cratița în brațe toată cărarea cea alunecoasă de la mare, deci spune mereu cuviincios:

— Vă mulțumesc.

— Poftă bună, spune ea atunci și asta e tot.

Mâncarea nu e prea bună.

T.U.N.

Pe cât de sigură era Lămpița aseară, pe atât e de nesigură când urcă scările dimineața următoare. În odaie, pune tava cu mâncare pe jos, în fața patului.

— Micul dejun, spune ea și așteaptă pe scaun până el e gata.

În spatele ei, pe rafturile de pe perete, sunt cărțile cu cotoarele lor maronii. Le aude foindu-se încetișor. Își dau coate între ele, desigur, și şușotesc despre ea. *Ea? Fata aia care spală pe jos? O să învețe să citească?* Foșnesc cu foile și râd încetișor de ea. *Ce crede ea? Niciodată n-o să poată. Nu. Asta ar fi culmea.*

Lămpița oftează și se uită în podea. Poate că nu, se gândește ea. Asta rămâne de văzut.

Asta rămâne de văzut, se gândește Eduard când se târăște de sub pat, dacă o poate învăța ceva pe fata aia toantă. A pregătit câteva lucruri la masa lui de scris: hârtie, cerneală și o carte cu semne puse la părțile cele mai ușoare. Apoi o vede cum stă acolo, cu picioarele bălângă-nindu-i-se pe scaunul lui Iosif.

— Nu pe scaunul ăla! strigă el. Dă-te jos!

Nu trebuie să stea acolo, nu vrea asta în ruptul capului.

Ea se sperie și se așază iute pe jos. Cu picioarele

încrucișate, brațele încrucișate. Ridică un deget în dreptul buzelor.

— Ce faci?

— Așa trebuie la școală, mormăie ea. Așa trebuie să stai mereu.

— Oh.

Nu știa asta.

— Bine. Începem cu... Ai mers două săptămâni la școală. Ce știi?

Ea ridică un deget în aer și arată spre tavan. Se uită și el în sus.

— Ce? Ce-i acolo?

— Când vrei să spui ceva, trebuie mai întâi să ridici degetul.

— Nu e nevoie. Zi!

— Litera E.

— Litera E?

— Da, spune Lămpița. Litera E.

— Ai mers două săptămâni la școală și știi să citești litera E. Și mai departe?

Ridică din umeri.

— Mai departe, nu.

— Bun, litera E.

Scrie pe o foaie un E elegant și o ține ridicată.

— Litera E este a cincea literă a alfabetului. Alfabetul, alfabetul latin, este bazat pe scrierea feniciană, care la rândul ei vine de la cea egipteană...

Ea ridică un deget.

— Ce?

— Asta nu e un E.

— Ba da.

— Ba nu. E-ul e așa, cu liniuțele alea.

Le desenează cu un deget în aer.

— Ah, aprobă din cap Eduard. Te referi la litera mare, majuscula E.

— La ce?

— Asta e litera mică, minuscula. Dar e într-adevăr un e.

— O, începe Lămpița. Dar...

— E foarte simplu, explică Eduard. Poți să scrii fiecare literă a alfabetului în două feluri, depinzând de locul din propoziție. Dacă e la început...

Parcă îi place puțin.

Ea șoptește ceva.

— Ce-ai zis?

— Lasă, spune Lămpița. Las-o baltă.

Cărțile de pe rafturi nu-și mai revin. *Greu, chicotesc ele. Oho, da, nu e pentru oricine, să citești îți ia ani întregi de studiu. Ia te uită, copila aia, fata care spală pe jos, crede că poate să învețe asta cât ai zice pește. Ce idei îi vin în cap! Dacă ești o broască, rămâi pentru totdeauna...* Se ridică în picioare.

— Unde te duci? strigă Eduard. Nu am terminat încă!

— Jos. Să o ajut pe Marta la bucătărie sau așa ceva.
Să spal pe jos.

— Dar urma să te învâț să citești.

— Lasă, nu e nevoie.

E deja la ușă.

— Sunt prea toantă pentru asta.

Eduard își aruncă pe jos stiloul.

— Asta-i bună! spune el. Cărpă ce ești! Lașo! Nici

nu-i de mirare că te-au dat afară de la școală.

— Nu m-au dat deloc afară.

— A, nu? Atunci de ce te-ai lăsat?

Lămpița nu se întoarce cu fața spre el, dar rămâne pe loc.

— Pentru că... pentru că a trebuit să-mi îngrijesc mama.

— Oh, spune Eduard. Și pe urmă?

— Pe urmă a murit.

— Ei, atunci ai fi...

— Și pe urmă a trebuit să-mi ajut tatăl. Și apoi... apoi s-a întâmplat ceva și am ajuns aici în casa asta. Și acum trebuie să am grijă de tine.

Eduard își îndreaptă spatele.

— Nu e deloc nevoie să ai grijă de mine. Nimeni nu...

— A, nu?

Lămpița se întoarce.

— Nu e nevoie? De acum înainte le faci pe toate de unul singur? Să-ți iei de mâncare, să-ți iei apă, să intri în cadă, să ieși din cadă, să numeri până la o sută și mai știu eu cât...

— O sută treizeci și cinci.

— Da, între timp am învățat și eu asta! Crezi că îmi place? Să mă las mușcată și ocărâtă de așa un... așa o reptilă real!

Sigur nu are voie să spună toate astea, dar ce-i mai pasă?

— Și tu crezi, crezi... începe băiatul bâlbâindu-se, aproape scuișcând de furie. Tu crezi că mie îmi place ca

tu să faci toate astea? Așa o țărăncuță fără minte? Care nu știe nimic, care nici măcar nu știe să citească?

— Păi atunci, urlă Lămpița, învață-mă!

— Asta încerc să fac!

— Dar precis sunt prea toantă!

— Poate, spune Eduard privind-o cu ochii săi negri ca smoala. Dar poate că nu.

Se uită la ea cum stă acolo în deschizătura ușii. Se uită la rochia ei zdrențuită și părul ei ciufulit, la vânătăia de pe obrazul ei, care aproape i-a trecut, la bandajul de la încheietură. Apoi se întoarce către scaun, către biroul plin de cărți.

Pe scaunul ăla stătea Iosif. Din cartea aceea citea cu voce tare, *Cei trei muschetari*, o știa aproape pe de rost, dar tocmai asta îi plăcea. Acolo răsfoiau împreună atlasul, trasau hărțile și marcau în ele călătoriile tatălui său, cu linii punctate precise și cruciulițe pentru porturi. Acolo se afla cartea cu păsări și ierbarul, plin de florile pe care bătrânul i le aducea, puse la uscat. Floarea potrivită pe pagina potrivită. Mai are mult până să se umple. Deci nici asta n-o să se mai întâmple.

Ia o coală de hârtie de pe birou și așterne pe ea două linii. Una dreaptă și una de-a curmezișul.

— Atunci o luăm de la început. Mai ușor de data asta. Îi arată.

— Uite, copilo! Țasta este un T.

— Mă cheamă Emilia, spune Lămpița. Și tu ești tot un copil. Dar poți să-mi spui și Lămpița, așa îmi zic...

— Uite!

Lămpița se uită.

— O, zice ea.

— Nu, e T, spune Eduard. Țsta e un O.

Ia o a doua coală și desenează pe ea un cerc. Își ȃguie și buzele în formă de cerc:

— O.

— O, spune Lămpița. Nnn... Nu ȃtiu ce să zic.

— Grozav. Îl am și pe N!

Ia o a treia coală. Două linii cu una piezișă între ele.

— Un N. Uite! Cu asta începem, cu începutul începutului!

Pune cele trei coli pe birou, deasupra lui Alexandre Dumas. Mai au până să ajungă la el.

— T, O, N.

Lămpița ridică din umeri. Se poate. Tot nu intră în odaie.

— Ce e scris aici? întreabă Eduard.

— ȃtiu și eu? zice Lămpița. Litere.

— T-O-N, spune lent Eduard. Ce scrie?

— Habar n-am.

— Uită-te bine!

— Dar sunt prea toantă.

— Sigur că nu. Ce scrie? T-O-N. Ce e?

— De unde să ȃtiu?

— Ce scrie?

— NU ȚTIU! urlă Lămpița. Ton sau așa ceva!

— Da, spune el. Ton.

— Chiar?

Se apropie de măsuță și se mai uită o dată. T-O-N. Ton. Se aprinde o luminiță în capul ei. Înțelege. Știe să citească un cuvânt!

Lămpița a rămas mută. Ton. Baston, buton, peloton... Toate ton-urile de pe lume, sunt atâtea și acum știe să le citească pe toate. T-O-N. Simplu!

— Și acum continuăm, spune Eduard grav. Acum îl luăm pe ăsta, ăsta e U. Ai văzut? Uuu. Și îl iau pe O de aici și îl pun pe U. Ce scrie atunci?

Lămpița se încruntă. S-a dus tonul ei, frumosul ei ton, pe care îl înțelegea. Puștiul ăla nenorocit a făcut altceva din el, un lucru pentru care din nou e prea toantă. Cu un U sau așa ceva. U de la Uite, asta nu-i deloc de ea... U de la sUspin. U de la...

Și brusc vede. Răsună o salvă de tun.

— Tun, spune ea.

— Tun, spune Eduard.

Privește la fel de fericit ca ea.

Și, dintr-odată, lumea e alcătuită din litere, din litere pe care le poate citi. Pretutindeni sunt O-uri și U-uri, T-uri și N-uri.

Pe cotoarele cărților, în cărțile însele, în fâșiile de ziar ale lui Lucă. În bucătărie e scris U pe sticla de ulei, O pe cea de oțet.

Lămpița țopăie pe holuri toată amiaza. Trasează cu degetul T-uri în mizeria de pe ferestre. Spală pe jos cel mai lung T pe cel mai lung hol.

Măine o să învețe să-și scrie numele.

Atunci chiar o să facă, în sfârșit, parte din lume.

Vara

E-m-i-l-i-a. Deja îl știe, uite, îl scrie cu degetele pe mușamaua mesei. A învățat de asemenea M-a-r-t-a și L-u-c-ă, cu Ă, vezi? Îl scrie în fața lui și, chiar dacă Lucă nu știe să-l citească, îl privește de parcă ar fi o minune a lumii.

P-e-ș-t-e scrie ea.

— Eduard, spune Eduard.

Învăță să-l scrie și pe ăsta, chiar ziua următoare. Ca și când literele ar fi fost gata pregătite în capul ei. Trebuia doar să le învețe.

Înșfacă iute ziarul lui Lucă, cât timp e încă întreg. Și ziarul e, brusc, o întreagă lume nouă. Tăl-hă-ri-e, citește. Vacă moar-tă. Bâlci în cu-rând. Lucă stă lângă ea perplex cu foarfeca. Ce să mai decupeze?

Dar apoi, într-o amiază, după ce au mâncat supa, intră Nick în bucătărie și se duce la el. Ghetele îi sunt pline de noroi și ține ceva în mână, înfășurat într-o cârpă murdară.

— Nu pe masă, spune tăios Marta. Ce mai e și aia?

Nick își duce un deget la buze, ia cârpa de pe acel lucru și îl pune în poala lui Lucă.

— Pentru tine.

— Ah, spune Marta. Ia te uită, băietel!

Lucă nu se uită, nu. Lucrurile noi sunt mult prea înfricoșătoare. Privește în tavan, unde nu e nimic. În orice caz, nimic nou.

— Uită-te, Lucă, spune Lămpița. E o foarfecă.

Lucă se uită prudent. Da, o foarfecă. Dar una foarte mare. Nick îi pune o mână pe umăr.

— Câte lucruri poți tăia cu ea, Lucă, zice. Nici n-ai idee.

Cu ochi temători, Lucă îl urmează pe Nick spre grădină. Câinii vin și ei și Marta îi însoțește neliniștită. Nu știe nimic. Ce are de gând Nick? Lămpița soarbe repede restul de supă și fuge după ei.

În grădină, Lucă taie o bucată dintr-o tufă de mure. La început prevăzător, crenguță cu crenguță, dar în curând foarfeca ia porțiuni întregi. Până la urmă, la tăiat se pricepe Lucă. Nick îi arată unde: mure, urzici, măraruri mari, în spatele cărora se ivește imediat gardul viu verde, mai înalt decât doi bărbați unul peste altul. Crenguțele zboară peste tot, câinii aleargă în jur cu bucați mari în bot.

Când Lucă vede asta, aruncă jos foarfeca, aleargă după câini și îi prinde. Cu crengile în mână, caută în jur. Ia o crenguță, o frunzuliță și încearcă să le potrivească la ramura din mână. Oare unde erau? Aici? Sau aici? Puțin disperat, se uită la muntele de verdeață. Cum să facă la loc puzzle-ul din toate astea?

Lămpița îi pune o mână pe braț.

— Nu e nevoie, Lucă. Un gard viu nu e un ziar, zice ea. Poate să rămână așa.

Băiatul o privește surprins. Nu e nevoie?

— Crește singur la loc, spune Lămpița.

Și Nick încuviințează din cap.

— Doar taie, Lucă. Taie-ce vrei!

Și Lucă taie.

Buruienile din jurul Casei Negre înfloresc în toate culorile: roz, galben, murele au floricele albe, ciulinul are spini violet. Inflorescențele pufoase ale ierbii își împrăștie semințele și chiar și urzicile poartă o coroniță.

Lămpița și-a primit rochia cea nouă, de care se bucură atât de mult, încât o îmbracă numai când stă liniștită la masa de bucătărie și nu atinge nimic. Și în vreme ce ea, acolo, învață să citească întreaga lume literă cu literă, afară Lucă taie gardul viu cel înalt din jurul casei. Acesta devine mai rotund și mai neted, capătă umflături care seamănă cu spinări și cu capete. Încetul cu încetul, se transformă în animale: doi câini, un rinocer, o lebădă.

Miroase toată ziua a iarbă și a frunze tăiate, iar Lucă duce roabe pline la groapa de compost. Zilele devin mai lungi și mai calde.

Marta observă că uneori cântă fără motiv când spală vasele și îi vine să facă o supă complicată. Bucătăria e toată ziua a ei. Seara, când băiatul ei ațipește deasupra farfuriei și este trimis la culcare, Nick nu mai dă imediat bir cu fugiții după ce mănâncă, ci rămâne să stea de vorbă la masă. Câteodată joacă și cărți. Pentru că îi roagă atât de frumos, Lămpiței i se dă voie să participe o dată. Numai că nu poți să-ți petreci jumătate din viață în preajma piraiților fără să înveți să joci poker ca un as, așa că fetița face trei cacealmale de toată frumusețea și câștigă din prima seară toate economiile Martei. Desigur că i le dă îndată înapoi și pe urmă joacă pe chibrituri.

Marta îi împinge peste masă un creișar înapoi. Cu care fetița poate să meargă miercuri după-amiaza la bălci, zice ea, căci e într-o dispoziție deosebit de generoasă. Și apoi o trimite și pe ea la culcare.

Lămpița se furișează în sus pe scări și merge mai întâi în camera din turn ca să se uite puțin la lumina farului. Deschide ușor fereastra, închide ochii și ascultă. Jos, sub faleză, aude marea plescăind încetișor.

— Somn ușor, tată, șoptește ea.

Apoi iese pe furiș din cameră și coboară iar scările. O face atât de încet încât Pește nu se trezește. Crede ea.

Deci asta e, se gândește el. Tatăl ei e acolo, undeva, de aceea vrea mereu la fereastra aceea.

Pe întuneric, băiatul fixează cu privirea partea de dedesubt a saltelei. Propriul său tată trebuie să fie și el acolo, departe pe mare. Despicând talazurile, înfruntând valurile pe corabia lui albă. Nu are habar unde. Dar, oricât de departe ar fi, ochii săi îl găsesc mereu pe Eduard, chiar și în întunericul de sub pat.

Ce faci acolo? Te odihnești? După ce? După ce ai muncit atât? După toate progresele? Care anume?

Îl vede până în cele mai mici detalii, așezat în spatele biroului, ca ultima oară când fusese acasă.

— Un pic de progres. Până la urmă, e cel mai mic lucru pe care un tată poate să-l aștepte de la fiul său. Să se străduiască puțin.

Cum îl privise tatăl său... Nici măcar furios. De-ar fi fost furios!

— Dar se pare că m-am înșelat în privința ta. Nu ai stofă.

— Stofă? întrebuse Eduard alb la față. Ce fel de stofă?

Chiar nu înțelegea.

— Doamne, băiete, nu mai lua totul așa la propriu.

Arcurile ruginite se încolăcesc pe întuneric în sus,
până unde nu le mai poate vedea. Simte mirosul nopții de
vară, fata nu a închis fereastra.

Tații și picioarele

Și așa îl găsește dimineața Lămpița, când vine la lecția de citit. Eduard nu e sub pat, ci pe podea, în mijlocul camerei. Se zbate și se agită ca un iepure prins în laț. În jurul lui e un fel de ham de piele cu legături și curelușe și dedesubt un picior grosolan de lemn care stă strâmb. În acel ham îi e prinsă fără de speranță coada, curelele au găurele și catarama și el trage și iar trage de ele, dar nu reușește să le desfacă.

— Pește? Ce faci?

— Nu mă cheamă Pește...

— Ai nevoie de ajutor?

— Nu. Pleacă.

— Să nu încerc să... Dacă desfac puțin catarama de la... Ce mai e și asta, de fapt?

— Pleacă, am zis!

Măinile lui continuă să tragă de un ac pe care nu-l poate scoate dintr-o gaură. Drăcia asta blestemată îi cocoșează spatele și nu reușește s-o dea jos, pur și simplu nu reușește s-o dea jos.

— Ne apucăm de citit în curând?

E tot acolo.

— Dacă nu pleci acum... găfâie el. Te mușc de te rup în două, îți retez cu dinții capul ăla prost, o să...

Se zbate și dă din picioare, dar se încurcă tot mai tare.

— Lasă-mă să...

— Nu! De câte ori să-ți mai zic! NU!

Aude cum pune tava pe dulap și apoi dintr-odată e în spatele lui. Simte o mică smucitură și hamul alunecă de pe el jos pe podea. E liber. Vrea numaidecât să se târască sub pat, dar brațele lui nu mai pot. Deci rămâne întins, cu obrazul lipit de covor.

— Ce mai e și chestia asta?

Bineînțeles că nu poate pur și simplu să plece și să-l lase în pace.

— Înveți să mergi cu ea? Încerci să mergi pe ăăă... alipirea ta?

Are totuși ochi, doar nu e oarbă.

— De ce?

— Am promis.

— Cui? Tatălui tău?

El aprobă ușor din cap. Fata ia tava cu micul dejun și o așază lângă el pe podea. Miroase peștele și i se face rău.

— Ia ăsta de aici! Și pleacă! Mă doare capul.

— Dar trebuie să mănânci, spune ea. Un strop de curaj, pentru ziua ce vine.

Ce prostie, se gândește Eduard. Se întinde pe spate.

— Tatăl meu, se aude zicând dintr-odată. Tatăl meu are o cutiuță la el în birou.

Nu avusese de gând să-i povestească, dar mintea nu-i stă decât la cutiuța aia.

— În ea e o săgețică, mi-a arătat-o o dată. O săgețică mică de tot, în care e otravă.

— A, da, spune Lămpița așezându-se pe jos lângă el.

Cu care obișnuiesc să tragă boșimanii.

O privește.

— De unde știi asta?

— O, e ceva ce-am auzit.

— De la cine?

Nu știe să citească, însă știe asta?

— De la Corb, de la... un pirat.

— Cunoști un pirat?

— Cunosc o grămadă de pirați.

— Oh, spune Eduard.

Nu-și poate imagina asta. Pesemne minte. Își îndreaptă puțin spatele.

— Dar săgețica aia a fost scoasă din piciorul tatălui meu. A fost împușcat în picior, undeva în junglă, într-o ambuscadă, firește. Lașii. Oamenii săi l-au dus imediat la bord, e foarte periculoasă o săgețică dintr-asta, căci...

— Da, aprobă din cap fetița. De la ea faci septicemie.

— Ăăă... da. Păi. Doctorul de pe corabie era deja pregătit cu un fierăstrău. Dar tata încă nu-și pierduse cunoștința. Altul ar fi leșinat de durere, însă el nu. Și-a scos pistolul. „Cine încearcă să-mi taie piciorul e un om mort.“ Nimeni nu a îndrăznit să se apropie. Otrava se răspândea încet în sus. „Dar, căpitane,“ l-au implorat ei. „Altfel o să muriți, trebuie să...”

— Nu era amiral?

— De abia mai târziu. Mă lași să-ți povestesc sau nu?

Încuviințează în tăcere.

— „Altfel o să muriți, căpitane“, au spus. „Lăsați-ne.“ „Nu.“ Tata a scuturat din cap. „Un bărbat fără picior nu e bărbat“, a zis el. Piciorul ăla s-a înnegrit de tot. Altul

ar fi murit. Dar nu și el. A eliminat otrava prin transpirație. Dacă ești destul de puternic, se poate. După două săptămâni, sângele lui era din nou limpede, iar după o lună era din nou în stare să meargă. Mintea e mai tare decât corpul.

Eduard oftează. E cea mai frumoasă poveste pe care i-a spus-o vreodată tatăl lui. Și cam singura.

— Atunci sigur nu a avut septicemie.

— Ba da, toanto.

— De la asta nu scapi, asta știe toată lumea.

— Nu și tata, spune Eduard.

Nu-i pasă dacă îl crede. Se simte doar obosit.

Fetița se întinde lângă el pe podea și împreună privesc fâșiile coșcovite de pe tavan.

— Tatăl meu are un singur picior, spune ea apoi.

Își înalță capul și o privește.

— Minți.

— Nu, scutură ea din cap. Serios. Unul este întreg, dar celălalt este doar jumătate. Poate doar să șchiopăteze. Groaznic de incomod pentru... pentru munca lui.

— Căci și el e pirat, bineînțeles.

Spune numai minciuni, știe sigur.

— Nu, paznic de far.

— Cum s-a întâmplat? Povestea cu piciorul.

— Nu știu, n-a vrut niciodată să-mi povestească.

— Oh.

Se întinde din nou pe spate.

— Îl deranjează?

Fetița se gândește puțin.

— Da, spune ea apoi.

Augustus nu voia niciodată să vorbească despre asta. Și a refuzat orice l-ar fi putut ajuta. N-a vrut nici o cârjă bună, nici un picior de lemn.

— Dus e dus, zicea el. Mort e mort. Doar nu îmi iau vreo femeie de lemn, așa-i? Deci fără. Doar mă descurc și așa.

Da, se gândește Lămpița. Cât timp eram eu acolo să fac totul, s-a descurcat. Și acum? Cum le face pe toate acum? Dintr-odată, își dorește foarte tare să meargă acasă. Miercuri după-amiaza, se gândește ea. Miercuri după-amiaza are liber.

Pe geam pătrunde miros de iarbă, adus de vânt, și hârșăitul foarfecii lui Lucă. Păsări de mare plutesc în jurul turnului și țipă vesele la soare.

— Ce mai larmă, zice Eduard. Închide fereastra aia!

— Dar e bine, miroase plăcut.

— Fă ce-ți spun!

Se rostogolește sub pat.

— Mă doare capul. Închide și pleacă!

— Nu citim?

— Azi nu.

Ia tava și merge cu ea spre ușă.

— Mă întorc la trei și jumătate pentru baie, bine?

El nu răspunde.

Afară, Lămpița vede scara lui Lucă înălțându-se deasupra unui gard viu. De fiecare dată, o trage puțin mai încolo, se urcă iar pe ea și tunde în continuare. Cele două garduri vii din față încep să semene izbitor cu câinii, cu boturi deschise și urechi care fâlfâie. Gardul viu cel înalt din spate se transformă într-un rinocer, a cărui spinare

lungă și șerpuită capătă țepi de balaur.

Ce tare e Lucă ăsta, se gândește.

Aerul din jur e cald și plăcut, iar casa nu mai pare nici ea atât de supărată cu toți puii ăia de bufniță care cresc peste tot în iedera ei.

Lămpița se uită în sus, la turnul cu ferestre închise de tot. Cum să facă să-l scoată o dată din casă pe băiatul ăla?

Atelierul de scule

Cu grijă, Nick pune bărcuța jos. E la fel de lungă ca degetul lui cel mic și de două ori mai îngustă, dar are catarge și pânze, hublouri mici și chiar și o sirenă mititică ca figură de provă. Pe masă stă deja pregătită sticla în care urmează să o bage. După aceea, se poate alătura celorlalte, care strălucesc pe rafturile de pe perete. Șiruri de sticle, toate cu bărcuțe înăuntru, bărcuțe care nu ar încăpea nici-odată prin gâturile sticlelor, dar care totuși sunt înăuntru. Are un întreg sistem de frânghii mici care se ridică una pe alta, catarge prinse în balamale, pânze pliabile, iar degetele sale pot să le facă din ce în ce mai mici, fiecare bărcuță îi iese mai bine decât cea de dinainte.

Odinioară construia corăbii adevărate, mari, dar asta îi place mult mai mult. Și i se pare mai puțin istovitor. Poate să facă asta ziua întreagă, în căsuța lui ascunsă în grădină, atât de înconjurată și de năpădită de spini și urzici, încât nimeni nu știe că e acolo. Veverițe pe acoperiș, măcălendri la geam, puțin terci, o cană de cafea din când în când, nu are nevoie de mai mult.

Până când, deodată, apare ceva ce trebuie să facă. Deși căsuța lui se află atât de departe în fundul grădinii, aude când fetița strigă. Aude de fiecare dată.

Ajutor. Cum o să trec vreodată peste gard? Ajutor, cad.

Ajutor, cum îl scot pe băiatul ăla afară din casă? Cum să ajung la tata? Ajutor! Cine mă poate ajuta?

Ei bine, el o va face.

Poate pentru că este fiica mamei ei, poate de acolo i se trage. Nu se mai gândise la ea de ani de zile. Dar și-a dat seama de îndată ce ea a intrat pe poartă. Seamănă cu ea.

Nick își trage taburetul în spate și se întinde. Apoi se apucă să caute câteva scânduri potrivite, un fierăstrău, un burete de șlefuit. Trebuie să aibă și roți pe undeva. Curăță un banc de lucru și se apucă de treabă.

Bărcuța trebuie să aștepte puțin.

În spatele atelierului, pe două grinzi de lemn, se află încă o bărcuță, o bărcuță adevărată cu vâsle, făcută din scânduri verzi. E făcută pentru mai târziu, dar e deja acolo. E întoarsă cu susul în jos, dar poți citi că se numește *Emilia*.

Lămpița aproape a terminat de spălat vasele, când aude pe cineva afară fluierând printre degete. Pe geamul de la bucătărie, îl vede pe cărare pe Nick, care îi face semn. Trage ceva în urma lui: e un cărucior, proaspăt făcut, șlefuit, cu un mâner prins de el și o pernă de piele înăuntru, pe care ți-ai putea pune coada, de exemplu, dacă s-ar întâmpla să ai așa ceva.

Lămpița vede imediat. Fuge la ușa de la bucătărie, cu prosopul încă în mână.

— Da! spune ea. Da, e perfect! De unde ai știut?

Căruciorul

— Nu, spune Eduard.

Firește că spune nu.

Ce-i în capul ei? Să iasă el din cameră? Să coboare? Și apoi să meargă afară, desigur, unde e frig și bate vântul, într-un cărucior din asta care se zdruncină, firește, și din care poate cădea și își poate rupe gâtul? Afară, unde toată lumea îl poate vedea?

Nu îi vine în minte nimic mai rău.

— Da, spune Lămpița. Dar atunci o să le poți vedea în sfârșit de-adevăratelea. Copacii, păsările și...

— Cunosc de mult toate păsările, spune Eduard.

Asta așa și e. Le cunoaște penajul, locul de cuibărit, cuibul pe care îl construiesc și cântecul, toate pe de rost.

— Dintr-o carte! Însă nu e același lucru.

Băiatul nu vede de ce n-ar fi. Cel mult, e mai multă gălăgie.

— Nu, spune el de sub pat. Pleacă! Întoarce-te când se face trei și jumătate.

— Da, dar... spune ea.

Nu știe niciodată să-și țină gura.

— Putem chiar să ieșim pe poartă, o dată. Să mergem la mare. Am putea merge la far, dacă vrei. Să ne uităm o dată în port sau...

— În port? șoptește Eduard.

Unde acostează mereu corabia tatălui său?

— Pe bune?

— Ei, poate nu chiar azi.

— O, atunci nu. Las-o baltă.

— Dar mai târziu. Mai întâi facem o plimbare scurtă, în grădină.

— Hm. Totuși nu.

— Chiar o să am mare grijă.

— Nu.

— Și nu e deloc frig.

— Nu.

— Și o să te acopăr cu o pătură.

— Nuuu.

Iar s-a băgat de tot sub pat, cât de departe poate.

— Nu vreau, nu poți să mă obligi. Doar am zis nu.

Stau o vreme fără să spună nimic.

— De altfel, spune el apoi încetișor, nici nu pot coborî scara aia.

Eduard clipește. Lumina e orbitoare, aerul rece îi mângâie obrazii. E foarte multă lumină aici și teribil de mult cer. Văzduhul e enorm, pe el plutesc norii ca ditamai monștrii, copacii sunt turnuri cu ramuri în care se agață și e verde, totul este atât de nebunesc de verde, sunt atâtea mirosuri în același timp și atâtea sunete: foșnet și fluierat și lătrat, mai încolo în grădină e un bărbat slab într-o haină mare, câini uriași trec în fugă și toată lumea se uită la el, desigur. Se vâra cu nasul în pătură și se lipește mai tare de Lucă. Imediat acesta îl ține puțin mai strâns, asta ajută un pic.

— Vino, spune Lămpița. Mai avem numai câteva

trepte de coborât aici. Azi la prânz dăm doar o tură scurtă, doar prin grădină. Lucă, tu ești calul.

Lucă încuviințează grav din cap. Abia așteaptă.

Căruciorul chiar a fost făcut anume pentru Eduard. Spatele lui se potrivește în scobitură, iar alipirea lui poate să stea pe pernă. Lucă îl așază înăuntru cu mare grijă și Lămpița îl învelește cu pătura. Calul prinde mânerul și începe să tragă.

Eduard închide strâns ochii. De ce s-a lăsat convins? Ce prostie, ce prostie! Sigur o să fie foarte dureros și incomod, deja se pregătește. Dar roțile se învârt cu ușurință, pătura e caldă, nu se hurducă aproape deloc. Și o pornesc la drum, pe potecă în jos.

Eduard aruncă priviri, pe rând, lucrurilor din jurul său. O bucată de scoarță de copac. Un smoc de iarbă. Acolo: o creangă cu o sută de frunze care se mișcă în bătaia vântului. Arțar, se gândește. Sau tei pădureț sau... Nu poate vedea bine, pentru că toate cresc unele peste altele. Nici păsările nu țipă și nu fluieră pe rând, cântă ca nebunele una peste alta și nu recunoaște nici măcar una.

Toate astea sunt dintotdeauna aici, se gândește. Pur și simplu toate astea fac parte din acest loc.

În afară de el.

Privește în sus. Acolo sunt turnul lui, fereastra lui, patul lui. De-ar fi deja înapoi!

— Ești bine, Pește? întreabă Lămpița. Nu te zdruncină prea tare, nu?

— Sunt foarte bine, spune morocănos Eduard.

Poate să facă față.

Lucă e un cal cuminte, merg cum nu se poate mai

încet. În jurul iazului urât mirositor, pe lângă animalele de gard viu pe jumătate terminate: câinii, dragonul, lebăda cu gâtul încă puțin noduros.

— Nu-i așa că-s frumoase? Sunt făcute de căluțul nostru, zâmbește Lămpița.

— Doar nu le-a făcut el?!

Eduard nu-și poate închipui asta.

— Ba da, spune Lămpița. Lucă este un tăietor grozav.

Lucă privește în urmă mândru și sfios. Apoi face un salt în sus și scoate un nechezat.

— Să mergem până la gard? Sau vrei deja să intrăm?

Eduard scutură din cap. Încă puțin. Deja stă ceva mai drept. E în stare. Îndrăznește să o facă. De fapt, nu e nicio scofală.

Lămpița îi aduce lucrurile pe care el i le arată, ca să le privească de aproape: un smoc de mușchi ciudat, pufos, o floare care seamănă cu o umbreluță, al cărei nume vrea să-l caute mai încolo, după ce ajunge sus, o piatră cu o vână de aur. Le așază grijuliu sub pătură.

Câinii vin să se uite curioși, iar cel mai curajos îi miroase chiar mâna. Eduard cutează să i-o întindă, floare la ureche. Trebuie să le arăți cine e stăpânul, asta spune și tatăl său. Le știe numele: Douglas și Logwood. Când îi strigă, vin la el, la fel cum veneau și la tatăl său. Bine, asta când Lucă îi împinge puțin înspre el.

Trage pătura puțin mai jos.

— Măine ieșim din nou, hotărăște.

— Bine, spune Lămpița. Unde ai vrea? Pe malul mării? Să te uiți la port?

Ochii săi negri se măresc.

— Măine? Se poate?

— De ce nu? spune Lămpița. Pot să-i cer lui Nick cheia, ieșim doar pe poartă și pe urmă...

— Ce-i asta? Ați luat-o razna cu toții?

Pe cărare vine Marta, cu sacoșe de cumpărături pline de pește și praz.

— Nu se poate, chiar nu se poate. Treceți înăuntru! Acum.

— De ce? întreabă Lămpița. Doar nu facem nimic.

— Lucă, fă ce-ți spun. Acum.

Lucă nu iese niciodată din cuvântul mamei și întoarce imediat căruciorul, atât de repede încât Eduard aproape că se rostogolește din el. Scoate un chițait, dar apoi se bagă repede la loc în pătură. Marta trece pufnind pe lângă el, fără să se uite la băiatul din căruț.

Lămpița nu înțelege.

— De ce nu? De ce nu e voie?

— Pentru că nu e voie! Nu are voie să iasă, pur și simplu nu are voie să fie văzut, chiar nu înțelege?

Marta își împinge fiul în față prin grădină. Merge cu ei, cărându-și sacoșele, și se uită cât mai puțin la Eduard. Lămpița tropăie supărată în urma ei. I se păruse o idee atât de bună.

— Și să nu care cumva să...

Marta își încetinește puțin pașii și se uită urât la fetiță.

— Să nu care cumva să ieșiți pe poartă! Niciodată. Ai înțeles, copil-care-nu-ascultă-niciodată?

— Dar de ce nu?

— Ai înțeles?

— Da.

Înăuntru, Marta închide ușa, trântind-o cu un pocnet. Soarele rămâne afară și holul cel lung este întunecat și rece.

— Hai, spune ea. Sus cu el!

De arătat, arată, dar tot nu se uită la băiatul din brațele lui Lucă.

— Sau nu, stai. Asta te privește și pe... tine.

Lasă sacoșele jos și scoate ceva din buzunarul rochiei.

— Era o telegramă la poștă. În sfârșit. Se întoarce domnul.

Eduard se face alb la față.

— Când? țipă el. Când vine?

— Nu știu, nu scrie. Curând. Câteva zile? O săptămână? Cine poate spune?

Marta îi face mânioasă semne Lămpiței.

— Tu vii cu mine la bucătărie, numaidecât. Când mă gândesc la toate câte le mai avem de făcut, mă ia cu leșin.

După-amiaza liberă

Eduard nu mai vrea să meargă cu căruciorul. Niciodată, se gândește. Cum s-a putut lăsa distras în halul ăsta de la cea mai importantă sarcină? Nu mai dă nici lecții de citit și sare peste baie. Trebuie să stea în picioare, să stea în picioare și să meargă. Exersează cât e ziua de lungă. Se ridică și cade și se ridică și iar cade. Încearcă să se motiveze. Molăule, pământăule, nu renunța! Și nu renunța.

Nu că Lămpița ar avea timp de citit. Marta încearcă să înghesuie un an de muncă într-o săptămână și totul trebuie curățat. Acum. O trimite pe fetiță în camere în care nu mai pusese piciorul niciodată și Lămpița șterge vetrele sobelor, suflă praful de pe șiruri de cărți și scutură cârpele de la mop pe geam.

Marta îi pune pe Lucă și pe Nick să tundă iedera de la ferestre și pe urmă să curețe iazul cel murdar. Timp de două zile, casa miroase a mlaștină și a frunze putrede și cei doi trebuie să-și mănânce pâinea afară, căci din toate hainele le picură noroi și nu trebuie decât să se uite la ceva că deja se murdărește.

Lămpița aleargă în jur cu ceai și sandviciuri. Nu îi pasă neapărat dacă reușesc să facă ordine la timp. Dar are un plan.

Miercuri dimineață, Marta intră surescitată în bucătărie.

— Am uitat complet să curăț cartofii, trebuiau de mult să fie...

— Sunt gata deja!

Lămpița îi dă drumul ultimului în apă.

Și supa a fost pusă la fiert, vede Marta. Vrea să facă ceai, dar și ăsta e gata. Lămpița umple iute două cești și îi dă una. Marta se așază și bea și își trage sufletul. Încă ține bine minte cât de dezamăgită a fost când a intrat în casă fata asta slăbănoagă, că ar fi vrut mai degrabă un ins zdra-văn, de pe urma căruia să vadă puțin ajutor. Dar trebuie să recunoască, n-ar mai vrea să se lipsească de ea. Trebuie să-i și spună asta la un moment dat, când o să aibă dispoziția necesară.

— Eu aș vrea... să plec, spune deodată fetița.

— Ce? se sperie Marta. Să pleci?

— Da.

— De tot? Nu se poate, să știi.

— Nu, azi după-masă. Nu e miercuri? N-ai zis că am voie să merg la bălci?

— Da?

Lămpița dă din cap.

— Da, spune ea. Mi-ai făgăduit.

— Da, dar pe atunci nu știam...

Marta o privește rece.

— Înainte să ne dăm bine seama, ne și trezim cu domnul la ușă și nici măcar nu m-am apucat încă de camera lui.

— M-am ocupat deja de ea.

— Și patul?

— Am schimbat cearșafurile. Și am șters totul de praf,

am scăpat de gândaci și așa mai departe. Dacă fac geamurile, după aceea pot să plec? Vă rog?

Marta își golește ceașca. Poftim! E tentată să refuze, pentru că așa îi vine mereu. Dar ce să faci? Tocmai se gândea: casa e mai curată, ăla de sus e cât de cât cuminte și Lucă, în mod clar, s-a atașat de ea. Puțin prea mult... De fapt, mult prea...

— Și ferestrele pe exterior?

— Le fac și pe alea! Dacă Lucă mă poate ajuta cu scara. Vă rog?

Cum să refuze?

— Hmm, spune Marta.

Și o clipă mai târziu:

— Poate.

— Vă rog, spune încă o dată Lămpița. Chiar îmi doresc foarte mult.

— La bâlci, nu mai spune...

Marta nu se poate abține să zâmbească. Cât timp a trecut de când se ducea și ea... Mai întâi singură și apoi la braț și mai apoi...

— Ăăă... da, spune Lămpița. La bâlci.

Dar Lămpița n-are deloc nevoie să meargă la bâlci. Ce să caute acolo?

De îndată ce a pus piciorul afară din casă, de îndată ce a făgăduit să se distreze și să fie înapoi la ora șase, de îndată ce a ținut pe poartă afară ca o fetiță care are chef de o după-amiază plăcută, de îndată ce a trecut de cotitură, începe să alerge.

Așchiile

Lămpița aleargă poticnindu-se pe deal în jos până unde se termină pădurea și e loc deschis. De abia acolo se oprește puțin. În sfârșit. Vede apa cenușie îndepărtată și simte mirosul sării. Și acolo, în depărtare, se află orașul, portul, poteca spre far... Aleargă mai departe.

Străzile sunt aproape pustii, ici-colo pâlcuri de oameni se grăbesc la Câmpul Vânturilor, unde se află corturile de bălci. Aude de acolo frânturi de muzică și câteva bălmăjeli și țipete. Bun, atunci nimeni nu stă cu ochii pe ea în după-masa asta. Mai cotește de două ori și ajunge în port.

Amiaza e cenușie și briza mării împinge picături peste chei, în sus, ca o ploaie care cade invers. Lămpița își șterge obrazii reci și își linge mâna. Sare. Delicios.

Și uite farul. Cenușiu pe cerul cenușiu. Lămpița se oprește în loc și privește. Vrea să savureze imaginea.

Fuge pe cărarea de bolovani de pe malul mării. E reflux și destul de uscat, deci îi vine ușor. Dar, cu cât se apropie mai tare, cu atât vede mai clar că totul s-a schimbat. Casa ei nu mai seamănă cu casa ei. Peste ușa lor verde de la intrare cu clanță de aramă au fost bătute în cuie bârne mari și grosolane, în zig-zag, atât de multe încât aproape că nu mai poate vedea verdele. Geamul de lângă a fost acoperit cu un placaj de lemn plin de așchii. Băncu-

ța de afară a dispărut, grădina de legume a fost călcată în picioare. Doar iarba țepoasă pe care încerca mereu să o smulgă mai crește acolo, găsim în sfârșit spațiu să-și împrăștie rădăcinile tari după pofta inimii și să înăbușe totul. Lămpița se oprește și simte că ochii îi ard puțin.

Ei, Emilia, își spune în sine ea. E doar iarbă. Poate fi smulsă din nou. Își șterge nasul, muci, lacrimi, apă de mare, toate la fel de sărate, și merge mai departe. Se uită întruna la ferestrele de deasupra și la balustrada din jurul camerei farului. Poate e acolo. Poate o vede. Poate îi face cu mâna. Își mijește ochii, dar nu vede pe nimeni. Nimic nu se mișcă.

— Tată! strigă o dată și încă o dată, dar nu apare niciun chip la geam.

Ajunsa la casă, zguduie ferestruica de la intrare și încearcă să bată la ușă printre bârne.

— Tată, eu sunt! Mă auzi? Nu mă auzi? Tată!

Vântul îi suflă vocea departe, iar de la bârne se alege cu așchii urâte; îndată are trei. Scoate două cu dinții, dar a treia se rupe și rămâne o bucată întreagă înfiptă înăuntru, adânc în podul palmei.

— Tată!!

Mai urlă încă o dată din toți rărunchii. Nu vine nimeni. Nimic nu se mișcă.

Ce ai crezut? mormăie bârnele din fața ușii. Că poți veni pur și simplu la un ceai, la taifas? Acum casa asta e o temniță. Avem noi grijă de asta. Când are voie să iasă? După șapte ani. Șapte. Au trecut deja cumva?

Nu... oftează Lămpița și se așază pe treptele din fața ușii.

Nici pe departe, nici pe departe! țipă pescărușii care se

rotesc în jurul turnului. *Ce ai crezut, ce voiai?*

Pur și simplu voiam să văd dacă îi merge bine...

Omului ăluia? sâsâie iarba tăioasă. Omul cu bâta aia? Care te-a lovit în halul ăla? Își bat joc valurile care trec. Abia ți-a trecut vânătaia, nu? Uită-l. Și el te-a uitat de mult.

Nu-i adevărat, nu se poate, n-ar uita-o niciodată...

Nu, nu, sigur că nu, șoptește totul în jurul ei. Pentru că mereu a fost atât de drăguț cu tine, firește. Fetișo, ținca mai mult la băutură decât la tine, nu era clar?

Lămpița își vede tatăl în fața ochilor, poticnindu-se prin casă, căutându-și sticla care trebuia să mai fie pe undeva sau banii pe care credea că îi mai are. Când nu-i găsea, dispărea din nou; la fel se întâmpla și când îi găsea, de fapt.

Ce faci aici? Ai o casă nouă, du-te să locuiești acolo.

Uită-l!

Da, dar odinioară nu era așa. Odinioară chiar era altfel. Lămpița privește în jur. Plaja asta, treptele de la intrare, vede totul viu în fața ochilor. Pirații care își trăgeau bărcile pe nisip, creveții deasupra focului. Tatăl ei care glumea, mama ei care... Mama ei, mama ei...

Știi cum stă treaba cu vremurile de odinioară? Îi șoptește lumea întreagă la ureche. S-au dus.

Lămpița își lasă fruntea pe genunchi și simte cum, încetul cu încetul, devine tot mai udă și mai rece.

Da, se gândește. Domnișoara învățătoare Amalia doar spusese. El e aici. Și lumina era aprinsă, am văzut-o. De ce nu vine la ușă?

— Cred că ești Lămpița, spune deodată o voce. N-ai

cum să nu fii.

Lămpița ridică privirea. Pe cărarea de bolovani se apropie o femeie. Are o crăticioară în mână.

— Ți-ai luat liber, ai trecut pe aici? Ui, nu cred că... Nu-l prinzi...

Urcă și ea pe treptele de la intrare și Lămpița simte cum materialul moale al fustei ei îi atinge în trecut obrazul.

— Domnule Marin! răcnește femeia prin ferestruica de la ușă. Ia uitați cine a venit! Fata dumneavoastră! Și mâncarea, dacă o vreți! Haideți puțin jos, mă auziți? Domnule Marin?

Lămpița s-a ridicat în picioare și ascultă și ea. Dar nu aude nimic, doar ploaia care picură pe ferestruică, căci acum chiar plouă.

Femeia scutură din cap.

— Abia a coborât ieri, spune. Nu-l mai vedem o vreme. N-ai noroc.

Lămpița își șterge obrații. Au, așchia a intrat foarte adânc, o doare tare toată mâna.

— Dar e acolo? întreabă ea tremurând. E sus?

— Unde altundeva să fie?

Femeia are un chip lătăreț și prietenos, cu obraji tăbăciți de ploaie și vânt.

— Nu pleacă nicăieri. Dar uneori nu coboară zile întregi, deși strig de o sută de ori că se răcește terciul...

Ia capacul de pe cratiță și i-o vâă fetiței sub nas.

— Ia uite, acum e încă bun, dar nu pentru mult timp.

Picături de ploaie pleoscăie în terciul cenușiu.

— Dar domnul vine când are el chef... Ce face

sus, da, nimic, cred eu, căci nu-i nimic, ce să fie acolo? Aprinde lumina și o stinge la loc, altceva nimic. Ai crede că mâncarea îți mai umple puțin ziua. Dar nu, căpos că un ca...

Se uită la Lămpița și nu o rostește.

— Ei, continuă ea, pe un ton mai prietenos. Nu-i ușor pentru el. Nici pentru tine. M-am gândit deseori la tine, singură-singurică în Casa aia Neagră. Chiar e un monstru acolo? N-are cum, nu, căci ești încă aici. Și, din ce văd, toate mâinile și picioarele sunt la locul lor. Știi cine sunt, așa-i? Nu?

„Nu, nu v-am văzut niciodată“, vrea să spună Lămpița, dar dintr-odată nu mai e așa sigură.

— Locuiesc acolo.

Femeia arată spre capătul potecii de bolovani, unde e într-adevăr o casuță, pe jumătate ascunsă după o stâncă.

— Nu de mult timp, știi, numai de când bărbatul meu... Ți-am făcut de atâtea ori cu mâna, dar niciodată nu mă vedeai, așa părea. Mereu așa preocupată, mereu vorbind cu ceva...

Se uită iar în crăticioara ei.

— Ei bine, pare că azi nu-i trebuie. Ai cumva chef, ai... Fetițo, ești udă learcă! Haide, hai cu mine, măcar o ceașcă de ceai să-ți dau... •

O ia pe Lămpița de mână. Când fetița spune „au!“, se uită puțin la ea și continuă să vorbească în timp ce merge.

— Și am și un ac curat, scoatem așchia aia cât ai zice pește. De la bârnele alea mai mult ca sigur, da, te chinuie strașnic, ultima oară am...

Lămpița încearcă să se bage în vorbă ca într-un leagăn

în mișcare.

— Dar, spune ea, cum îi merge? Tatălui meu. Îi merge bine?

Vecina își încetinește pașii și privește puțin în urmă spre far.

— Bine? N-aș spune asta. Dar încă trăiește. Și cred că îi e cumplit de dor de tine.

— Zău? Întreabă Lămpița. A zis el asta?

— Nu, nu chiar.

Vecina o trage mai departe de mâna ei sănătoasă.

— Dar nu contează, tocmai de aceea așa stă treaba.

Hai, o să-ți dau niște ceai. Fetițo, ce păcat că ai venit taman azi. Te mai duci și la bălci? Ai timp? Rămâi să dormi? Nu, desigur că nu se poate, spune ea când vede că Lămpița scutură din cap. O să îi spun, să știi, că ai fost aici. El o să... Stai, mi-a venit o idee.

Se oprește la jumătatea cărării de bolovani și o privește radioasă pe fetiță. Apoi chipul i se înnegurează iar.

— O, nu, sigur că nu, firește că nu se poate, mă gândeam că tu... Dar nu. Sau? Știi să scrii?

Pentru prima dată în după-amiaza ei liberă, Lămpița zâmbește.